Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

ΑΕΑΝΙΚΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ .. Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Κου ΜΙΧΑΗΛ 119

ΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΪΟΥ 1958 120

UVENILE DELINQUENCY .. By His Eminence, Archbishop Michael 121

Α ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΩΣ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρου 123

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ .. Ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Τροπαίου κ. Πολυεύκτου 124

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ .. Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτης κ. Ἰακώβου 126

GUIDE FOR THE CHRISTIAN OF THE GREEK ORTHODOX CHURCH IN AMERICA II .. By His Eminence, Archbishop Michael 127

Α ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Τιμοθέου Χαλόφτη 129

ΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ .. Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Ἰωάν. Α. Παπαδοπούλου 130

Ο ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΠΟΛΟΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ .. Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Εὐσεβίου Παπαστεφάνου 131

VHY I BELIEVE ... IV .. By Rev. Demetrios J. Constantelos 132

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ 133

ΤΟ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ .. Ὑπὸ Φιλίππου Δ. Ἐμμανουήλ 134

ORTHODOXY AND HELLENISM 135

EDITORIAL COMMENT (An agnostic is converted to Orthodoxy) 137

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ 139

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ—ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ — ΒΙΒΛΙΑ ΛΗΦΘΕΝΤΑ 144

ΤΟ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΝ

Ἀποτελεῖ γεγονὸς χαρμόσυνον ἡ ἔναρξις τῆς λειτουργίας τοῦ πρώτου μας Γηροκομείου ἐν Ἀμερικῇ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ παρόντος μηνός. Πρέπει νὰ πλημμυρίσουν αἱ ψυχαὶ ὅλων μας ἀπὸ θερμὴν καὶ βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, παρὰ τοῦ Ὁποίου πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δώρημα τέλειον προέρχεται. Καὶ πρέπει ἀκόμη, ὅλοι μας, εἰς τὰς προσευχάς μας νὰ Τὸν παρακαλέσωμεν νὰ διαφυλάττῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ διαμένουν, νὰ φωτίζῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ εἶναι ὑπεύθυνοι; διὰ τὴν διοίκησιν καὶ τὴν καλήν του λειτουργίαν, καὶ νὰ ἐμπνέῃ αἰσθήματα χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ γενναιοδωρίας εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ δίδουν καὶ χρησιμοποιοῦνται παρ' Αὐτοῦ ὡς οἰκονόμοι διὰ νὰ διαθέτουν τὰ ἀγαθά των διὰ σκοποὺς μόνον γνησίως φιλανθρωπικοὺς καὶ ὄχι ἐγωιστικούς.

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΚΔ' ΜΑΪΟΣ — MAY 1958 ΑΡΙΘΜΟΣ 458

How true!

Ask any depositor at Atlantic. He will tell you . . . a friend recommended him, but it was the friendship he found here that induced him to stay.

It's as simple as all that.

Make a note to visit Atlantic. Bring us your problems. Tell us your requirements, your needs.

You'll find out for yourself what we mean.

ATLANTIC BANK OF NEW YORK

960 Avenue of the Americas, opposite MACY'S
139 William Street, at Fulton Street, N. Y. C. 38

Member Federal Deposit Insurance Corporation

ΙΕΡΟΡΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΙΔ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΙΕΡΑΤΙΚΑΙ
ΣΤΟΛΑΙ

Ράσα, Ἐσώρρασα, Φελόνια, Ἐπιτραχήλια Στιχάρια, Ἐπιγονάτια, Καλυμμαύχια, καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ Ἐκκλησιαστικὰ Ἄμφια διὰ Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς. Προσέτι: καλύμματα Ἁγίας Τραπέζης καὶ Ἱερῶν Σκευῶν, Παιδικαὶ στολαὶ Ἱ. Βήματος ΚΛΠ.

Εἰς ποικιλίαν χρωμάτων, σχεδίων, ποιοτήτων. Ἐργασία καλλιτεχνικὴ καὶ ἠγγυημένη, ποιότης ἀρίστη, τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι. ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ. Ράπτονται ὅλα ἄνευ προκαταβολῆς, πληρωτέα εἰς μακροπροθέσμους δόσεις. Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε:

REV. CHRIST J. PAPACHRIST
3 Willow Place, Mount Vernon, N. Y.
Phone: MO. 7-5362

Εἰδικὸς Βυζαντινὸς Ἁγιογράφος

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΓΛΙΑΤΑΣ

Ἔχει εἰκονογραφήσει πλήρως τοὺς κάτωθι Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

1. Καθεδρικὸν Ἁγ. Τριάδος Νέας Ὑόρκης.
2. Ἁγίου Σπυρίδωνος, Νέας Ὑόρκης, N. Y.
3. Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑ., Μπροῦκλυν, N. Y.
4. Ἁγίου Νικολάου, Ντητρόϊτ, Μίτσιγκαν.
5. Ἁγίου Ἰωάννου, Ὁμάχα, Νεμπράσκα.
6. Ἁγίου Βασιλείου Ἀκαδημίας, Γκάρισον, N. Y.
7. Ἁγίων Κωνστ. καὶ Ἑλένης, Οὐάσιγκτων, D. C.

Ἔχει φιλοτεχνήσει ἐπίσης πλείστας φορητὰς ἱερὰς Εἰκόνας, κοσμούσας πολλοὺς Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Κατὰ τὰ Βυζαντινὰ πρότυπα καὶ τὴν γνησίαν Ὀρθόδοξον Βυζαντινὴν Παράδοσιν.
Γράψατε ἢ τελεφωνήσατε:

MR. GEORGE N. GLIATAS
East 74th Street
New York 21, N. Y.
Phone: BU. 8-0179

ΝΕΑΝΙΚΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ

ΛΟΛΟΥΣ μᾶς ἐνδιαφέρει. Καὶ πρέπει νὰ μᾶς διαφέρῃ. Διότι ἡ νεότης ἀποτελεῖ τὴν ἐλπίδα ῦ μέλλοντος. Ἀποτελεῖ αὐτὸ τὸ μέλλον. Ὅ,τι ναι ἡ σημερινὴ νεότης, αὐτὸ θὰ εἶναι καὶ ἡ ὑριανὴ Ἀμερικὴ καὶ ἡ Ἑλλάς. Διότι εἰς τὰς κέψεις μας περιλαμβάνομεν καὶ ὀφείλομεν άντοτε νὰ περιλαμβάνωμεν καὶ τὴν Πατρίδα αὶ τὴν Γενέτειράν μας.

Εἶναι τῷ ὄντι καταπληκτικὰ τὰ νεανικὰ ἐγλήματα. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ τὰ ἀπαριθμήωμεν. Οὔτε νὰ ἀναφέρωμεν συγκεκριμένα παδείγματα. Διότι ὅλοι τὰ γνωρίζομεν. Ὅλοι ὰ παρακολουθοῦμεν εἰς τὸν Τύπον, τὸν καθημερινὸν καὶ τὸν περιοδικόν.

Ἂς εἴμεθα, ὅμως, δίκαιοι. Ἂς κρίνωμεν ἀροληπτως. Ἂς ἐξετάσωμεν μὲ αὐστηρότητα οὺς ἑαυτούς μας καὶ μὲ ἐπιείκειαν τοὺς ἄλους· εἰς τὴν περίπτωσίν μας, τὴν νεολαίαν. Ἂς σκήσωμεν, ὅπως λέγεται συνήθως, αὐτοκριτιήν. Ἰδοὺ δὲ τί θέλομεν νὰ εἴπωμεν μὲ ὅλα αὐά. Ὅ,τι σπείρομεν, τοῦτο καὶ θερίζομεν. Ἀποτελεῖ τοῦτο νόμον καὶ φυσικὸν καὶ Θεῖον. «Ὅ ὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσῃ» λέγει ὸ Ἅγιον Πνεῦμα διὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. αὶ συνεχίζων ὁ Ἀπόστολος προσθέτει: «ὁ σπείων εἰς τὴν σάρκα ἑαυτοῦ ἐκ τῆς σαρκὸς θερίσει φθοράν, ὁ δὲ σπείρων εἰς τὸ πνεῦμα ἐκ οῦ πνεύματος θερίσει ζωὴν αἰώνιον.» Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν λύουν αθ' ὁλοκληρίαν τὸ ζήτημα καὶ πρόβλημα, μὲ ὸ ὁποῖον ἀσχολούμεθα. Σπείρομεν ἀκάνθας; θὰ θερίσωμεν ἐξ ἅπαντος τριβόλους. Σπείρομεν ἀνέμους; Θὰ θερίσωμεν δίχως ἄλλο καταίδας. Σπείρομεν σκέψεις, λόγους, πράξεις σαρικάς; Θὰ θερίσωμεν τὴν φθορὰν καὶ τὴν καστροφήν. Σπείρομεν σκέψεις, λόγους, πράεις πνευματικάς; Θὰ θερίσωμεν ζωὴν πνευματικήν· ζωὴν τῆς ὁποίας ἡ συνέχεια θὰ εἶναι ἡ ακαρία αἰωνιότης.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον σημεῖον, ποὺ πρέπει νὰ χωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅταν γράφωμεν καὶ ὁμιλῶμεν ερὶ τῆς νεανικῆς ἐγκληματικότητος. Τὸ ἕτεον δὲ σημεῖον, τὸ σπουδαιότατον, εἶναι τὸ ζήημα τοῦ παραδείγματος.

Ὑπάρχει ἡ πολὺ πεπλανημένη σκέψις, ὅτι μὲ τὰς συμβουλὰς καὶ παροτρύνσεις μας εἶναι δυνατὸν νὰ συνετίσωμεν τὴν νεότητα. Κανείς, φυσικά, δὲν ἀμφιβάλλει, οὔτε ἠμπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὅτι ἔχουν καὶ ἀσκοῦν ἐπίδρασίν τινα ἐπὶ τῆς νεολαίας τὰ ὅσα αὐτὴ ἀκούει παρὰ γονέων, ἱερέων, διδασκάλων· ἢ καὶ τὰ ὅσα ἀναγινώσκει. Ἰδιαιτέρως τὰ ὅσα ἀναγινώσκει. Ναί! Τὰ ἀναγνώσματα εἶναι ἐκεῖνα, ποὺ ἀσκοῦν τὴν μεγαλειτέραν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς νεολαίας, μετά, ὅμως, τὸ παράδειγμα.

Τὸ παράδειγμα τῶν μεγάλων εἶναι, κυρίως, ἐκεῖνο, ποὺ οἰκοδομεῖ ἢ καταστρέφει. Τὸ παράδειγμα σπείρει τὰ σπέρματα τῆς φθορᾶς ἢ τῆς ζωῆς. Καὶ πρὸ πάντων τὸ παράδειγμα τῶν γονέων. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονῶμεν, ὅτι τὸ σπίτι εἶναι τὸ πρῶτον σχολεῖον καὶ ἡ πρώτη Ἐκκλησία διὰ τὸ παιδί. Ὅ,τι θὰ κάμῃ καὶ θὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸ σπίτι ὁ καλὸς γονεύς, δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ καὶ ὁ καλλίτερος ἀκόμη διδάσκαλος ἢ καὶ ἱερεύς. Καὶ ὅ,τι παραλείψει ὁ γονεύς, ὅ,τι καλόν, ὅ,τι ἐποικοδομητικόν, ὅ,τι ἀληθές, ὅ,τι εὔφημον, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀναπληρώσῃ ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ καλλίτερος ἀκόμη, προσέτι δὲ καὶ ὁ ἱερεὺς μὲ τὸ ἐπ' ἐκκλησίας κήρυγμά του.

* * *

Πῶς τώρα, ἐρωτῶμεν, νὰ μὴ ἔχωμεν τὸ κῦμα αὐτὸ τὸ φοβερὸν τῆς νεανικῆς ἐγκληματικότητος, τῆς πάσης ἐγκληματικότητος, ὅταν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ σπίτι, ὄχι μόνον δὲν οἰκοδομεῖ, ἀλλὰ καὶ καταστρέφει; Πῶς νὰ μὴ ρέπῃ πρὸς τὸ κακὸν ὁ νέος ἢ καὶ ἡ νεᾶνις, ὅταν εἰς τὸ σπίτι ἀκούει καὶ βλέπει διαπληκτισμούς, ὅταν βλέπῃ τὸ χαρτοπαίγνιον νὰ εἶναι κάτι τὸ ἀπαραίτητον εἰς τὸ οἰκογενιακὸν περιβάλλον, ὅταν οἱ γονεῖς σπανίως συναντῶνται μὲ τὰ τέκνα των, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὡς τὸν πολυτιμότερον καὶ προσφιλέστερον σύντροφόν των τὴν τηλεόρασιν, ὅταν τὰ ἄσεμνα καὶ καταστρεπτικὰ θεάματα καὶ ἀναγνώσματα ἀποτελοῦν τὴν μόνην πνευματικὴν τροφήν, ποὺ ἔχει ἡ νεολαία κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς της. Βεβαίως, πρέπει καὶ ἡ νεολαία νὰ ἔχῃ τὰς ὥρας τῆς ψυχαγωγίας της. Βεβαίως, δὲν εἶναι δυνατόν, οὔτε δὲ καὶ

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 122)

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΪΟΥ 1958

9 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Ἡσαΐου τοῦ Προφήτου, Χριστοφόρου μάρτυρος.
10 ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Σίμωνος ἀποστόλου, τοῦ Ζηλωτοῦ.
11 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ. Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου τῶν Ἰσαποστόλων.
12 ΔΕΥΤΕΡΑ. Ἐπιφανίου ἐπισκ. Κύπρου. Γερμανοῦ ΚΠόλεως.
13 ΤΡΙΤΗ. Γλυκερίας μάρτυρος, Σεργίου ὁμπλογητοῦ.
14 ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἰσιδώρου τοῦ ἐν Χίῳ.
15 ΠΕΜΠΤΗ. Παχωμίου τοῦ Μεγάλου.
16 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Θεοδώρου ὁσ. τοῦ ἡγιασμένου.
17 ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας ἀποστόλων.
18 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ. Πέτρου, Δημητρίου, Διονυσίου, Χριστίνης.
19 ΔΕΥΤΕΡΑ. Πατρικίου ἐπισκόπου Προύσης.
20 ΤΡΙΤΗ. Θαλελαίου, Νικοκάστρου καὶ Ἀντιόχου μαρτύρων.
21 ΤΕΤΑΡΤΗ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΤΩΝ ΙΣΠΟΣΤΟΛΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΣΤΕΠΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ.
22 ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ. Βασιλίσκου μάρτυρος.
23 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Μιχαὴλ ἐπισκόπου Συνάδων τοῦ ὁμολογητοῦ.
24 ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Συμέων ὁσίου, Μαρκιανῆς μάρτυρος.
25 ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Α' ΟΙΚ ΣΥΝ. Γ.' εὕρεσις τ. κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.
26 ΔΕΥΤΕΡΑ. Κάρπου καὶ Ἀλφαίου τῶν Ἀποστόλων ἐκ τῶν 70.
27 ΤΡΙΤΗ. Ἑλλαδίου ἱερομάρτυρος.
28 ΤΕΤΑΡΤΗ. Εὐτυχοῦς ἐπισκόπου Ἑλικωνίδος μάρτυρος.
29 ΠΕΜΠΤΗ. Θεοδοσίας μάρτυρος.
30 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Ἰσαακίου ὁσίου.
31 ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ. Ἑρμείου μάρτυρος.

---

9 FRIDAY. Isaiah the Prophet; Christopher the Martyr.
10 SATURDAY. Simon the Apostle.
11 SUNDAY OF THE SAMARITAN WOMAN; Cyril and Methodius.
12 MONDAY. St. Epiphanius, Bishop of Cyprus.
13 TUESDAY. Glyceria the Martyr; Serghius the Confessor.
14 WEDNESDAY. Isidore Martyr of Chios.
15 THURSDAY. Pachomius the Great.
16 FRIDAY. Theodore the Sanctified.
17 SATURDAY. The Apostles Andronicus and Junia.
18 SUNDAY OF THE BLIND MAN. Peter, Demetrios, Dionysius, Christina-Martyrs.
21 WEDNESDAY. SAINTS CONSTANTINE AND HELEN. Great Among Kings, Equal of the Apostles.
22 THURSDAY. FEAST OF THE ASCENSION; Basil the Martyr.
23 FRIDAY. Michael, Bishop of Synnada.
24 SATURDAY. Simeon the Righteous.
25 SUNDAY OF THE HOLY FATHERS. First Ecumenic Synod; Third Discovery of the head of the Forerunner.
26 MONDAY. Apostles Carpus and Alfaios, two of 70.
27 TUESDAY Alladius, Martyr among Priests.
28 WEDNESDAY. Eutyches the Martyr, Bishop of Melitene.
29 THURSDAY. Theodosia the Martyr.
30 FRIDAY. Isaacus the Righteous.
31 SATURDAY OF THE SOULS. Hermius the Martyr.

The official publication of the news, work and thought of the Greek Orthodox Church in America, published monthly by the Greek Archdiocese of North and South America, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

Phone: TRafalga 9-2060.

EDITOR:

BASIL VASILIADES, D. D.

EDITOR, English Section:

ARTHUR DORE

SECRETARY

ATHENA DALLAS

Subscription rates in United States and Canada:
One year ——— $4.0
Two years ——— $7.0
Single copy ——— 40 cent
Foreign Countries ——— $4.50 per year
Second class mailing privileges authorized at New York, N. Y.

Allow one month for change of address and renewal orders to become effective. To insure accuracy in changes, include previous and new address. Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 2th day of the month for issue of following month. Send all communications to:

ORTHODOX OBSERVER, Greek Archdiocese, 10 East 79th St., New York 21, N. Y.

PUBLICATIONS OF THE GREEK ARCHDIOCESE OF NORTH AND SOUTH AMERICA

The Divine Liturgy of St. John Chrysostom (with introduction) in Greek and English; includes all Apolytikia and Kontakia of the year. Pp. 56 ..... $1.00

The Greek Orthodox Catechism by Rev. C. N. Callinicos. A manual of instruction on the Greek Orthodox Faith, Morals and Greek Orthodox Worship. Pp. 119 .. $1.00

The Orthodox Church by Archbishop Michael. A history of the Greek Orthodox Church. Pp. 168 .. $1.00

The Liturgy of the Orthodox Church by S. M. Sophocles. An explanation of the Divine Liturgy. Pp. 206. $2.00

The Services for Holy Week and Easter Sunday, from the Triadon and Pentecostarion. Greek text with a rendering in English. p. 316. $2.50

The Papacy by Abbe Guettee. A stirring book that speaks with authority about the question which has divided Christendom. Pp. 383. ..... $2.00

JUVENILE DELINQUENCY

BY HIS EMINENCE ARCHBISHOP MICHAEL

It concerns all of us. And it should concern us. For ur youth is our hope of our future. Our youth will be ie America and the Greece of tomorrow. For in our ioughts and concerns we include, and should always ave the obligation to include, our country and the land f our descent.

The fact is that the ascendency of youthful crimes s astounding. There is no need for us to enumerate iem, or to give detailed examples, which we all know, nd which we follow in the daily press and in periodi- als.

Let us, however, be just. Let us judge impartially. et us examine ourselves strictly, but judge others— n this case our young people—leniently. Let us ex- rcise what we often talk about—self criticism. Here what we mean to say by all this: that as we sow, so hall we reap. This is the law and nature of God, as xpressed by the Holy Spirit through St. Paul the A- ostle. And the great Apostle adds: "For he that soweth o his flesh shall of the flesh reap corruption; but he hat soweth to the Spirit shall of the Spirit reap life verlasting. These words of the Apostle of Nations de- isively solve the question and problem with which we re concerned. Do we plant thorns? Then from the horns we shall reap thistles. If we plant winds, we hall inevitably reap storms. What if we plant thoughts, words and acts of the flesh? Then we shall reap decay nd destruction. But if we plant words, thoughts and cts of the spirit, we will reap the spiritual life, a life which will lead to eternal beatitude.

This is the first consideration we should have in mind when we write and speak about juvenile delinquency. The second, and a most important one, is that of setting an example.

There prevails the most mistaken notion that we can straighten out our youth with advice and exhortation. Naturally, no one can doubt or deny that our boys and girls are influenced by what they hear from their parents, priests and teachers, and especially by what they read. Indeed, reading matter has the greatest influence on our young people—next to example itself.

It is the example set by the grown-ups which, in the main, either instructs or destroys youth. Example sows the seeds of life or of destruction. And this is especially true of the example of parents. We must never forget that the home is, for the child, the first School and the first Church. Not even the best teacher or priest is in a position to accomplish what the good parent can do for a child in the home. And whatever the parent neglects by way of the good, the instructive, the true and the respectable, cannot be supplanted by the best teacher or even by the priest preaching from the pulpit.

How then, we ask, can we not have this terrible wave of juvenile delinquency, and all sorts of other crimes, when all too often the home not only does not instruct, but actually destroys our youth? In view of this, can we wonder why our boys and girls tend towards evil, when in their homes they see and hear quarrels, when they see card-playing as a necessity of the household environment, when parents seldom meet with their children, whose closest and most cherished companion is the television set, when the immodest and corrupting spectacles and reading material comprise the only food for the spirit which our youth has outside of school hours. Naturally, our young people should have their hours of recreation. Certainly, it is not possible, nor is it permissible for us to force our children into a life of monasticism or asceticism, as happens in places where the monastic life and polity is exercised. Nevertheless it is quite a different matter for us to set destructive examples for our children within the sacred environment of the family.

Who, however, can deny that only the real Christian examples can make young men and women truly happy and capable of succeeding in the work and occupation of their choice? Who can doubt that our young men or women who learn to pray sincerely, who get used to reading the Scriptures systematically, who acquire the wonderful habit of confession and the partaking of Holy Communion, cannot but make progress in life? Naturally, it is not yet possible for these Christian boys and girls to be free of the temptations of life. No! Whoever would dare to deny this would not be telling the truth. For the greatest of teachers, the God Incarnate Saviour declared and stressed: "In the world ye shall have tribulation: but be of good cheer, I have overcome the world."

(Continued on page 122)

Certainly, then, our Christian young men and young women will have their trials, their sorrows, their heartaches, their agonies, their worries, their tears. But as good Christians, they will also have the habit of believing, of knowing and of being convinced that Christ is near them. "God is faithful who will not suffer you to be tempted above that ye are able, but will with the temptation also make a way to escape, that ye may be able to bear it."

This, then is the problem: Most especially in the home, the child should get to know Jesus Christ, Who does not belong to the past, but Who is "yesterday and today the Same, and forever and ever."

When this work is done by the parents conscientiously, diligently, systematically and methodically, then only will hope exist that juvenile delinquency can be lessened. For then the home will provide the most fruitful help to the other two essential guides of youth, the Church and the School.

ΝΕΑΝΙΚΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 119)

ἐπιτρέπεται νὰ σπρώχνωμεν τὰ παιδιά μας πρὸς τὸν μοναχισμὸν ἢ τὸν ἀσκητισμόν, ὅπως ὁ τελευταῖος ὑπάρχει εἰς τοὺς τόπους εἰς τοὺς ὁποίους ἐμπολιτεύεται ἡ μοναχικὴ ζωὴ καὶ πολιτεία. Ἄλλο, ὅμως, τὸ τελευταῖον τοῦτο, καὶ καθ' ὁλοκληρίαν ἄλλο τὸ νὰ προσφέρωμεν εἰς αὐτά, εἰς τὸ ἱερὸν περιβάλλον τῆς οἰκογενείας, παραδείγματα πᾶν ἄλλο ἢ ἐποικοδομητικά.

Ποῖος, ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι μόνον τὰ ἀκραιφνῶς Χριστιανικὰ παραδείγματα θὰ κάμουν τὸν νέον ἢ τὴν νεάνιδα πραγματικῶς εὐτυχῆ καὶ ἱκανὴν νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ ἐπάγγελμα, ποὺ πρόκειται νὰ ἐκλέξῃ; Ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι νέος ἢ νεᾶνις, ποὺ θὰ μάθῃ νὰ προσεύχεται πραγματικά, ποὺ θὰ συνηθίσῃ νὰ ἀναγινώσκῃ συστηματικὰ τῆς Γραφάς, ποὺ θὰ ἀποκτήσῃ τὴν ὡραίαν ἕξιν νὰ ἐξομολογῆται καὶ νὰ κοινωνῇ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ προοδεύσῃ εἰς τὴν ζωήν; Φυσικὰ δὲν εἶναι δυνατὸν ἀκόμη καὶ ὁ τοιοῦτος Χριστιανὸς νέος καὶ Χριστιανὴ νεᾶνις νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὰς δοκιμασίας τῆς ζωῆς. Ὄχι! Ψεύστης θὰ εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ θὰ ἐτόλμα νὰ ἰσχυρισθῇ κάτι τοιοῦτο. Διότι ὁ μέγιστος τῶν Διδασκάλων, ὁ Θεάνθρωπος Σωτήρ μας, εἶπε καὶ τὸ ἐτόνισεν: «ἐν τῷ κόσμῳ θλῖψιν ἕξητε», καὶ προσέθεσεν «ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Θὰ ἔχῃ λοιπόν, βεβαίως, καὶ ὁ Χριστιανὸς νέος καὶ ἡ Χριστιανὴ νεᾶνις τὰς δοκιμασίας της, τὰς θλίψεις, τοὺς πόνους, τὰς ἀγωνίας, τὰς στενοχωρίας, τὰ δάκρυα. Πλὴν ἀλλὰ θὰ ἔχῃ συνηθίσῃ νὰ πιστεύῃ, νὰ γνωρίζῃ, νὰ εἶναι πεπεισμένη, ὅτι πλησίον της εἶναι ὁ Χριστός, «Ὅστις οὐκ ἐάσει ἡμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ κόσμο». Θὰ ἔχῃ λοιπόν, βεβαίως, καὶ ὁ Χριστὸς καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ἡμᾶς ὑπενεγκεῖν».

Περὶ αὐτοῦ δὲ πρόκειται: ὅλως ἰδιαιτέρως καὶ ἐξαιρετικῶς, εἰς τὸ σπίτι, νὰ γνωρίσῃ τὸ παιδὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ποὺ δὲν ἀποτελεῖ μῦθον, δὲν ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν, ἀλλ' εἶναι «χθὲς καὶ σήμερον ὁ Αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας». Ὅταν γίνῃ αὐτὴ ἡ ἐργασία ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἐπιμελῶς, εὐσυνειδήτως, συστηματικῶς, μεθοδικῶς, τότε μόνον ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ἐλαττωθῇ ἡ νεανικὴ ἐγκληματικότης. Διότι τότε τὸ σπίτι θὰ προσφέρῃ τὴν πλέον ἀποτελεσματικὴν βοήθειαν εἰς τοὺς ἄλλους δύο παράγοντας, τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Σχολεῖον.

† Ὁ Ἀμερικῆς Μιχαήλ

INTERSTATE
MARBLE AND GRANITE WORKS
Demetrios Vrahopoulos and Sons
Graduate Sculptor of the National Metsobian Polytechnic of Athens, Greece
Ἐκτελοῦμεν
ΤΕΜΠΛΑ – ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ – ΙΕΡΑΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ – ΠΑΓΚΑΡΙΑ – ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΟΥΣ ΘΡΟΝΟΥΣ, ΚΛΠ.
Ἐκ Φυσικῶν Μαρμάρων
1259 Flushing Ave. Brooklyn, N. Y.
EV. 6-8502-3 Evenings: IL. 9-2896

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΗΡΟΠΟΙΕΙΟΝ
METROPOLITAN
ECCLESIASTICAL CANDLES
Σᾶς προμηθεύει ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ κηρία. Τὰ ἀπόκερα χύνονται εἰς ὅλα τὰ μεγέθη κηριῶν κίτρινα.
Διεύθυνσις:
Ecclesiastical Candles;
Sanctuary & Votive Lights
24 Southard Street, Paterson 3, N. J.
OLiver 2-2799 SHerwood 2-0912

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΩΣ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρου

Η ΕΟΡΤΗ τῆς Ἀναστάσεως ἦλθε καὶ ἐφέτος νὰ φωταιδρύνῃ τοὺς ὁρίζοντας τῆς ζωῆς μας μὲ τὸ μήνυμα τῆς ἐλπίδος διὰ τὴν νίκην τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς τάξεως.

Τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ἡ ἀδικία ἐθριάμβευσε. Ἡ συκοφαντία ἐπεβλήθη. Ὁ Χριστὸς καθηλωμένος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐγκατελείφθη. Ὁ τάφος μετ' ὀλίγον ἐθεωρήθη κατάληξις μιᾶς περιπετείας ἑνὸς εὐαντάστου νέου, ποὺ ὠνειροπόλησε θέσιν Θεοῦ εἰς τὴν Θρησκείαν καὶ τιμὴν σωτῆρος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀλλ' ὁ τάφος δὲν ἠνέχθη τὸ ἀδίκημα. Μήτε αἱ σφαγῖδες τῶν ἐπισήμων ἴσχυσαν νὰ κρατήσουν κατάκλειστον τοῦ τάφου τὸν ἔνοικον. Μήτε ἡ κουστωδία τῶν στρατιωτῶν ν' ἀποτρέψῃ τὴ ν' ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως.

Ἡ Θεία Δύναμις διὰ τῆς Ἀναστάσεως ἀπεκατέστησε τὴν τάξιν. Διότι ὁ Χριστὸς ἀνέστη καὶ ἡ δικαιοσύνη ἠλευθερώθη καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπέκτησε βεβαιότητα ὡς πρὸς τὸ κῦρος τῶν ἀξιῶν καὶ ἐλπίδα διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως εἰς τὴν ζωήν.

Ἡ τάξις ἀναγνωρίζεται ἀπὸ ὅλους ὡς ἀξία τῆς ζωῆς μας. Εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς δράσεως τὴν ζητοῦμεν ὡς χαρακτηριστικὸν προόδου, ὡς ἔνδειξιν ἀντιμότητος καὶ ὡς φανέρωμα συνειδητῆς ἐπιτελέσεως τοῦ καθήκοντος.

Καὶ ἐὰν εἰς τὰ πλαίσια τοῦ φαινομένου ἀναγνωρίζομεν τὴν παρουσίαν τῆς τάξεως ὡς στοιχεῖον ἐπιβολῆς καὶ ἐπιδόσεως πόσον μᾶλλον εἰς τὰ ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ πλαίσια τῆς ὑπάρξεως; Ἡ πανανθρώπινος ἐμπειρία ζητεῖ τὴν παρουσίαν καὶ ἀναγνωρίζει τὴν σπουδαιότητα τῆς τάξεως, ὄχι μόνον εἰς τὰ ἐκτὸς ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἐντὸς καὶ τὰ μύχια πεδία τῆς ζωῆς. Διότι, ὡς ἔχομεν διαβεβαιώσεις ἀπὸ τὸν Κύριον, ἐκ τῶν ἔσω ἐκκινεῖ ἡ τάξις καὶ ἡ εὐπρέπεια. Ἐκ τῶν ἔσω πηγάζει ἡ ἀταξία καὶ ἡ ἀπρέπεια. Ἐκεῖθεν ἀρχίζει διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ ἐμπράκτως ὡς ἀδικία, ὡς φθόνος, ὡς ψεῦδος καὶ ὡς πᾶν εἶδος κακίας καὶ πονηρίας.

Ἡ ἐσωτερικὴ ἀταξία τοῦ ἀνθρώπου οὐδέποτε ἐξεδηλώθη τόσον ὁλοκληρωμένη ὅσον τὴν Μεγάλην Παρασκευήν. Τότε ἡ ὁλότης τῶν ἀνωμάλων συμπτωμάτων της ἐξηντλήθη. Διότι τὸ ἔγκλημα ποὺ διεπράχθη ἦτο ἡ μεγίστη ἠθικὴ ἀταξία ποὺ ἐγνώρισεν ἡ ἱστορία. Καὶ ἄλλα μεγάλα ἐγκλήματα διέπραξεν ἡ κακοῦργος διάθεσις τῶν ἀνθρώπων. Πολλοὺς καὶ μεγάλους ἀνθρώπους, τύπους ἐκπροσωπευτικοὺς τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς καλωσύνης κατεδίκασε. Ἀλλὰ τὸ θῦμα τοῦ Γολγοθᾶ εἶναι ἀσύγκριτον. Διὶ αὐτὸ ἐκεῖ μόνον ἐκορυφώθη ἡ ἀταξία καὶ ἡ ἐγκληματικότης.

Ὁ Βούδας καὶ ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Ἡσαΐας καὶ ὁ Πρόδρομος ἦσαν ἄνθρωποι μεγάλοι καὶ ὑπέροχοι. Ἀλλ' ἦσαν ἄνθρωποι. Καὶ ὡς τοιοῦτοι ἔφεραν μέσα τους τὰ δείγματα τῆς ἀντιφάσεως καὶ τῆς πτώσεως. Ἡ ἀταξία τῆς κακίας ἐθριάμβευσε καὶ ἐπ' αὐτῶν. Ἀλλ' ὄχι τόσον ὅσον εἰς τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ διαφορὰ δὲν ἔγκειται εἰς τὸν τρόπον τῆς διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος ἀλλ' εἰς τὸ πρόσωπον. Διότι ὁ Χριστὸς δὲν συγκρίνεται μὲ κανένα. Δὲν εἶναι ἕνας ἐκ τῶν πολλῶν. Εἶναι ὁ μοναδικὸς Θεάνθρωπος τῆς ἱστορίας. Εἶναι ὁ ἀνυπέρβλητος εὐεργέτης καὶ ὁ ἄφθαστος διδάσκαλος καὶ σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἔγκλημα κατ' αὐτοῦ εἶνε τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀταξίας ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ κακία ἐξήντλησε καὶ κατηνάλωσε τὸν ἑαυτόν της.

Τί ἄλλο ὑπολείπεται νὰ κάμῃ; Μετὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Γολγοθᾶ ὅλα τὰ ἔργα τῆς ἀταξίας ὑστεροῦν εἰς περιεχόμενον κακίας. Διότι εἰς τὴν Σταύρωσιν διεπράχθη, ὡς λέγουν οἱ Πατέρες, ἡ Θεοφονία, τὸ ἀκατανόητον κρῖμα, ἡ τραγωδία τῆς τραγωδίας.

Ἡ κάθαρσις ὁρίζεται ὡς τὸ ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα τῆς τραγωδίας. Εἰς τὴν τραγωδίαν τοῦ Γολγοθᾶ τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα ἐπισυνάπτεται. Ἡ θεραπευτικὴ τῶν παθημάτων, ἡ κάθαρσις καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς τάξεως τὴν ὁποίαν ἔκλαμπρον ἀτενίζομεν εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Διὶ αὐτὸ καὶ ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ λαμπρὰ καὶ καινὴ ἡμέρα, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἡ ἑορτὴ τῶν ἑορτῶν. Διὶ αὐτὸ καὶ ἀπετέλεσε τὴν βάσιν τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων, τὴν οὐσίαν καὶ τὴν μορφὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν εἰ μὴ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ Θεῷ καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἁμαρτία γενικῶς ἀναγνωρίζεται ὡς ἀταξία. Ἐγεννήθη μέσα μας ὡς ἀντίδρασις κατὰ τοῦ Θείου θελήματος καὶ ἐτελειώθη εἰς τὸν θάνατον. Μέσα εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τί ἄλλο παρὰ ἀταξίαν ἀποτελεῖ ὁ θάνατος; Ἡ εἰκὼν τῆς ἀθανασίας τοῦ Θεοῦ ἀποθνήσκει. Δὲν εἶναι τοῦτο ἀντινομία; Δὲν εἶναι τοῦτο κατάφωρος ἀταξία; Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ποὺ θέτει τέρμα εἰς τὴν ἀταξίαν. Ἡ εἰκὼν προσλαμβάνει καὶ πάλιν τὸν χαρακτῆρα τοῦ Πρωτοτύπου, διότι διὰ τῆς Ἀναστάσεως ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ τὴν ἀθανασίαν διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ τάξις εἰς τὴν ζωήν.

Καὶ τοῦτο εἶναι ὑπόθεσις τοῦ μέλλοντος ἀλλὰ καὶ τοῦ παρόντος. Εἶναι ὑπόθεσις τοῦ μέλλοντος διότι οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἔχουν τὴν ἀνάστασιν

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 125)

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Τροπαίου Πολυεύκτου

Ἡ Ρώμη τρεμοσβύνει μέσα εἰς τὴν ἀκολασία της. Ὁ πληθυσμὸς λιγοστεύει. Τὴν ἐγκαταλείπουν ἡ δύναμις, ἡ δόξα, ὁ πλοῦτος, ἡ ἐλπίδα. Ὅλοι διαισθάνονται πὼς μέσα στοὺς τόσους πολέμους, τὲς φιλαρχίες, τὲς ἐπαναστάσεις, τὲς ἠθικὲς ἀσχημίες ἡ ἐλπίδα πιέζεται νὰ βρῇ ἄλλῃ γῇ νὰ ἀναπνεύσῃ. Τὰ γεγονότα μὲ μιὰ διαδοχικὴ θάλεγε κανεὶς ἐξέλιξι δείχνουν πὼς μέσα ἀπ' τὸ φέγγος τῆς Αἰωνίας Πόλεως ποὺ μαραίνεται, κάποια ἀκτὶς θὰ ξεφύγῃ γιὰ νὰ ξαναδημιουργήσῃ μιὰ νέα ζωὴ κι' ἕνα καινούργιο κέντρο πολιτισμοῦ ἀπηλλαγμένου ἀπ' τὴν γάγγραινα τὴν προηγουμένη. Στὸ μεταίχμιο αὐτὸ τῆς ἱστορίας ξεπηδᾷ ἀρρενωπὸς καὶ μεγαλόψυχος, δραματιστὴς καὶ θεόπνοος ὁ Κωνσταντῖνος, τὸ παιδὶ Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ καὶ τῆς χριστιανῆς Ἑλένης, ποὺ ἀργότερα ἡ εὐσέβειά της θὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ νὰ εὕρῃ τὸν Τίμιο Σταυρὸ ἐπάνω στὸν ὁποῖο σταυρώθηκε ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Γεννήθηκε στὴν Ναΐσσὸ ὁ Κωνσταντῖνος, τὴν σημερινὴ Νύσσα. Οἱ ἱστορικοὶ λένε ὅτι ἡ καταγωγὴ του ἦταν ἀπὸ τὴν Ἰλλυρία, ποὺ κι' αὐτὴ ἦταν στὰ ὅρια τῆς μεγάλης καὶ κραταιᾶς αὐτοκρατορίας τῶν Ρωμαίων. Τὶ σημασία ὅμως ἔχει ἡ καταγωγή; Γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε στὴν Ρώμη ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ φυσιογνωμία, ποὺ ἀπὸ πολλοὺς παρομοιάζεται μὲ τὲς πειὸ μεγάλες καὶ ἐκπολιτιστικὲς προσωπικότητες τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. Ἡ λαμπρὴ ἠθικὴ κληρονομία ποὺ πῆρε ἀπ' τοὺς γονεῖς του, τὰ βαθειὰ πνευματικά του χαρίσματα, γρήγορα τὸν ἔφεραν ἐπάνω στὴν ὑπάτη Ρωμαϊκὴ ἐξουσία, τὴν ὁποία λαμπρὰ ὑπηρέτησε καὶ ὁ πατέρας του. Ὕστερα ἀπὸ ἐπικίνδυνες περιπέτειες καὶ ἀγῶνας, στοὺς ὁποίους τὸν διεφύλαξε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸν χρησιμεύσῃ ὡς «σκεῦος ἐκλογῆς» ὁ Κωνσταντῖνος τελικὰ ἐπεκράτησε καὶ ἀπέμεινε ὁ μοναδικὸς ἄρχων τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας.

Στὴν εὐαίσθητη ψυχή του ἀκόμα ζωντανὴ παραμένει ἡ σκληρὴ μεταχείρησι τῶν χριστιανῶν στὴν παληὰ πρωτεύουσα. Μὲ πίκρα θυμᾶται τὲς πονεμένες μορφὲς τῶν διωγμένων καὶ τῶν μαρτύρων. Κι' ὅμως, περίεργο, κάποια ἅγια γαλήνη εἶχαν τὰ πρόσωπά τους. Ἦταν κι' ἡ μητέρα του χριστιανή. Κι' ὅλα αὐτὰ μαζὶ μὲ τὸν βαθὺ ἀνθρωπισμό του πλάθουν τὸν ἐσωτερικὸ κόσμο ἀπ' τὸν ὁποῖο αὔριο θὰ βγῇ ὁ «ἰσαπόστολος».

Μὰ μέσα στὴν ἀτάσθαλη Ρώμη, ποὺ ἀποπνέει τὴν κνίσσα τῆς σάρκας καὶ τῶν ἡδονῶν, δὲν μπορεῖ νὰ φυτρώσῃ ὁ σπόρος γιὰ ξεκινήματα σὰν τὸν χριστιανισμό, ποὺ μέσα στὴν ψυχή του ζητᾶ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ἐπίσημη κρατικὴ καὶ πλατύτερα ἐπιβλητικὴ θέσι. Τὸ τοπεῖο εἶναι πολὺ μολυσμένο. Σὲ περιωρισμένη κλίμακα ἤδη ὑπάρχει ἐκεῖ. Αὐτὸ ὅμως δὲν φθάνει. Γι' αὐτὸ διαλέγει τὸ Βυζάντιο, στὴν βάσι τοῦ γραφικοῦ Βοσπόρου, ποὺ δίνει καὶ σ' αὐτὸν σὰν λαϊκὴ ἐξουσία πολλὲς δυνατότητες νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ κι' ἀπὸ ἄλλες πλευρές. Ἐκεῖ ἐπικρατεῖ καὶ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα κι' ἄλλες συνθῆκες. Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ μαζὶ μὲ τὸν Λικίνιο δείχνουν στὸ Μεδιόλανο, ὅπου συναντήθηκαν, πόσο ὑψηλὰ νοιώθουν τὸ ζήτημα τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου στὸ θρησκευτικὸ ζήτημα. Ποιὸς ξέρει ἄν, τὴν ὥρα ποὺ ὑπέγραφαν οἱ δύο ἄνδρες τὸ σχετικὸ σύμφωνο, δὲν εἶχε διαμορφωθῇ ἐνδόμυχα στὴν καρδιὰ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἡ ἀπόφασις γιὰ τὴν μελλοντικὴ χριστιανική του πορεία.

Σὲ λίγο μένει ἀπόλυτος κυρίαρχος ὁ Κωνσταντῖνος. Καὶ σὰν τέτοιος τώρα νὰ δείξῃ μπορεῖ δίχως κανένα σοβαρὸ ἔλεγχο πειὸ φανερὰ τὴν θερμὴ ἀγάπη του γιὰ τὴν θρησκεία τοῦ Ναζωραίου. Καὶ συμβουλεύει καὶ προστατεύει καὶ ἐνεργεῖ. Κτίζει ναούς. Ἐκδίδει νόμους μὲ τοὺς ὁποίους κατοχυρώνει τὸν χριστιανισμό. Δίδει δικαιώματα στὸν κλῆρο καὶ τὴν Ἐκκλησία.

Καὶ εἶναι ἀλήθεια πὼς βαπτίσθηκε στὰ τέλη τοῦ βίου του. Τὶ σημαίνει ὅμως αὐτό; Μεγάλα βαπτιστήρια ποὺ ἕως τώρα σώζονται δὲν δείχνουν πὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι τότε ἐβαπτίζοντο μεγάλοι; Ὑπῆρχε τότε ἡ συνήθεια αὐτή, ποὺ τὴν πληροφορούμαστε ἀπὸ πολλὰ παραδείγματα τῆς ἱστορίας. Ἄλλωστε ἔχουμε πολλὲς ἐνδείξεις γιὰ τὸ πόσο δυνατὴ καὶ φλογερὴ ἦταν ἡ πίστις τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Ὁ Ντουρὺ μιλῶντας γιὰ τὸν Μ. Κωνσταντῖνο, ποὺ ἀργότερα ἡ Ἐκκλησία μας τὸν ἀνεκήρυξε ἅγιο λέγει: «συχνὰ εἶδε μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς πράγματα ποὺ κανεὶς ἄλλος δὲν ἔχει δεῖ.» Πραγματικά, ὅταν ἐβάδιζε κατὰ τοῦ Μαξεντίου στὴν Ρώμη εἶδε λίγο ὕστερα ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἐπάνω στὸν οὐρανὸ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ μὲ τὸ «ἐν τούτῳ νίκα». Τὴν ἄλλη μέρα πάλιν, ὅπως καὶ στὴν περίπτωσι τῆς ἐκλογῆς τῆς πρωτευούσης του, βλέπει τὸν Χριστὸ νὰ τοῦ λέγῃ νὰ κάμῃ ὁμοίωμα αὐτοῦ τοῦ σημείου ποὺ εἶδε καὶ νὰ βαδίσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Τὸ ὁμοίωμα αὐτὸ (λάβαρο) ἐσώζετο μέχρι τὸν Θ' αἰῶνα καὶ ἀποτελοῦσε τὴν σημαία τοῦ Βυζαντίου. Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ἦ-

ων ὁ πρῶτος χριστιανὸς αὐτοκράτωρ. «Πρῶτος ...νάκτων τῷ Χριστῷ προσκολληθεὶς γνησίως». (Κ. ...ανασσῆς). Μὲ τὸ ἀποφασιστικὸ ἔργο του ἔδωσε, ...τως λέγει ὁ ἱστορικός, τὴν πειὸ δυνατὴ ἔμφαση ...τὴν νίκη τῆς Ἀνατολῆς κατὰ τῆς Δύσεως.

Ὅταν ὁ Ἀρειανισμὸς ἀπειλοῦσε νὰ δημιουργήσῃ ...ραγικὰ ἐρείπια στὸν χριστιανισμὸ ὁ Μ. Κωνσταντῖ...ος συγκαλεῖ τὴν Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμ. Σύνοδον ...ὸ 325 καὶ διεξάγει συζητήσεις σ' αὐτήν. Ὁ αἱρετι...ὸς ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια Ἄρειος μαίνεται. Ὁ σά...ος εἶναι γεμᾶτος ἀπειλὴ καὶ φρίκη. Εἶναι «κτῖσμα» ...Χριστὸς φωνάζει ὁ Ἄρειος καὶ οἱ ὀπαδοί του, ...οὺ εἶναι πολλοὶ καὶ σκορπισμένοι στὴν Αἴγυπτο, ...ὴν Καισάρεια, τὴν Νικομήδειαν, τὴν Λιβύην, τὴν ...Μόλιν. Ὁ Μ. Ἀθανάσιος καὶ οἱ ἡρωϊκοὶ καὶ εὐλα...εῖς ὑπερασπισταὶ τοῦ «ὁμοουσίου» ἀγωνίζονται νὰ ...ταματήσουν τὸ σκοτεινὸ αὐτὸ κῦμα, ποὺ σὰν λαῖ...αψ χτύπησε τὴν Ἐκκλησία. Τόσοι εἶναι οἱ κίνδυνοι Α...Αἱ φλόγες περικυκλώνουν τὴν γαλήνην τῆς Ἐκ...λησίας. Ὁ εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ εἶναι ἐκεῖ καὶ δὲν ...ὰ ἀφήσῃ ἔτσι νὰ προσβάλλεται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. ...Πραγματικὰ μὲ τὴν ὀρθροφροσύνη καὶ τὴν ἐπιβλη...κότητά του δίδει τέρμα εἰς τὰς συζητήσεις καὶ ...προσωπικῶς βοηθᾷ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ἀλήθεια. Τι...ωρεῖ μάλιστα δι' ἐξορίας τὸν αἱρετικὸν Ἄρειον ...καὶ ἔτσι ἀποκαθίσταται ἡ γαλήνη. Ἐπισήμως ἡ Σύ...οδος δογματίζει ὅτι καὶ ὁ Υἱὸς εἶναι τῆς αὐτῆς ...ὐσίας μὲ τὸν Πατέρα.

Ἀπὸ τὰ εὐεργετικὰ ἔργα τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ...ὰ μπορούσαμε νὰ ἀναφέρουμε τὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας ...Εἰρήνης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν Βασιλικὴ ...τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ τοῦ Λατερανοῦ τῆς Ρώμης, ...τὴν Ἐκκλησία τοῦ Παναγίου Τάφου, στὴν Ἱερου...σαλήμ, τὴν Ἀνάληψι στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ ...ἄλλα τὰ ὁποῖα βεβαίως κατὰ καιροὺς ὑπέστησαν ...ἀνακαινισμοὺς καὶ ἀλλοιώσεις. Ὅταν ὁ Μ. Κωνστα...τῖνος ἀνέλαβε τὴν ἐπίσημη ὑποστήριξι τοῦ χριστια...νισμοῦ αὐτός, ἂν δὲν ἀποτελοῦσε τὸ ἓν δέκατον τοῦ ...πληθυσμοῦ στὸ Βυζάντιο, ὡς λέγει ὁ Μπ. Μπόλοτοβ, ...ὅμως ἦταν μία μειονότης. Καὶ αὐτὸ δεικνύει τὴν εἰ...λικρινῆ ἀγάπη τοῦ Μ. Κωνσταντίνου γιὰ τὴν θρη...σκεία τοῦ Χριστοῦ, ἀντίθετα πρὸς τὴν συκοφαντία ...μερικῶν ποὺ θέλησαν νὰ προσβάλουν τὴν μνήμην ...του ἀπὸ ἀντίθεσι γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας, τὴν ὁποί...αν εὐηργέτησε ὁ ἅγιος αὐτὸς αὐτοκράτωρ. Κανεὶς ...ἄλλος δὲν ἔδωσε τόση λαμπρὰ θέσι καὶ τόσα δικαι...ώματα στοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ἀπέθανε τὸ 337. Ὁ ἱστορικὸς Εὐσέ...βιος τὸν ἀποκαλεῖ «τρισμακαρίαν ψυχήν», ποὺ ἀ...γαποῦσε νὰ μελετᾷ τὰς Γραφὰς καὶ νὰ προσεύχεται. Μεγάλην ἐπίδρασιν στὸν θρησκευτικό του καταρτι...σμὸ εἶχε ὁ ὅσιος Κορδούης, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔτρεφε μεγάλο σεβασμὸ ὁ Μ. Κωνσταντῖνος. Ἡ φωτεινὴ μορ...φή του ἠλεκτρίζει ψυχὲς μέσα στὰ σκοτεινὰ μονο...πάτια τῆς ζωῆς. Ὑπῆρξε βασιλεὺς ποὺ μέσα στὴν σκέψι καὶ τὴν ψυχή του ἡ καλωσύνη καὶ ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς ἔπρεπε ἀπαραίτητα νὰ πηγάζουν ἀπὸ βαθειὰ πίστι καὶ ἀφοσίωσι στὴν μιὰ Ἀρχὴ τῶν ὅλων. Τὸν Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας μας Βυζάντιος τοῦ ψάλλει: «Πλουσίων δωρεῶν τὰ κρείττονα, εἰληφὼς παρὰ Θεοῦ, Ἄναξ κράτιστε, Κωνσταντῖνε μέγιστε καλῶς ἐν τούτοις διέπραξας...».

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 123)

τοῦ Χριστοῦ ὡς ἐγγύησιν τῆς προσωπικῆς των ἀναστάσεως «ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ». Εἶναι ὑπόθεσις τοῦ παρόντος διότι ὅπως ἡ ἀταξία ἐξηντλήθη εἰς τὴν Σταύρωσιν καὶ ἠφανίσθη εἰς τὴν Ἀνάστασιν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ἀναστάντος θὰ ἐκδιώκεται ἀπὸ τὴν προσωπικὴν καὶ τὴν κοινωνικήν μας ζωήν.

Γνωρίζομεν ὅτι ὡς ἄνθρωποι πίπτομεν εἰς τῆς ἀταξίας τὰ βάθη. Ἀλλ' ὡς Χριστιανοὶ ἀνιστάμεθα διὰ νὰ ἐπαναρχίσωμεν τὴν προσπάθειαν. Ἁμαρτάνομεν ἀλλὰ καὶ μετανοοῦμεν. Μισοῦμεν καὶ μαχόμεθα ἀλλὰ καὶ ἀγαπῶμεν καὶ εἰρηνεύομεν. Οὐδεὶς ἀγαπᾶ τὸν πόλεμον. Οὐδεὶς θεωρεῖ τὴν κακίαν προτιμοτέραν τῆς ἀρετῆς. Οὐδεὶς τοποθετεῖ τὴν ἀταξίαν τὴν ἠθικὴν εἰς τὴν περιωπὴν τῆς ἁγιότητος. Οὐδεὶς θεωρεῖ τὴν ἀδικίαν καλλιτέραν τῆς δικαιοσύνης. Οὐδεὶς ὑγιὴς τὸν νοῦν θὰ ἠδύνατο νὰ διϊσχυρισθῇ ὅτι προτιμᾶ τὴν τύψιν καὶ τὴν ἀντίφασιν παρὰ τὴν ἐσωτερικὴν γαλήνην καὶ ἱκανοποίησιν.

Ἡ παρουσία τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς ἀντιφάσεως ἔκαμε τὸν Ἀπόστολον Παῦλον νὰ περιγράψῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ταλαιπώρου ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον παρουσιάζει φορτωμένον μὲ τὸ φορτίον τοῦ θανάτου. Ἀλλ' ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἐσωτερικῆς ταύτης ἀνωμαλίας καὶ ἡ προτίμησις καὶ ἐπιδίωξις τῆς γαλήνης καὶ τῆς εἰρήνης εἶναι δεῖγμα ὄχι μόνον ἐσωτερικοῦ ἀγῶνος ἀλλὰ καὶ μαρτύριον ἠθικῆς ἀνανήψεως. Διότι εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς τάξεως ὄχι μόνον ἔξω μας ἀλλὰ καὶ μέσα μας. Καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι πηγὴ θάρρους καὶ ἐνισχύσεως, διότι βλέπομεν εἰς αὐτὴν τὸν θρίαμβον τῆς ζωῆς, τὴν αἰωνιότητα τῆς δικαιοσύνης καὶ τὴν ἐπιβράβευσιν τῆς ἀρετῆς. Διότι οἰκειοποιούμεθα τὴν νίκην τοῦ Χριστοῦ ὡς εἰκόνες Αὐτοῦ καὶ μέλη τοῦ Σώματος Αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο ἡ Ἀνάστασις εἶναι καὶ θὰ παραμένῃ τὸ στήριγμα τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ δύναμις διὰ τῆς ὁποίας κατορθοῦται ἡ μετουσίωσίς μας εἰς εἰκόνας καὶ ὁμοιώματα τοῦ Χριστοῦ καὶ τελεσιουργεῖται τὸ μυστήριον τὸ μέγα, ἡ ἀποκατάστασις δηλαδὴ τῆς τάξεως μέσα εἰς τὴν Δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτης κ. Ἰακώβου

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΒΡΑΧΥ ΤΙ ΠΑΡ' ΑΓΓΕΛΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τὸν προηγούμενον)

Πολὺ προτοῦ ἀνακαλυφθοῦν αἱ νέαι θεωρίαι τῆς «ἐξελίξεως», τοῦ «ὑλισμοῦ» καὶ τοῦ «πνευματισμοῦ», ποὺ ἀνεκαλύφθησαν ὄχι πράγματι διὰ νὰ θεμελιώσουν νέον τι, ἀφοῦ σήμερον θεωροῦνται πεπαλαιωμέναι καὶ ἀπόβλητοι, ὁ θεόπνευστος συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως ἠσχολήθη μὲ τὸν ἄνθρωπον καὶ δὴ μὲ τὴν μελέτην τῶν δυνάμεων, ποὺ ἐνεργοῦν ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ θέμα αὐτό, ποὺ εἶναι βεβαίως θέμα τῆς ἀνθρωπολογίας, ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὴ Θεολογία τὸ ὀνομάζει «ἡ ἀρχέγονος κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου». Ἡ θεολογικὴ ἔρευνα ἤρχισεν ἀπὸ τὸ ἐρώτημα: «πῶς ἦτο ἄραγε εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ πολλὰ θεϊκὰ στοιχεῖα εἰς τὰς ἡμέρας μας;». Εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ὁ Μωϋσῆς, ὁ συγγραφεὺς τῆς Γενέσεως, λαμβάνει τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ αὐτὸν τὸν Θεόν, τὸν Ὁποῖον ἀκούει νὰ λέγῃ: «ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν» (Γέν. α' 26). Ὁ δὲ ψαλμωδὸς ἐρωτᾷ τὸν Θεὸν μὲ τοὺς ἑξῆς λόγους: «Κύριε, ὁ Κύριος ἡμῶν... τί ἐστιν ἄνθρωπος, ὅτι μιμνήσκῃ αὐτοῦ ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι ἐπισκέπτῃ αὐτόν;» (Ψαλμ. 8,5). Καὶ λαμβάνει τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν: «Ἠλάττωσα αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους· δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσα αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μου» (Ψαλμ. 8,6-7). Αὐτὴ λοιπὸν ἦτο ἡ ἀρχέγονος κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπλάσθη «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν», «βραχύ τι παρ' ἀγγέλους». Τὸ «κατ' εἰκόνα» ἀναφέρεται εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ «καθ' ὁμοίωσιν» εἰς τὴν ἐπὶ τῆς φύσεως κυριαρχίαν καὶ τὴν ἀθανασίαν. Καὶ τὸ «βραχύ τι παρ' ἀγγέλους» εἰς τὴν θεογνωσίαν καὶ εἰς τὴν φορὰν ἢ κατεύθυνσιν πρὸς τὸ θεῖον, πρὸς ὅ,τι θεῖον, καὶ πρὸς τὸν Θεόν.

Ἡ ἀρχέγονος ὅμως αὐτὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦτο καὶ τελεία ἢ ἀποτετελεσμένη. Καὶ ἡ πνευματικὴ καὶ ἡ ἠθική του φύσις, καθὼς καὶ ἡ φορά του πρὸς τὸ θεῖον εἶχον ἀνάγκην σταθεροποιήσεως. Ἐπίσης τὸ σῶμά του. Ἦτο μὲν σχετικῶς ἄφθαρτον καὶ ἠδύνατο μὴ ἀποθανεῖν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ ἐνεργείᾳ—ὄχι μόνον δυνάμει—ἄφθαρτον καὶ ἀθάνατον. Ἐν τῷ συνόλῳ του, ὁ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν καὶ βραχύ τι παρ' ἀγγέλους πλασθεὶς ἄνθρωπος ἔπρεπε νὰ ἐξελίξῃ τὴν γνῶσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε περὶ Θεοῦ εἰς πίστιν τὴν τάσιν πρὸς τὸν Θεὸν εἰς ἀφοσίωσιν, τὴν ἐλευθερίαν τῆς θελήσεως εἰς ἐκλογὴν καὶ προτίμησιν τοῦ καλοῦ, τὴν ἠθικότητά του εἰς ἁγιότητα, τὴν δύναμίν του νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τοῦ κόσμου, εἰς αὐτοκυριαρχίαν, τὴν ὁρμὴν πρὸς τὴν τελείωσιν εἰς ταπείνωσιν, νέκρωσιν τῆς σαρκός, ὑπακοὴν καὶ θέωσιν. Τὰς ἀντιλήψεις της αὐτὰς καὶ γνώμας της ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὴ ἀνθρωπολογία ἀντλεῖ ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ἁγίαν Γραφήν. (Γέν. 1,31. 2,25).

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΕΠΕΣΕΝ

Ἡ πορεία τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν τελείωσιν καὶ τὴν θέωσιν δὲν ὑπῆρξεν ὁμαλή. Ἀνεκόπη ἀπὸ τὸν πειρασμόν, τὴν ἁμαρτίαν, τὴν πτῶσιν, τὴν ἔκπτωσιν ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς εὐδαιμονίας ἢ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐκ τοῦ παραδείσου καὶ τὸν θάνατον. Τὰ στάδια αὐτὰ τὰ ἀπέφυγεν ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ Χριστός. Ὄχι ὅμως ὁ παλαιὸς Ἀδάμ, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος. Ἠδύνατο ἐν τούτοις νὰ τὰ ἀποφύγῃ. Τὸ ἀπέδειξεν ὁ Χριστός, ὁ Ὁποῖος μολονότι ἔχων πλήρην τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ὅμως κατώρθωσεν νὰ ὑποτάξῃ τὴν κατωτέραν ἀνθρωπίνην φύσιν εἰς τὴν ἀνωτέραν· τὸν πειρασμόν, εἰς τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματός Του· τὴν ἁμαρτίαν, εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐκλογὴν καὶ προτίμησιν τοῦ καλοῦ· τέλος κατώρθωσε νὰ ὑποτάξῃ τὸν θάνατον εἰς τὴν ἀθανασίαν, καὶ τὴν φθορὰν εἰς τὴν ἀφθαρσίαν, μὲ τὸ παραμείνῃ ἡνωμένος πάντοτε πρὸς τὸν Πατέρα. Τὰς ἰδίας δυνάμεις εἶχε καὶ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ἀλλὰ δὲν τὰς ἐχρησιμοποίησε διὰ τὴν θεμελίωσίν του εἰς τὸ ἀγαθόν· ἐκλέγων ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, καθ' ὃ εἶχε δικαίωμα ὡς ἐλεύθερος, τὸν εὔκολον δρόμον τῆς θεοποιήσεώς του, αὐτόν, ποὺ τῷ ὑπέδειξεν ὁ διάβολος, ἀντὶ τοῦ δυσκόλου «τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ φυλάσσειν» (Γέν. 2,15) ποὺ τῷ ἐχάραξεν ὁ Θεός, ἔπεσε, καὶ ἡ πτῶσίς του ὑπῆρξε τραγικωτάτη δι' αὐτόν. Ὡς συνέπειαν ἠσθάνθη εἰς τὴν θέσιν τῆς ἠθικῆς γαλήνης, τὴν ταραχὴν τῆς ἐνοχῆς· εἰς τὴν θέσιν τῆς πνευματικῆς εὐθύτητος τὴν ἀγωνίαν τοῦ ψεύδους· εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀπολύτου εὐδαιμονίας τὴν καταιγίδα τῆς ἁμαρτίας· εἰς τὴν θέσιν τῆς ὑψηλῆς θέσεώς του πλησίον τοῦ Θεοῦ τὴν πτῶσίν του εἰς τὸ χῶμα, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐσύρετο ὁ ὄφις· εἰς τὴν θέσιν τῆς παραδεισιακῆς τρυφῆς τὸν ἱδρῶτα, τὰς ἀκάνθας καὶ τοὺς τριβόλους καὶ ἐπὶ πλέον τὴν φλογίνην ρομφαίαν, ποὺ ἐχώρισε τὸν ἑαυτόν του εἰς δύο: τὸν ἀναμάρτητον ἑαυτόν του, τὸν πρὸ τῆς πτώσεως, καὶ τὸν ἁμαρτωλὸν ἑαυτόν του, μετὰ τὴν πτῶσιν.

(Ἀκολουθεῖ)

A Guide For The Christian Of The Greek Orthodox Church In America - II

BY HIS EMINENCE, ARCHBISHOP MICHAEL

The first installment of this treatise, written by Archbishop Michael and translated by Mrs. Artemis Emmanuel, of the Faculty of St. Basil's Academy, appeared in the "Orthodox Observer" last month and included the Introduction.

The text now continues with the "Holy Clergy and Vestments" and with the first of the "Holy Sacraments" namely Baptism:

HOLY CLERGY AND ITS VESTMENTS

The deacon wears the sticharion (tunic), epimanica (maniples) and the orarion.

The sticharion symbolizes the purity of body and soul of the deacon who wears it.

The epimanika symbolize the fact that the wearer's hands are tied and unable to do evil.

The deacon holds the orarion with his right hand raised high, and this symbolizes the prayer that rises towards the throne of God.

The Priest wears the sticharion, epimanika, and epitrachelion (stole), zone (belt), and phelonion (cape).

The epitrachelion is similar to a double orarion and stands for the grace bestowed upon the priest. This grace is double that of the deacon, and is generally known as the Divine Grace.

The zone symbolizes the willingness and the readiness of the priest to serve God.

The phelonion is a symbol of Divine Grace and the God-sent justice that surrounds the priest.

The office-holder priest wears the epigonation, which may be likened to the spiritual sword, essential for the priest in his fight against evil.

The Bishop wears the sticharion, epitrachelion, epimanika, zone, sakkos, omophorion (large and small), engolpion, cross and ravdos (staff).

The "sakkos" was the official vestment of the Byzantine Emperor. The Emperor gave the Patriarch of Constantinople the right to wear the "sakkos". The Patriarch bestowed this privilege upon all the bishops, who wear, instead of the priest's "felonion" the imperial or, as it is called now, the bishop's "sakkos".

The "omophorion" symbolizes the sinful, whom Christ raised as He did the erring lamb in order to bring it back to God, His Father, in the same way that the prodigal son returned to his father.

The "mitre" symbolizes the crown of the King of Glory as well as the crown of thorns that Christ wore before His martyrdom on the Cross.

The "ravdos" which symbolizes the shepherd's staff, is topped by two snakes. The snakes are symbols of Christ, Who is our Savior in the same way that the Copper Snake in the desert saved the Israelites from the poisonous bites of the snakes that appeared in the desert and sought to exterminate the Israelites.

There are double snakes on the bishop's "ravdos" because Christ is double in nature and will: perfect God and perfect man.

During the Divine Liturgy the Bishop blesses the faithful with the "dikerotrikera": the "dikero" (candlestick with two candles) symbolizing the two natures of Christ: the divine and the human. The "trikera" (three candles) stand for the three person of the Holy Trinity.

The "engolpion" symbolizes the pure heart that the Bishop must have so that within it may dwell Christ, who is pictured on the "engolpion".

The cross stands for the abnegation that should be characteristic of the Bishop, who must be the first to give the good example of self-denial in the service of Christ.

All Bishops are equal in spiritual authority. Among them, there may be a distinction only with reference to administrative authority. On this basis, we have the Bishops, the Metropolitans, the Archbishops and the Patriarchs.

The Bishops have the right to perform all the Sacraments and to consecrate churches. Two or more bishops in unison may ordain other Bishops. The priests have the right to perform all the Sacraments except ordination and the consecration of churches. The deacons do not have the right to perform any of the Sacraments

unassisted by a priest; they may only help the priests and bishops in performing the Sacraments.

The deacons, priests and bishops are called, in one word, clergy. They perform the Divine Liturgy. We must not forget, however, that the Divine Liturgy is not performed by the priests alone or by the bishops alone, but by the whole Church in accordance with the grace that was given to Her by the Holy Spirit. In every Divine Liturgy participate the whole Church —the heavenly and the earthly—angels and men, living and dead, with our Savior Jesus, the Supreme Bishop, at the head.

This teaching and this faith of the Orthodox Church is pictured by the Paten on the Altar Table, on which there is the Lamb of God, Who removes the sins of mankind, and the pieces of bread that represent the Holy Virgin Mary, all the Saints and the souls of the living and the dead.

THE HOLY SACRAMENTS

The Holy Sacraments of the Orthodox Church are seven: Baptism, Chrismation, Eucharist, Confession, Ordination, Marriage, and Holy Unction. The Orthodox must know that the first four of these seven Sacraments are compulsory: the other three are optional.

The first four ore compulsory because every Orthodox must be baptised, receive chrismation, partake of the holy communion, and confess. This means that without these four Sacraments no one may be saved.

The last three are optional because it is possible to be saved even though one is not a priest, is not married, or has not received Holy Unction regularly.

Therefore, as one cannot be called an Orthodox unless he is baptised and has received chrismation. In the same way, to be sure that he will be saved, he must confess and receive Holy Communion.

1. The Sacrament of Baptism:

Parents must make sure that their children are baptized forty days after their birth, provided that they are healthy. If an infant is sick and there is the possibility that he may die, then he must be baptized even though forty days have not elapsed since his birth.

If the infant is sick and must be baptised at once, the priest is called and he baptizes the sick child with the Baptism of the "Clinikon".

This is the name of the Baptism that was performe for the ailing, in the early Church. This baptism is nc performed by the triple immersion and emersion bu by sprinkling. Every sick infant that is in danger o death must be baptised by sprinkling.

If a sick child is in danger of death and there is n priest, then the "clinikon" baptism may be performe by any Orthodox communicant. If there is no wate for the baptism then it is performed in the air. Th person who undertakes to perform the baptism in th air, raises the child aloft three times and every tim he says: "The servant of God is baptized in the nam of the Father. Amen. And of the Son. Amen. An of the Holy Spirit. Amen" In this way the sick chil is baptized if there is danger of death. If, after thi kind of baptism, the child recovers, then he can b baptized in the water, by the priest, in accordanc with the service of baptism as stipulated by the Church

In the Orthodox Church, it is not permissable t give the child more than one name. Also there shoul be not more than one godfather or godmother. On person alone must be responsible for the Christia training of the baptized.

The godfather or godmother must by all means b an Orthodox communicant. Under no circumstance should a non-Orthodox be allowed to become godfathe or godmother in an Orthodox baptism. No concessio is allowed in this respect because the godfather or god mother is responsible for the child's dogmatic trainin and education when he grows up. This is the reaso why, at the baptism, the godfather or godmother re cites the Creed on behalf of the baptized child. He can not recite with the correct authority—as stipulated b the Orthodox faith—unless he or she is an Orthodox The godfather or godmother must know the Creed b heart.

Baptism cannot be repeated. The Orthodox Churc accepts every baptism performed in the name of th Holy Trinity—in the name of the Father, and of th Son, and of the Holy Spirit. It is for this reason tha if a Christian of another dogma wants to join in th Orthodox Church, he is not baptized if he has already been baptized in the name of the Holy Trinity. We only give him the Sacrament of Chrismation. But if he be longs to a creed that does not perform baptism in th name of the Holy Trinity, then the proselyte is baptized into Orthodoxy and also receives Chrismation.

(NEXT ISSUE: the third installment)

ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Τιμοθέου Χαλόφτη, Νέα Ὑόρκη

Αἱ σημειωθεῖσαι μετὰ τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους μεταβολαὶ εἰς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς ἐπέφερον κατ' ἀνάγκην σημαντικὰς ἀλλαγὰς νοοτροπίαν τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ψυχολογικὸν κλῖμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκινεῖτο καὶ ἡ ποιμαντικὴ μέριμνα τοῦ Ἱερέως, δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ ἐκεῖνο τῶν προπολεμικῶν χρόνων. Οὔτε τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦν λύσιν, εἶναι τὰ αὐτὰ μὲ τὰ τῶν παρωχημένων ἐποχῶν. Ἀκόμη καὶ τὰ μέσα καὶ αἱ μέθοδοι τῆς ποιμαντικῆς δράσεως ἔχουν τελευταίως ἀναθεωρηθῇ, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ καρποφόρως ἡ ποιμαντορικὴ ἐργασία ὑπὲρ τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἀμφιβολία, βεβαίως, δὲν γεννᾶται οὐδεμία περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ προσαρμοσθῇ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰς νέας ἀνάγκας. Ἡ ἀποστολή της ἀφορᾷ τὸν λαόν. Θὰ ἀπετέλει ἐπομένως ἄρνησιν τοῦ ἔργου της νὰ παραμείνῃ ἀδιάφορος, ἀκολουθοῦσα τὴν πεπατημένην ὁδὸν ἐν τῇ δράσει της, χωρὶς νὰ προσαρμόσῃ τὰς μεθόδους της κατὰ τρόπον ἀνάλογον πρὸς τὰς δημιουργηθείσας νέας συνθήκας ζωῆς, νοοτροπίας καὶ ψυχολογίας τοῦ ποιμνίου της. Ἂν δὲν τὸ ἔπραττε, ἄλλως τε, θὰ ἐκινδύνευε νὰ παραμείνῃ ψυχολογικῶς κλειστὴ πρὸς τὸν λαόν, περιβεβλημένη τὸν λαμπρὸν μὲν, ἀλλὰ πεπαλαιωμένον πλέον τίτλον τῶν πρὸς τὴν κοινωνίαν ὑπηρεσιῶν της κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας. Καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἀποστολὴ δὲν εἶναι νὰ ἐπικαλῆται παλαιοὺς τίτλους καλῶν ὑπηρεσιῶν, ἀλλὰ νὰ εὑρίσκεται πάντοτε καὶ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἑτοίμη νὰ ἀσκήσῃ τὸ εὐεργετικόν της ἔργον μεταξὺ τοῦ λαοῦ.

Ἡ ἀναμφισβήτητος αὕτη ἀνάγκη ὥθησεν εἰς ἀναθεώρησιν τῶν μεθόδων τῆς ποιμαντικῆς πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἀκολούθως καὶ εἰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς χώρας. Ἡ Νεολαία καὶ ὁ ἐργάτης, οἱ δύο αὐτοὶ σημαντικώτατοι παράγοντες εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς, ἐλκυσαν ἰδίως τὴν προσοχὴν τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἐκρίθη σκόπιμον νὰ κατέλθῃ ὁ Ἱερεὺς εἰς τὸ ἐπίπεδον ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύνατο εὐκολώτερον νὰ συναντηθῇ μετ' αὐτῶν ψυχολογικῶς. Τοιουτοτρόπως Ἱερεῖς ἐδέχθησαν νὰ προσληφθοῦν ὡς κοινοὶ ἐργάται εἰς τὰ ἐργοστάσια, ὅπου εἰς τὴν καθημερινὴν μετὰ τῶν λοιπῶν συναδέλφων των ἐργατῶν συναναστροφὴν θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ μελετήσουν καλλίτερον τὸν τρόπον τῆς ζωῆς του, τὰ προβλήματά του καὶ τὴν ψυχολογίαν του. Ἐσκέφθησαν ὅτι διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ διηυκολύνετο τὸ ποιμαντικὸν των ἔργον καὶ θὰ ἐπέδρων εὐεργετικῶς ἐπὶ τοῦ ἐργάτου, ὁ ὁποῖος ἐλέγχει σήμερον ἐμμέσως, τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τῶν ἐθνῶν. Καὶ εἰς τὸν ποιμαντικὸν τομέα τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς τῆς νεότητος ἡ αὐτὴ ἀρχὴ ἐτηρήθη. Οἱ Ἱερεῖς ἀνεμίχθησαν μετὰ τῶν νέων, ὡς ἴσοι πρὸς ἴσους. Εἰς τὰ γήπεδα ἀθλοπαιδιῶν ἐθεῶντο συμπαίζοντες κληρικοὶ μετὰ νέων, ἐνδεδυμένοι τὰς αὐτὰς ἀθλητικὰς ἐνδυμασίας. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐνομίσθη, ὅτι συχρονίζεται ἡ ποιμαντικὴ δραστηριότης τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι τὰ ἐκ τοῦ συγχρονισμοῦ τούτου ἀποτελέσματα θὰ ἦσαν, τῷ ὄντι, πολὺ εὐεργετικά.

Ὁ χρόνος, ὅμως, διέλυσε τὰς ἀνεδαφικὰς αὐτὰς αἰσιοδοξίας κατὰ τρόπον ἀξιοθρήνητον. Παρ' ὅλον ὅτι, ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῶν συγχρονισμένων αὐτῶν κινήσεων, ἠκούσθησαν εὐμενῆ σχόλια ἐκ μέρους τοῦ τύπου καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, οἱ ἐνθουσιώδεις ὑμνηταὶ ἀπεθαρρύνθησαν δυστυχῶς εἰς σχετικῶς σύντομον χρόνον. Ἡ κτηθεῖσα πεῖρα ἀπέδειξεν, ὅτι ἀπέτυχον αἱ νεωτεριστικαὶ αὐταὶ προσπάθειαι. Ὁ συγχρωτισμὸς τοῦ κλήρου μετὰ τῶν ἐργατῶν, πρώτον, ἀντὶ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν θρησκευτικὴν καλλιέργειαν τοῦ ἐργάτου, ἐπέτυχε τὸ ἐντελῶς ἀντίθετον. Ὁ Ἱερεὺς ὑπέστη τοιαύτην ἐπίδρασιν, ὥστε ἀπώλεσε τὴν ἱερατικήν του συνείδησιν πολὺ ἢ ὀλίγον, ἐπὶ ἀνυπολογίστῳ ζημίᾳ αὐτῆς ταύτης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πνευματικοῦ της ἔργου. Ὁ μετὰ τῶν νέων ἀπόλυτος καὶ ἄνευ ἐπιφυλάξεων συχρωτισμός, ἐκ δευτέρου, ἐκέρδισε μὲν τὴν ἀγάπην τοῦ νέου πρὸς τὸν κληρικόν, ὃν ἐθεώρει πλέον ὡς ἴσον του, ἔφυγάδευσεν ὅμως τὸν σεβασμόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν ἐπιτυχῆ διεξαγωγὴν τῆς ἱερατικῆς διακονίας. Καὶ ἐπὶ τοῦ τομέως λοιπὸν τούτου τῆς ποιμαντικῆς δράσεως ἀπεδείχθη, ὅτι ἠκολουθήθη ἐσφαλμένη ὁδός.

Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία καίτοι ἀντιμετωπίζει τὰ αὐτὰ προβλήματα δὲν παρεξέκλινεν, εὐτυχῶς, τῆς εὐθείας καὶ βασιλικῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἐν παντὶ ἀκολουθεῖ, καίτοι πολλοὶ ἐκ τῶν κληρικῶν της ἐνθουσιασθέντες ἐκ τῶν ἀναφερθεισῶν ξένων κινήσεων ἐξεχύθησαν εἰς ἐπαίνους τῶν νέων μεθόδων. Ἐκρατήθη οὕτως εἰς τὸ ὕψος της καὶ οἱ κληρικοί της διετήρησαν, εἰς τὴν συντριπτικήν των πλειονότητα, τὸν σεβασμὸν ἐργατῶν, νέων καὶ ἐν γένει τοῦ ποιμνίου, ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ ἰσχυρότερον μέσον ἐπιδράσεως ἐπὶ τῶν ψυχῶν. Εἶναι καὶ ἀναντικατάστατον. Χρειαζόμεθα τὴν ἀγάπην τοῦ ποιμνίου μας. Πρὸ παντὸς ὅμως μᾶς εἶναι ἀπαραίτητος ὁ σεβασμός των. Θὰ ἀναμιχθῶμεν μετὰ τοῦ ποιμνίου μας. Δὲν θὰ στα-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 138)

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ὑπὸ Ἀρχιμ. Ἰωάν. Α. Παπαδοπούλου,
Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Ἡ ἐξομολόγησις εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὑποχρεωτικὰ διὰ τὸν ὀρθόδοξον χριστιανὸν Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τῆς ἐξομολογήσεως ἐξασφαλίζει ὁ χριστιανὸς τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς του, τὴν καθαρότητά της, τὸν ἐξαγνισμόν της, τὴν ἀπολύτρωσίν της ἀπὸ κάθε βάρος μικρᾶς ἢ μεγάλης ἁμαρτίας. Εἴπομεν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον τί εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἡ ὁποία προκαλεῖ ψυχικὴν ἀγωνίαν. Αὐτὴ δημιουργεῖ τὰ μύρια προβλήματα, τὰ ὁποῖα συγκλονίζουν τὸν ἄνθρωπον καὶ πολλάκις τὸν καθιστοῦν κοινωνικὸν ναυάγιον. Τὸν καθιστοῦν ψυχοπαθῆ. Ἔτσι ὀνομάζει ἡ ψυχοσωματικὴ ἰατρικὴ τὸν κάθε ἁμαρτωλόν, ὁ ὁποῖος χάνει τὸν δρόμον τῆς λογικῆς καὶ τῆς φρονήσεως. Ὁ ψυχοπαθὴς ἔχει σκοτισμένο τὸ λογικόν του. Διὰ τοῦτο ὁ ἐπιστημονικὸς ὅρος τῆς ψυχοπαθείας, ὁ τόσον γνωστὸς εἰς τὴν Χώραν μας, εἶναι "Mental Illness".

Ὁ σύγχρονος βίος, ὁ τόσον ταραγμένος καὶ ἀπαιτητικός, δημιουργεῖ ἄπειρα προβλήματα. Μὲ τὴν φρόνησίν του τὸ κάθε ἄτομον εἶναι δυνατὸν νὰ λύσῃ τὰ ἁπλᾶ προβλήματά του, δὲν ἠμπορεῖ ὅμως νὰ λύσῃ μόνος του καὶ τὰ περιπεπλεγμένα προβλήματά του. Χρειάζεται βοηθόν, σύμβουλον, θεραπευτὴν τῆς ψυχῆς. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἱερεὺς—ἐξομολόγος. Αὐτὸς θὰ ἀκούσῃ τὰ προβλήματα τοῦ ἐξομολογουμένου μὲ εἰλικρίνειαν καὶ μὲ συναίσθησιν. Αὐτὸς θὰ ἀναζητήσῃ καὶ θὰ εὕρῃ τὰ αἴτια, αὐτὸς θὰ νουθετήσῃ, καὶ αὐτός, ὡς παραστάτης καὶ φίλος θὰ χειραγωγῇ τοῦτον εἰς τὴν ζωήν του. Ὁ ἱερεὺς δὲν ἀσκεῖ ἐπάγγελμα, ἀλλὰ θείαν ἰδιότητα εἰς τὴν κοινωνίαν. Δὲν εἶναι ψυχίατρος, ὁ ὁποῖος νὰ δέχεται τοὺς πελάτας του εἰς τὴν κλινικήν του, διὰ νὰ τοὺς βοηθῇ μὲ νουθεσίας καὶ συστάσεις τῆς ἐπαγγελματικῆς εἰδικότητός του. Εἶναι ὁ ἱερεὺς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς τοιοῦτος ἐνδιαφέρεται κατὰ καθῆκον ἱερωσύνης διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν ἐξασφαλίζουν εἰς τὸν πάσχοντα ὄχι μόνον συμβουλαὶ καὶ συστάσεις ἀνθρωπίνου περιεχομένου, ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ τοῦ ἱερέως μεταδιδομένη εἰς αὐτὸν θεία Χάρις.

Εἶναι λοιπὸν ἡ ἐξομολόγησις διὰ κάθε χριστιανόν, ὑποχρεωτικὸν καθῆκον πίστεως. Ἐκεῖνος δὲ ποὺ δὲν ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντα τῆς πίστεως, δὲν πιστεύει εἰς τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος πολὺ εὐλόγως εἶπε, «ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες ἀπολεῖσθε». (Λουκ. 15:3). Συνίσταται δὲ ἡ ἀπώλεια αὐτὴ εἰς τὴν φθορὰν τῆς ψυχῆς, εἰς τὸν σκοτισμὸν τοῦ λογικοῦ, καὶ γενικά, εἰς τὴν ἀπαθλίωσιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος. Τοιαῦτα δὲ θύματα ἀπαθλιώσεως τῆς προσωπικότητός των ἀριθμοῦνται σήμερον εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας δεκαὲξ ἑκατομμύρια. Τόσοι εἶναι δεδηλωμένοι σήμερον ψυχοπαθεῖς, κατ' ἔτος δὲ σέρχονται, εἰς τὰ ψυχιατρεῖα ἐνενῆντα περίπου χιλιάδες. Ἀναλογοῦν δηλαδὴ οἱ ψυχοπαθεῖς, ἐπὶ λοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ μας, ἕνα εἰς τοὺς δέκ Εἶναι πράγματι τρομακτικὸν τὸ φαινόμενον, τὸ ποῖον ἀποκαλύπτει ὅτι «ὑπερεπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία Λέγομεν δὲ τοῦτο, διότι κατ' ἐπίσημον στατιστικ τῆς Ἐθνικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς καταπολέμησιν τ ψυχοπαθείας, ἡ ἀσθένεια αὐτὴ «εἶναι ἐκείνη ποὺ ποτελεῖ, μαζὺ μὲ ἄλλας ἀνωμαλίας τῆς προσωπικ τητος, τὸν κυριώτερον συντελεστὴν ἐγκληματικ διαγωγῆς, ἐγλημάτων, αὐτοκτονιῶν, ἀλκοολισμο ναρκωτικομανίας, καὶ διαζυγίων εἰς τὰς πλείστ περιπτώσεις».

Ἡ μετάνοια, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ἀνωτέρω ὁ Χρ στός, εἶναι ἡ συναισθηματικὴ κατάστασις, κατὰ τ ὁποίαν ὁ πάσχων ἀναγνωρίζει τὴν θλιβερὰν τ θέσιν, ἐπιθυμεῖ δὲ πολὺ διὰ τοῦτο νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπ τὰ αἴτια, τὰ ὁποῖα ἀφήρεσαν ἀπὸ αὐτὸν κάθε χαρ τῆς ζωῆς. Ἀναζητεῖ λοιπὸν εἰδικὸν θεραπευτήν, ξομολογεῖται εἰς αὐτόν, ἐμπιστεύεται δηλαδὴ εἰ αὐτὸν τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν ψυχικόν του κόσμο καὶ ζητεῖ τὴν ἀπολύτρωσιν. Ἡ ἐξομολόγησις λοιπὸ εἶναι ἡ φυσικὴ συνέπεια τῆς μετανοίας. «Ἡ δὲ ἐξο γόρευσις, λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, τοῦτον ἔχει τὸν λο γον, τὸν ἴδιον ἀκριβῶς ποὺ ἔχει ἡ ἐπίδειξις εἰς τὸ ἰατρὸν τῶν σωματικῶν παθῶν. Καί, καθὼς τὰ σω ματικά των νοσήματα δὲν ἀποκαλύπτουν οἱ ἄνθρω ποι εἰς τὸν τυχόντα, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς ἐμπείρου ἰατρούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἱκανοὶ νὰ τὰ θεραπεύσουν τοιουτοτρόπως καὶ ἡ ἐξαγόρευσις, ἡ ἐξομολόγησι τῶν ἁμαρτημάτων, ὀφείλει νὰ γίνεται πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶναι ἱκανοὶ νὰ τὰ θεραπεύσουν».

Ἐπιθυμοῦμεν νὰ συμπληρώσωμεν τὰ ἀνωτέρω μ μίαν ἀξιόλογον φιλισοφικὴν γνωμάτευσιν, περὶ τῆ ἀξίας τῆς ἐξομολογήσεως. Γνωματεύει βαθυστόχα στα ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος LEIBNITZ. Γράφει εἰ περισπούδαστον βιβλίον του: «Ὁλόκληρον τὸ ἔργο τῆς μυστηριακῆς Μετανοίας, τυγχάνει ὄντως ἀντά ξιον τῆς πανσοφίας τοῦ Θεοῦ· καὶ ἂν ὅλα τὰ ἐν τῇ χριστιανικῇ οἰκονομίᾳ ἀξίζουν τοὺς ἐπαίνους μας πολλῷ μᾶλλον τοὺς ἐπαίνους μας ἀξίζει τὸ Μυστή ριον τοῦτο. Διότι ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἐξομο λογήσεως προλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ νὰ ἁμαρτάνῃ ἐλπὶς δὲ παρέχεται εἰς αὐτὸν ἐν πε ριπτώσει πτώσεως, μετὰ τὸν ἐξαγνισμόν. Ὁ εὐλα βὴς καὶ συνετὸς ἐξομολόγος εἶναι ἀ

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 138)

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΠΟΛΟΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Εὐσεβίου Παπαστεφάνου, Th. D.

(Συνέχεια ἐκ τὸν προηγούμενον)

Κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχὴν ὅμως ἡ σύγκρουσις ...χρουσιάζεται μεταξὺ τῆς θρησκείας καὶ ἀθρησκεί-... Δὲν ὑφίσταται πλέον ζήτημα μεταξὺ διαφόρων ...τιλήψεων περὶ Θεοῦ, ἀλλὰ ζήτημα μεταξὺ θεϊσμοῦ ...χὶ ἀθεϊσμου. Τοῦτο τυγχάνει ἄνευ προηγουμένου ...ς τὴν ἀνθρωπίνην ἱστορίαν. Ἀρχικῶς οἱ ἄνθρωποι ...μάχοντο μεταξύ των λόγῳ θρησκευτικῶν διαφορῶν, ...ῷ τώρα ἡ θρησκευτικὴ μαχητικότης ὑποχωρεῖ ...ς τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν. Ὁ ἀγὼν δικαιώ-...εως αὐτῆς ταύτης τῆς ἐννοίας τῆς θρησκείας, δε-...ομένου ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἰσχυρίζεται ὅτι διέρχεται ...πιτυχῶς τὸ στάδιον τῆς ζωῆς του ἄνευ θρησκείας.

Ἡ θεολόγος HARKNESS γράφει εἰς τὸ βιβλίον ...ης CONFLICTS IN RELIGIOUS THOUGHT, «Μίαν ...ιαύτην κατάστασιν ἀντιμετωπίζει σήμερον ἡ θρη-...κεία ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε. Πιθανῶς δὲν ὑπάρχει ...λιγωτέρα ζωτικότης θρησκευτικότητος ἀπὸ ἄλλην ...ποχήν, ἀλλὰ ὑπάρχει ὀλιγωτέρα πεποίθησις ὅτι ἡ ...ρησκεία εἶνε ἀναγκαία. Ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ ...νέτως καὶ ἀξιοπρεπῶς χωρὶς αὐτήν; Λοιπὸν διατὶ ...ὰ τὴν ἔχωμεν;» Λίαν εὐστόχως ἑρμηνεύει τὴν νο-...τροπίαν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου ἀπέναντι τῆς θρη-...κείας — τοῦ ἀνθρώπου δηλ. ποὺ ἀπολαμβάνει τὰς ...νέσεις ποὺ παρέχονται ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης καὶ ποὺ ...μβλύνουν τὸ θρησκευτικὸν αὐτοῦ αἴσθημα. Εἶναι ὁ ...ἄνθρωπος τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας ὅστις δὲν ...ντιμάχεται τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ ἀδιαφορεῖ περὶ ...αὐτῆς καὶ δὲν θεωρεῖ ἀναγκαίαν καὶ ἀπαραίτητον ...ἰς τὴν ζωήν του.

Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ ἀντίπαλος τῆς Χριστιανικῆς ...ρησκείας κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχὴν ἔχει γίνει φι-...οσοφικώτερος. Ἰδίως ἀρχομένου τοῦ εἰκοστοῦ αἰ-...ῶνος, ἡ Χριστιανικὴ πίστις ἀντιμετωπίζει σοβαρὸν ...ίνδυνον ἐκ μέρους τῶν νεωτέρων φιλοσοφικῶν συ-...στημάτων. Ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι καινοφανής, δεδομέ-...νου ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἦλθε ἀντιμέτωπος τοῦ κινδύνου ...πολὺ ἐνωρίτερον, δηλ. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀρθολο-...γισμοῦ, καθ' ἣν ἡ φιλοσοφικὴ σκέψις ἀπεσπάσθη τοῦ ...πλαισίου τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἤρχισε νὰ ...δεύῃ ἰδίαν ὁδόν. Πλὴν ὅμως, καθὼς ἀναφέρει ὁ ALLEN RICHARDSON εἰς τὸ ἔργον του CHRISTIAN APOLOGETICS, ὁ Χριστιανὸς ἀπολογητὴς κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος ἔσχεν ὡς ἔργον του τὴν ἀ-νάπτυξιν Χριστιανικῆς μεταφυσικῆς μέσα εἰς μήτρας ...δεαλιστικῆς φιλοσοφίας ἡ ὁποία ἀκόμη ὑπῆρξεν ...ποδεκτὴ παρὰ πολλοῖς.

Τὸ ἔργον τοῦ ἀπολογητοῦ ὅμως σήμερον ἔχει κα-...αστῇ πολύπλοκον καὶ λίαν δυσχερές, καθ' ὅσον καὶ αὐτὴ ἡ φιλοσοφία προσέλαβεν νέον χαρακτῆρα. Ὑ-πέστη ριζικὴν μεταβολήν. Οὔτε ὁ σχολαστικισμός, οὔτε ὁ ἰδεαλισμός, οὔτε ὁ ὀρθολογισμὸς πλέον δε-σπόζουν εἰς τὰς φιλοσοφικὰς σχολάς. Ἡ φιλοσοφία ἀμφιβάλλει καὶ διαμφισβητεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν ὕ-παρξιν της. Βεβαίως τὰ σπέρματα ἔσπειρε ὁ Ἰδεα-λισμὸς καὶ Ἐμπειρισμὸς ἐνωρίτερον, πλὴν ὅμως τώ-ρα ἔτεκον ἀμφότεραι αἱ σχολαὶ αὗται τερατῶδες τέκ-νον — φιλοσοφίαν ἥτις διερωτᾶται ἂν δύναται κἂν νὰ ἔχῃ ὑπόστασιν. Αὕτη ἡ ἔννοια καὶ ἡ νομιμότης τῆς μεταφυσικῆς καθίσταται ἀντικείμενον ἀμφισβη-τήσεως καὶ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὑποσκάπτεται καὶ ἐκμηδενίζεται.

* * *

Ἡ νεωτέρα φιλοσοφία ἀπὸ τοῦ Καρτεσίου καὶ ἐν-τεῦθεν ἠσχολήθη κυρίως μὲ τὴν γνωσιολογίαν, δηλ. πῶς ἑρμηνεύεται ἡ νόησις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τίνι τρόπῳ θεωρεῖται ἡ ἀνθρωπίνης γνῶσις ἔγκυρος, ἀ-ληθής, καὶ νόμιμος. Τὸ ὄντως ὂν ἔπαυσε πλέον νὰ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς φιλοσοφικῆς ἐρεύνης. Με-τεβλήθη ἡ φιλοσοφία εἰς γνωσιολογίαν. Οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων παρ' ὅλον ὅτι ἠκύρωσαν τὴν νομιμότη-τα τῆς γνώσεως ἐσεβάσθησαν τὸ κῦρος τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν ἀξιῶν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. λ.χ. ὁ Κάντιος.

Σήμερον ὅμως ἡ φιλοσοφία, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαι-ρέσεων, μετεποιήθη καὶ μετεβλήθη εἰς σημασιολο-γίαν καὶ λογικήν. Καθίσταται πλέον ἀναλυτικὴ καὶ οὐ μόνον ἐπιτίθεται κατὰ τῆς νομιμότητος τῆς γνώ-σεως ἀλλὰ ἀμφισβητεῖ τὴν σημαντικὴν ὑπόστασιν τῆς φιλοσοφικῆς γλώσσης. Ἡ LANGER εἰς τὰ ἔργον της PHILOSOPHY IN A NEW KEY λέγει «ἡ γνωσιο-λογία μόνη ἀπέμεινε ἀπὸ τὴν ἐξητλημένην φιλοσο-φικὴν κληρονομίαν». Ἂν θεωρήσωμεν τὴν σημασιο-λογίαν ὡς φιλοσοφίαν θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ λέγαμε ὅτι ἡ σημασιολογία ἀπέμεινε ἀπὸ τὴν φιλοσοφικὴν παράδοσιν. Ὡς ἐκ τούτου δίδει καίριον πλῆγμα ἐ-ναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ γενικῶς κατὰ τοῦ φι-λοσοφεῖν.

Ἀσφαλῶς ἡ πρόοδος τῆς θετικῆς ἐπιστήμης αἰτιο-λογεῖ κατὰ πολὺ τὴν τροπὴν αὐτὴν τὴν ὁποίαν ἀκο-λουθεῖ ἡ φιλοσοφία. Ὁ σκοπὸς τῶν νεωτέρων φιλο-σόφων εἶνε νὰ ἀναπτύξουν μίαν ἐπιστημονικὴν φιλο-σοφίαν μὲ θετικὸν ἀντικείμενον, νὰ καταστῇ ἡ φιλο-σοφία πλέον ἀντικειμενικὴ δῆθεν καὶ ὀλιγώτερον ὑποκειμενική. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἡ ἀνατροπὴ πά-σης ἠθικῆς ἀξίας καὶ πάσης θρησκευτικῆς ἐκδηλώ-σεως.

(Ἀκολουθεῖ)

Why I Believe . . . IV

BY REV. DEMETRIOS J. CONSTANTELOS
Perth Amboy, New Jersey

In this fourth installment of WHY I BELIEVE Rev. Constantelos begins a discussion of the development and sources of religion. The text follows:

THE HISTORY AND ORIGINS OF RELIGION

Evidence which has been unearthed by archaelogists proves that the religious beliefs of people were a subject studied and pondered over since antiquity. Homer, the great poet, wrote that "As young birds open their mouths for food, all men crave for the gods." (Odys. 3,48). Plutarch, the renowned Greek biographer, many centuries later said this about the universality of religion: "You will find cities and towns without theaters, without public baths—even cities without walls; but you will not find any cities deprived of temples and monuments indicating their religious belief." Among those who expressed favorable views of religion in antiquity are Socrates, Plato, Cicero, Plotinus and others. It is of importance to note that the philosopher Plotinus considered religion as the elevation of man to God. Prior to him, Socrates and Plato thought of religion as the belief in divine providence. It is rather anachronistic, and even more it is unscientific not to believe that the religious instinct has been and still is a universal phenomenon of man.

Religion is older than man himself, for it presupposes the existence of God and it begins with God. There has been no recorded civilization without religion. In fact, religion and civilization advanced together. Dr. Menzies points out that "Religion is the inner side of civilization and the study of it is the study of the very soul of its history." ("History of Religion"—Menzies, p. 16) In all the great civilizations it has reflected persistently and vitally a large and focal interest. In the history of the Egyptians, the Persians, the Chinese, the Indians and especially in the life of the Greeks, the Hebrews and the Romans, it played a vital role.

But religion is not only a universal element and a necessary principle of man's psychological and spiritual life. At the same time it is one of the most complicated phenomena of man's life, something which, to explain, requires human research and reasoning. This indicates that the origins of religion, as well as the universality of religion, are made known to us by a higher knowledge, given to us by direct revelation. Hence, we ma conclude that the religious sentiment derives from supernatural source. Since there can be no creatio without a Creator, we may say that there is no religio without a God. "Every house is built by someone, bu he that built all things is God" (Hebr. 3,4) Paul th Apostle said.

On this premise we conclude that a supernatura power, a power beyond the limitations of man, is th Father of religion. Precisely, religion comes from supernatural source commonly known as God, and wa revealed to man during the course of many centurie in accordance with man's maturity. The fact is that re ligion did not begin in the form of fear or wonder, a was suggested in the past by Lucretius, and later b the philosophers Hobbes and Hume. Neither did i arise in primitive culture, so that since that culture i rapidly disappearing, "religion also will disappear" a has often been claimed. These explanations are over simplifications of a more complex phenomenon which embraces the whole human life and is expressed through "the feelings, the acts, the thoughts and experiences o individual men in their solitude" as William James says. ("The Varieties of Religious Experience" by W James, P. 31). The materialists, of course, have attempted to explain the religious phenomenon as due to the fortuitous organization of matter. But that, as an explanation, means nothing. For matter, to which has thus been ascribed the potency to become love and beauty, truth and honor, creative science and human brotherhood, is no longer matter at all but something else. Nor is it true that religion is an expression in the whole realm of ethics as Kant, Fichte and Wollaston advocated. For the realm of ethics is limited and does not cover that of religion. Salvation, for example, promised by religion is something more, and vitally more essential than mere moral betterment of man. In Christianity, for one, the message is quite clear: death will be defeated, pain and sorrow will terminate, the heavens will open and man will find his original beauty, his happiness and his eternal life, experiencing the presence of God.

NEXT ISSUE: After concluding the "History and Origins of Religion", Rev. Constantelos will discuss "The Definition of Religion".

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΝΑΛΗΨΙΣ. Κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον (22) ἑορτάζομεν τὴν Θείαν Ἀνάληψιν τοῦ Σωτῆρος. Ἀποτελεῖ αὕτη τὸ ἐπιστέγασμα καὶ τὴν κορωνίδα ὅλων τῶν Δεσποτικῶν ἑορτῶν. Ἀρχίζουν αὗται μὲ τὰ Χριστούγεννα καὶ τελειώνουν μὲ τὴν Ἀνάληψιν. Εἰς τὴν Βηθλεὲμ ἔγινε τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο. Εἰς τὴν Βηθλεὲμ προσέλαβε τὴν σάρκα καὶ τὸ αἷμά μας ὁ Κύριος ἡμῶν. Ὁποία τιμή, μεγίστη τῇ ἀληθείᾳ, ἀνέκφραστος καὶ ἀπροσμέτρητος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Καὶ ἀπὸ τοῦ Ὄρους τῶν Ἐλαιῶν ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἡμῶν ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός. Συμπλήρωσις τῆς τιμῆς τῆς ἀνεκφράστου καὶ ἀπροσμετρήτου· τῆς τιμῆς νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἡμῶν ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἡνωμένως, ἀδιαιρέτως μετ' αὐτῆς ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν! Κατὰ τοὺς Πατέρας, ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης, ἐν τῷ προσλήμματι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος, προσεδρεύει τῷ Θεῷ καὶ Πατρί, καὶ δυναμικῶς δοξάζεται. Ἂν εἴχομεν τοῦτο πάντοτε ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἐπιστεύαμεν εἰλικρινῶς, θὰ ἐφροντίζαμεν πάντοτε νὰ εἴμεθα καλλίτεροι, πνευματικώτεροι καὶ πρὸ παντὸς πλήρεις ἀγάπης πρὸς πάντας.

* * *

Ο ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐθεώρησε καθῆκον νὰ προτρέψῃ πατρικῶς τὰς ἀγαπητὰς Κοινότητας ἡμῶν νὰ ἐγγραφοῦν ὡς συνδρομήτριαι εἰς τὰς δύο Ἑλληνικὰς ἡμερησίας ἐφημερίδας μας: τὴν «Ἀτλαντίδα» καὶ τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα». Φυσικά, καὶ αἱ τοπικαὶ ἐφημερίδες, ἑβδομαλιαῖαι ἢ δεκαπενθήμεροι, εἶναι ἄξιαι πάσης ὑποστηρίξεως. Καὶ πρέπει νὰ ἐγγράφωνται καὶ εἰς αὐτὰς αἱ κοινότητες τῶν περιφερειῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐκδίδονται. Ποῖος, ὅμως, θὰ ἀρνηθῇ ὅτι ὁ ἡμερήσιος Ἑλληνικὸς Τύπος κάμνει ἔργον περισσότερον σημαντικὸν καὶ συναγωνίζεται, κυριολεκτικῶς, μεθ' ὅλων ἡμῶν ὑπὲρ τῆς ἐπιβιώσεως τῶν Ἐθνικοθρησκευτικῶν ἰδιωδῶν καὶ παραδόσεών μας; Τί, ὅμως, νὰ εἴπωμεν καὶ διὰ τὰς κοινότητας ἐκείνας—ὀλίγας εὐτυχῶς—ποὺ δὲν ἠθέλησαν νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τὴν πατρικὴν ὑπόδειξιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς; Τί εἶναι διὰ μίαν κοινότητα δολλάρια τεσσαράκοντα καὶ ἓν τὸ ἔτος; Ὁμολογοῦμεν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν πῶς σκέπτονται ὡρισμένοι κοινοτάρχαι. Ἀφ' ἑνὸς ἰσχυρίζονται ὅτι πρέπει νὰ περισώσωμεν τὰς παραδόσεις μας, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀρνοῦνται νὰ εἰσαγάγουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Κοινότητος ἢ τὴν κοινοτικὴν αἴθουσαν τὸν Ἑλληνικὸν Τύπον.

* * *

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ. Ἐπανερχόμεθα καὶ πάλιν εἰς τὸ μέγα πρᾶγμα καὶ ζήτημα τῶν Κατηχητικῶν βοηθημάτων. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐξώδευσε καὶ ἐξοδεύει δεκάδας χιλιάδων δολλαρίων διὰ τὴν ἀπόκτησιν Κατηχητικῶν βοηθημάτων Ὀρθοδόξων. Ὅταν, ὅμως, πληροφορούμεθα, ὅτι εἰς τινας Κοινότητας, τῇ ἀνοχῇ, βεβαίως, ἂν μὴ καὶ τῇ ὑποδείξει, τῶν ἁρμοδίων ἱερέων, γίνεται χρῆσις ἑτεροδόξων κατηχητικῶν βοηθημάτων, τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἱερεῖς δὲν ἔχουν κατανοήσει τὸν προορισμὸν καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ὀρθοδόξου Κατηχητικοῦ Σχολείου. Βεβαίως τὸ Κατηχητικὸν πρέπει νὰ κάμνῃ καλοὺς Χριστιανούς, ποὺ νὰ εἶναι, ὅμως, καὶ καλοί, συνειδητοὶ Ὀρθόδοξοι. Κυρίως τὸ Κατηχητικὸν δὲν διδάσκει ἠθικολογίαν. Ἀλλὰ διδάσκει Χριστιανικὴν Θρησκείαν, ὅπως τὴν ἡρμήνευσεν ἀνέκαθεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων. Ἂς μᾶς εἴπουν οἱ ἄλλως σκεπτόμενοι Ἱερεῖς μας, ποία ἑτερόδοξος Ἐκκλησία ἐν Ἀμερικῇ χρησιμοποιεῖ κατηχητικὰ βοηθήματα ἄλλης Ὁμολογίας. Καμμία ἀπολύτως. Τοιαύτη σκέψις καὶ ἐνέργεια θεωρεῖται ἱεροσυλία καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἑτεροδόξων. Καὶ πολὺ ὀρθῶς καὶ δικαίως καὶ λογικῶς. Διότι τὸ Κατηχητικὸν σκοπὸν καὶ προορισμὸν ἔχει νὰ καταρτίζῃ τὸν μικρόκοσμόν μας συμφώνως μὲ τὸ δόγμα τῆς Ὁμολογίας του.

* * *

ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ. Εἶναι ἡ ἐνδεκάτη ὥρα πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς 14ης Ἐκκλησιαστικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς εἰς τὴν πόλιν Σὼλτ Λέϊκ, πρωτεύουσαν τῆς Πολιτείας Γιούτα. Διὰ τοῦτο γίνεται ἡ τελευταία ἔκκλησις πρὸς ἁπάσας τὰς Κοινότητας, ποὺ δὲν ἀπεφάσισαν ἀκόμη νὰ ἀντιπροσωπευθοῦν εἰς αὐτήν. Θὰ ἀρχίσῃ ἡ Συνέλευσις Κυριακὴν 29 Ἰουνίου, ἑορτὴν τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ θὰ τελειώσῃ τὰς ἐργασίας της τὴν 5 Ἰουλίου, Σάββατον. Ἀξίζει νὰ ἀντιπροσωπευθοῦν εἰς αὐτήν, ἐὰν εἶναι δυνατόν, ὅλαι αἱ Κοινότητές μας· καὶ διότι ζητήματα ἀφορῶντα τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ὁμογενείας θὰ συζητηθοῦν ἐκεῖ, καὶ διότι τὸ Σὼλτ Λέϊκ Σίτυ εἶναι ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας πόλεις τῆς Ἀμερικῆς. Ἂν σκέπτωνται τὰ ὁδοιπορικὰ μερικαὶ κοινότητες, ἂς ἀντιπροσωπευθοῦν ἔστω καὶ δι' ἑνὸς προσώπου, τοῦ ἱερέως, ἢ τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος. Ἂς ἀντιπροσωπευθοῦν ὅμως. Ὑπάρχει ἔπειτα ἐκεῖ ἡ εὐκαιρία νὰ εἴπουν τὰς γνώμας των αἱ κοινότητες διὰ τῶν ἀντιπροσώπων των ἐπὶ σπουδαιοτάτων θεμάτων. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Συνέλευσις εἶναι τρόπον τινα τὸ Κοινοβούλιον τῆς Ὁμογενείας δι' ὅλα τὰ ζητήματα, τὰ διοικητικά, τὰ οἰκονομικά, τὰ ἐκπαιδευτικά, τὰ ἀφορῶντα τὸν κατηχητικὸν καταρτισμὸν τῆς νέας μας γενεᾶς καὶ τὴν νεολαίαν. Ὅσοι πιστοί, ἀντιπροσωπεύθητε εἰς τὴν 14ην Ἐκκλησιαστικὴν Συνέλευσιν.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Διευθυντὴς

ΤΟ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ἀνάμεσα στοὺς παράγοντας καὶ στὰ μέσα, τὰ ὁποῖα καθορίζουν τὸ ρυθμὸ καὶ τὴν ποιότητα τῆς σχολικῆς ἐργασίας, τὸ «ἀναλυτικὸ πρόγραμμα» κατέχει, ὅπως εἶναι αὐτονόητο, τὴν πρώτη θέσι.

Μὲ τὸν ὅρο «ἀναλυτικὸ πρόγραμμα» δὲν ἐννοοῦμε πιὰ μόνο τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα διδάσκονται διαδοχικὰ ἀπὸ τάξη σὲ τάξη. Ἐννοοῦμε συγχρόνως ὅλες ἐκεῖνες τὶς εἰδικὲς ἐνασχολήσεις, μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σχολεῖο, οἱ ὁποῖες καθορίζονται ἀπὸ τὸν διδάσκοντα καὶ οἱ ὁποῖες ἀποσκοποῦν στὴν ἀνάπτυξι τῶν ἐπιθυμητῶν συναισθηματικῶν προσανατολισμῶν, τῶν συνηθειῶν καὶ τῶν δεξιοτήτων.

Ἡ εὐρύτερη αὐτὴ ἔννοια τοῦ «ἀναλυτικοῦ προγράμματος» ὀφείλεται στὰ νεώτερα δεδομένα τῶν ἐπιστημῶν, οἱ ὁποῖες ἀσχολοῦνται μὲ τὸ θέμα τῆς μαθήσεως καὶ γενικώτερα μὲ τὰ θέματα τῆς σωματικῆς καὶ διανοητικῆς αὐξήσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ παιδιοῦ. Σύμφωνα μὲ τὰ δεδομένα αὐτά, ἡ μάθησις δὲν ἐξασφαλίζεται μόνο μὲ τὴ διδασκαλία ὡρισμένων μαθημάτων μέσα στὴν τάξη. Τὸ σύνθετο φαινόμενο τῆς μαθήσεως εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀλληλοεπιδράσεως πλήθους ψυχικῶν καὶ ἐξωτερικῶν παραγόντων. Πράγματι, τὸ παιδὶ δὲν μαθαίνει μόνο στὸ σχολεῖο. Μαθαίνει στὸ σπίτι, στὴν ἐκκλησία, στὸν κοινοτικὸ περίβολο, στὴ γειτονειά, σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς του καὶ ἀπὸ κάθε ἐπαφή του μὲ τὸ περιβάλλον. Στὴ μάθησι μετέχουν ὅλες οἱ αἰσθήσεις καὶ ὅλες οἱ ψυχικὲς δυνάμεις τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ φαινόμενο τῆς μαθήσεως στηρίζεται στὴν παρατήρηση, στὴ σύνδεση τῶν νέων πληροφοριῶν μὲ τὴν προηγούμενη ἐμπειρία καὶ στὴν ἔκφρασι, ἡ ὁποία παίρνει τὴ μορφὴ τοῦ λόγου, τοῦ παιγνιδιοῦ, τοῦ τραγουδιοῦ, τῆς ἐργασίας. Ἡ σωστὴ μάθησις εἶναι ἀδύνατη, ἂν τὰ τρία αὐτὰ στάδια—παρατήρηση, σύνδεση, ἔκφραση—δὲν ἀκολουθοῦν μεθοδικὰ καὶ προγραμματιμένα τὴ διαδοχὴ αὐτὴ καὶ ἂν τὸ ἕνα δὲν ἐνισχύει καὶ δὲν ἐμπεδώνει τὸ ἄλλο.

Σύμφωνα μὲ τὶς παραπάνω ἀρχές, τὸ σχολεῖο, σὰν ὁ πιὸ εἰδικευμένος καὶ ὁ πιὸ ὑπεύθυνος παράγων γιὰ τὴ μάθησι, πρέπει νὰ παρακολουθῇ τὸ παιδὶ σὲ ὅλες του τὶς ἐπαφὲς μὲ τὸ περιβάλλον καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ρυθμίζῃ καὶ νὰ ἐλέγχῃ τὸ φαινόμενο τῆς μαθήσεως σύμφωνα μὲ τοὺς σκοποὺς ποὺ ἐπιδιώκει.

Οἱ ἀντιλήψεις αὐτὲς καθορίζουν σήμερα, ὅπως ἐλέχθη, τὴν ζωὴ κάθε συγχρονισμένου σχολείου. Τὰ προγράμματα διδακτέας ὕλης καὶ ἐξωσχολικῶν ἐνασχολήσεων, ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῆς συνεργασίας ὅλων τῶν παραγόντων τῆς ἀγωγῆς, ἡ εὕρυνση τοῦ μορφωτικοῦ καὶ συντονιστικοῦ ρόλου τοῦ σχολείου, ὅλα αὐτὰ μαζὶ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν νέων δεδομένων γύρω ἀπὸ τὴν ψυχολογία τῆς μαθήσεως καὶ ἀπὸ τὴν ἔννοια «ἀναλυτικὸ πρόγραμμα».

Τὸ Ἑλληνικὸ Κοινοτικὸ Σχολεῖο δὲν μπορεῖ στὸ ἑξῆς νὰ ἀγνοῇ τὰ δεδομένα αὐτά. Ἀντιθέτως μάλιστα, ἡ ἰδιότυπη ἀποστολὴ τοῦ σχολείου αὐτοῦ, τὸ εἶδος καὶ ἡ ποιότητα τῶν συναισθημάτων, τῶν συνηθειῶν, τῶν δεξιοτήτων καὶ τῶν γνώσεων, ποὺ ἐπιδιώκει νὰ καλλιεργήσῃ καὶ νὰ ἐμπεδώσῃ, τοῦ ἐπιβάλλουν τὸ χρέος νὰ ρυθμίσῃ ὁλόκληρη τὴν ἐργασία του σύμφωνα μὲ τὶς νεώτερες αὐτὲς ἀρχές.

Τὸ νέο ἀναλυτικὸ πρόγραμμα τῆς βασικῆς ἑλληνικῆς παιδείας, τὸ ὁποῖο θὰ κυκλοφορήσῃ σύντομα, στὶς προαναφερόμενες ἀρχὲς κυρίως στηρίζεται. Τόσο τὸ περιεχόμενο τῶν διδασκομένων μαθημάτων, ὅσο καὶ οἱ μορφὲς τῶν παιδικῶν ἐνασχολήσεων, ποὺ καθορίζονται μὲ τὸ νέο αὐτὸ πρόγραμμα, ἐπηρεάζονται ἀμεσώτερα καὶ κατὰ κύριο λόγο ἀπὸ τοὺς σκοποὺς καὶ ἀπὸ τὸ χαρακτῆρα τῆς ζωῆς ἑλληνορθοδόξου κοινότητος στὴν Ἀμερική. Ἡ ὅλη μορφωτικὴ προσπάθεια διατηρεῖ, ὅπως εἶναι φυσικό, χαρακτῆρα κοινοκεντρικό. Στὴν Κοινότητά του τὸ παιδί μας δέχεται τὰ κίνητρα γιὰ τὴν καλλιέργεια τῶν ἐνδιαφερόντων του γύρω ἀπὸ τὴν ἑλληνογνωσία καὶ στὴ ζωὴ τῆς κοινότητος τὸ σχολεῖο ἀναζητεῖ τὶς μορφωτικὲς ἀξίες γιὰ νὰ τὶς ἐντάξῃ στὸ πρόγραμμα τῆς διδακτικῆς του ἐργασίας. Φυσικά, ἂν ἡ ζωὴ τῆς κοινότητος εἶναι πτωχὴ σὲ ἐκδηλώσεις, τὸ σχολικὸ πρόγραμμα ἀτονεῖ. Ἀντιθέτως πάλι, ἂν ἡ κοινότης ἑρμηνεύει ὀρθὰ τὸ ρόλο της καὶ ἂν ὑψώνεται σὲ κέντρο ἐντόνων ἑλληνοχριστιανικῶν ἐκδηλώσεων, οἱ ἐπιδόσεις τοῦ σχολείου διευκολύνονται καὶ ὁδηγοῦν στὰ καλύτερα δυνατὰ ἀποτελέσματα.

ORTHODOXY AND HELLENISM

One of the biggest gifts in American medicinal history will accrue to the benefit of Greece, through our Greek Archdiocese. The well-known pharmaceutical firm of Merck, Sharp and Dohme International most generously offered the Archdiocese a surplus stock of 320,000 vials of Asiatic X influenza vaccine, enough for 3,200,000 shots or sufficient to immunize 1,600,000 persons with the preferred double innoculation for each. The retail value of this serum is over one million dollars. The details of the transaction were handled by the Archdiocese.

Archbishop Michael, having in mind the use of the vaccine in Greece, gratefully accepted this humanitarian gift, and immediately cabled to Prime Minister Constantine Georgacopoulos of Greece, offering the serum to the Greek people. The Prime Minister cabled in return that this magnanimous donation would be accepted with gratitude and distributed free to the Greek people.

The Greek Archdiocese is making arrangements with Greek shipping lines to have the vaccine transported to Greece. It is expected that the shipment will arrive in Greece this Spring, and appropriate ceremonies are being planned in Athens by the Greek government to honor a representative of Merck, Sharp and Dohme International when the serum arrives.

* * *

Miss Anne Anthony (Mrs. John Antoniades), the author of "Greek Holiday" visited the Archdiocese recently. Her book, which is an intriguing account of life in Greece today, and of the Greek tradition, is reviewed in this issue's section of "Books and You".

Miss Anthony, whose descent is not Greek, but who understands and loves Greece and her people deeply, has lived in Athens some thirty years with her Greek husband. She is a very charming woman with a perfect command of the Greek language and a thorough comprehension of the intricate Greek spirit.

Miss Anthony is currently in the United States attempting to make the remaining 2500 copies of "Greek Holiday" which was published in Athens by Icaros Press last year, available to the American public. If not found locally, the book may be ordered at two and a half dollars a copy from the Atlas Greek-American Company, 703 Eigth Avenue, New York City,

* * *

Another author who stopped in at the Public Relations Office of the Archdiocese last month was the distinguised biographer and historian Robert Payne, who was seeking information for his next book on the life in Greece of Prof. Schliemann, the renowned German classicist of the last century, who had married a Greek girl.

Mr. Payne, an extremely modest man, wrote last year a remarkable book on the early Orthodox Church Fathers entitled "The Holy Fire" which will be reviewed in a coming issue of the "Orthodox Observer".

"The Holy Fire" portrays in a vividly authentic manner the life, trials and accomplishments of the little-known Byzantine saints and theologians. Archbishop Michael was greatly impressed with "The Holy Fire" and told Mr. Payne when he met him that his book should be required reading for every member of the Orthodox Church. "The Holy Fire" was published by Harper's last fall and is available or may be ordered at any bookstore at two and a half dollars a copy.

* * *

Speaking of books, the Publications Department of the Archdiocese has announced three new pamphlets translated into English, which were originally published in Greek by the "Zoe" Brotherhood of Theologians in Athens. They are "Repentance" by the Very Reverend Seraphim Papacostas of the Cathedral of Athens (141 pages, 50¢); "God is Love" (38 pages, 20¢) and "God is Just" (38 pages, 20¢).

Perhaps our Greek Orthodox Americans are not as aware as they might be of the scope and importance of the publications of the Archdiocese. They cover a wide range of theological and cultural subjects, with particular reference of course to the Hellenic tradition, and are available at nominal cost, and in some cases, free of charge. Lists of pamphlets and books may be obtained upon request from Archdiocese Publications, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

The publications of the Archdiocese serve American scholars and the general public as well as our Orthodox

communicants. Typical of a response from a seeker of information to whom our publications were sent is the letter received from a Professor of the Department of Philosophy and Religion at Simpson College in Indianola, Iowa, who writes:

"Your response to my request for some informative literature has been much appreciated. The material you enclosed is just what I wanted. Much of the available materials are written by people outside the group; I wanted materials that will give the point of view from the inside. Your materials have given me this.

Sincerely,
(signed)
Prof. James L. Christian"

* * *

The President's Committee for Traffic Safety in Washington, in conjunction with The National Safety Council in Chicago, has called upon all the Churches in the United States to cooperate actively in an all-out drive to reduce the appalling loss of life and the crippling accidents that take place daily on our highways and streets.

The Greek Archdiocese responded immediately in this vital matter by designating clergy and lay representatives to attend the various Regional Conferences on Traffic Safety. The meeting of the Eastern Region was held in Atlantic City on March 11-12. The Midwest Region convened in Chicago on April 1-2, and the gathering of the Western Region took place in San Francisco on April 8-9. The Conference of the Southeast Region is planned for May 29-30 at the American Hotel in Miami Beach. Every Greek Orthodox in the Miami area who can attend is urged to do so and register as a representative of the Greek Archdiocese.

At the excellent suggestion of Mayor Andrew Jarvis of Portsmouth, New Hampshire, who attended the Atlantic City Conference, Archbishop Michael took the initiative in advising the President's Committee and the National Safety Council that the Greek Archdiocese would designate one Sunday of each year, the Sunday following Labor Day, as Traffic Safety Sunday to be observed in every one of our 375 churches in the United States and Canada. On this day, the sermons of all our priests will be dedicated to the moral and religious aspects of Traffic Safety, stressing the fact that carelessness and incapacity on the part of motorists or pedestrians, leading to death or injury, is in a very real sense godlessness and sin against mankind.

Archbishop Michael submitted a draft of his proposed letter to our priests to the President's Committee and the National Safety Council for approval. It was enthusiastically received. Mr. J. William Bethea, Executive Director of the President's Committee for Traffic Safety responded as follows to Archbishop Michael:

"We appreciate your fine coopreation in making our regional citizen leadership conferences a success and we are delighted with the proposal for a "Safety Sunday" in all of your churches. The first Sunday after Labor Day seems particularly appropriate."

Mr. Louis B. Seltzer, Chairman of the Church Safety Activities Committee of the National Safety wrote to His Eminence:

"Your most gracious cooperation in our efforts to involve religious leaders in the safety movements through the Regional Meetings sponsored by the President's Committee on Traffic Safety leaves us greatly in your debt.

"I am delighted with your Pastoral Letter to the clergy of the Greek Orthodox Church in the United States and Canada, and would not even suggest that a coma be changed, as it states the case so succently and yet so forcibly. With your kind permission, we shall see that the letter is given ample publicity in the National Safety Council's publications, especially "Traffic Safety" which goes to safety experts, police, engineers and others professionally concerned with this problem."

Archbishop Michael's Pastoral Letter is now being prepared for distribution to all our priests. It will be printed in the next issue of the "ORTHODOX OBSERVER".

As this issue is about to go to press there are indications that the plan "Safety Sunday" may spread to other Churches. Mayor George Christopher of San Francisco has referred the suggestion to his local National Safety Chapter, which is urging all San Francisco Churches to dedicate the Sunday after Labor Day to Traffic Safety. And Mayor Andrews Jarvis of Portsmouth, N. H. who originally suggested the idea to Archbishop Michael, has written him that Governor Lane Dwinell of New Hampshire is organizing a committee with the purpose of having all the Churches in the State cooperate in observing the Sunday after Labor Day (September 7th this year) as "Safety Sunday".

EDITORIAL COMMENT

An Agnostic Is Converted To Orthodoxy

Elliot Paul, the author of the best seller "The Last Time I Saw Paris" and many other popular and earthy books, died a few weeks ago at the Veterans Administration Hospital in Providence, Rhode Island, after a long illness at the age of 68.

During his sickness, Elliot Paul, who had been a life-long avowed agnostic, and had listed his religion as such when he entered the hospital, asked for Rev. John A. Limberakis, our priest in Providence, and on his death-bed became converted to the Greek Orthodox faith. The well-known disbeliever said that his "admiration for Greek Orthodox friends whose faith and warmth appealed to him."

The conversion of Elliot Paul evoked considerable interest from the Greek Orthodox throughout the United States. There was rejoicing that a Christian had been gained for our faith as his life ran out, and pride in the fact that the convert himself had voluntarily sought out our Church, and that the inspiration came from the humanity of Elliot Paul's Greek friends, for whom religion and life traditionally follow parallel courses.

The foremost lesson to be learned from the conversion of Elliot Paul to Orthodoxy is that the example of Christ as practised in life by humane Christians may more than anything else attract non-believers to Christianity. As our Father Dombalis of Richmond, Virginia has written in this connection in a fine article entitled "Eloquence in Action" from which we quote:

"Indeed in the New Testament we are drawn to Jesus by the sublimity of His doctrine but we are charmed by His public and private life. And although the Sermon on the Mount inspires us it is the conduct of Jesus that stimulates us to practice it. We are not told of the individuals whose imitation of Christ conveyed this tremendous impact upon Elliot Paul but we may imagine and summarize from their warmth and faith that they are truly personalities whose eloquence in action shed a halo on the teachings of Christ.

There are many paths leading to the Kingdom of Heaven; each worshiper has his own favorite devotion just as each one has his favorite diet. For my part, I am persuaded that the shortest and safest route to holiness is found in the study and imitation of Christ as far as our human frailities will permit us to emulate His example.

The Greek Orthodox friends of Elliot Paul, in their imitation and study of Christ, have brought to a new follower of our Lord, consolation, strength, hope and the understanding of a way of life which no language could have adequately conveyed. Because of their examples today someone else admires Him, loves Him, embraces Him and imitates Him. Christ can become for countless numbers the light in darkness, companion in solitude, rest in weariness of spirit, teacher in doubt, physician in sickness of heart, strength in weakness, joy and consolation in sorrow and affliction. He can be our life in death. "Follow me." Jesus has taught, "I am the way, walketh not in darkness, but shall have the Light of Life."

The second lesson to be gleaned from Elliot Paul's becoming an Orthodox entirely of his own free will is that our Church, as Father Dombalis also points out in his article, is a non-proselytizing body, and this has always been a traditional policy. True, the missionaries of the great Greek Byzantine Christian empire, which flourished for over a thousand years, were responsible for the extension of Christianity into Russia, Czechoslovakia, Bulgaria Romania, Yugoslavia, Poland, Finland, Estonia, Latvia and even into the British Isles and the Scandinavian countries. But we must not forket that these early Greek servants of our Savior limited their missionary activities entirely to pagan lands, where no form of Christianity previously existed. This practice of spreading the Gospel only among peoples who were not Christians, and not among already established denominations of Christianity, has been strictly kept by our Greek Orthodox Church to the present day. As Archbishop Micheal has often pointed out, this is why our Church never urges, or even encourages the members of other Christian sects to embrace Orthodoxy. And as a corallary to this, the Orthodox Church has never claimed exclusive salvation or taught our communicants to believe that all who are outside our Church are doomed and precluded from Divine Grace. Such absolute

beliefs are contrary both to the doctrine of Orthodoxy and to the liberal spirit and mentality of the Hellenic tradition.

The third thing every Orthodox should keep in mind with reference to the issue raised by Elliot Paul's conversion is that even though we do not prosylete as a Church body, we should gratefully and graciously accept in a wholehearted way all those who of their own free will embrace our faith. All too often, because we do not actively seek out converts, we tend not to fully understand the motives that sincerely prompt those who voluntarily turn for spiritual comfort and solace to our own beautiful and venerable religion. And because our sacred faith is so inextricably linked with the spirit of Hellenism, we have a tendency to be exclusive about those "outsiders" who want to share the beliefs or Orthodoxy with us. This narrow-minded defect, for this it may be called, must be remedied by us insofar as it exists. It is a factor moreover, in our thinking and feeling, which raises many issues especially vital to the future of our faith in America, which will be dealt with in forthcoming issues of the "Orthodox Observer" in this section. Suffice it at this point to stress what could be termed a contradiction in our rather prevelant hesitation to sincerely accept some of those who take the initiative in becoming converted to Orthodoxy. This is, as the case of Elliot Paul reveals, that the desire to share our faith on their part often stems from the inspiration of the personal qualities of Hellenism that characterize Greeks and those of Greek descent, as well as from the inherent beautly of our Church's ritual and truth. *"The faith and warmth of my Greek Orthodox friends,"* said Elliot Paul. Let us then, to those who are impelled to share with us what we possess and prize, return this faith and warmth.

ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 129)

θῶμεν θεαταὶ ἐξ ἀποστάσεως τῶν προβλημάτων του. Ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι εἴμεθα πνευματικοί του Πατέρες. Ἡ μεταξὺ αὐτοῦ παρουσία μας ποτὲ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπολέσῃ τὸν ἱερατικόν της χαρακτῆρα.

Τοῦτο διεπιστώθη καὶ εἰς τὰς χώρας τῶν ἀναφερθέντων πειραματισμῶν καὶ ἐλήφθησαν μέτρα περιορισμοῦ τοῦ προκληθέντος κακοῦ. Ὁ συγχρονισμὸς ἐπιβάλλεται. Θὰ χρησιμοποιηθοῦν ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα ἐπικοινωνίας—τύπος, τηλεόρασις, ραδιόφωνον, ἑορταί, θεατρικαὶ καὶ κινηματογραφικαὶ παραστάσεις κ. ἄ—διὰ νὰ φθάσῃ τῆς Ἐκκλησίας ἡ φωνὴ εἰς πᾶσαν γωνίαν. Θὰ μετέχωμεν τῶν ἐργατικῶν κινήσεων καὶ τῶν τῆς νεολαίας. Ὄχι ὅμως ὡς ἴσοι πρὸς ἴσους, ὁπότε θὰ χάσωμεν τὸν σεβασμόν. Ἀλλ' ὡς πατέρες, ὡς ἱερεῖς, ὡς ὁδηγοὶ πρὸς μίαν ζωὴν χριστιανικήν. Ὁ συχρονισμὸς τῶν ποιμαντικῶν μας μεθόδων ἔχει ὅρια. Τὰ χαράσσει σαφῶς ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ συντηρητισμὸν καὶ προσήλωσιν εἰς τὸ ἱερατικόν μας καθῆκον. Ὅπου οἱ ἱερεῖς ἐλησμόνησαν, ὅτι ἡ παρουσία των ὀφείλει νὰ ἐμπνέῃ σεβασμὸν καὶ ἐπεδίωξαν νὰ ἐπιδράσουν ἐπὶ τοῦ λαοῦ συναγελαζόμενοι ἀδιακρίτως μετ' αὐτοῦ, ὡς συνέβη εἰς τὴν Γαλλίαν καί τινας ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς χώρας, ἐζημίωσαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀπέτυχον εἰς τὸ ἔργον των. Ὅπου ὅμως οἱ Ἱερεῖς, συναισθανόμενοι τὴν ἱερωσύνην των, ἐκρατήθησαν εἰς ὑψηλὸν ἐπίπεδον καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ πατρικὴ των ἀγάπη τοὺς ἔφερε μεταξὺ τοῦ ποιμνίου των, ὅπως εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, ἐτηρήθη ὁ σεβασμὸς καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ἐνθαρρυντικά. Ἐντὸς ὁρίων πρέπει πάντοτε νὰ κινούμεθα ἐν τῇ ἀναζητήσει τῶν μεθόδων τῆς ἀποστολῆς μας.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 130)

ναντιρρήτως ἰσχυρὸν ὄργανον εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ, πρὸς ἠθικὴν ἀναγέννησιν».

«Αἱ συμπαθητικαὶ συμβουλαὶ ἑνὸς ἱερέως τοῦ Ὑψίστου, βοηθοῦν τὸν ἄνθρωπον εἰς χαλιναγώγησιν τῶν παθῶν του, τὸν καθιστοῦν προσεκτικὸν εἰς τὰς ἐνέδρας τοῦ κακοῦ, τὸν ἀνισχύουν εἰς τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τὰς περιστάσεις τῆς ἁμαρτίας, τὸν ὑποχρεώνουν νὰ ἐπιστρέφῃ τὰ κακῶς ἀποκτηθέντα. Παρέχουν εἰς αὐτὸν ἐλπίδας, καθ' ἣν περίπτωσιν τὸν βασανίζουν στενοχωρίαι καὶ ἀμφιβολίαι. Φέρουν εἰς αὐτὸν τὴν εἰρήνην, ὅταν τὴν ψυχήν του βασανίζῃ ἡ θλῖψις, γενικῶς δὲ τὸν ἀπαλλάσσουν ἢ τὸν ἐλαφρύνουν ἀπὸ τὸ βάρος κάθε κακοῦ».

«Καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς γῆς εὐτυχία μεγαλειτέρα ἀπὸ τὴν ἀπόκτησιν φίλου πιστοῦ, πόσην ἆρά γε ἐκτίμησιν δὲν πρέπει νὰ αἰσθάνεται κανεὶς πρὸς τὸν ἱερέα, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰς στιγμὰς τῶν μεγαλειτέρων του καὶ ἀθλιεστέρων του ἀναγκῶν, εἶναι δι' αὐτὸν ὁ ἀληθινὸς καὶ πραγματικὸς φίλος;»

Δὲν θὰ ἐχρειάζετο ἴσως νὰ εἴπῃ κανεὶς περισσότερα, διὰ νὰ κατανοηθῇ ἡ ἀναγκαιότης καὶ ἡ ὠφέλεια τῆς ἐξομολογήσεως, τὴν ὁποίαν πανσόφως ὥρισεν ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ὡς ὑποχρεωτικὸν Μυστήριον. Ἂν ἡ ἁμαρτία ἀποχωρίζῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν ἡ ἐξομολόγησις εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία τὸν ἐπαναφέρει εἰς τὸν Θεόν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Μετὰ τῆς εἰθισμένης ἐπιβλητικότητος καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ βυζαντινὴν παράδοσιν ἑορτάσθη καὶ ἐφέτος τὸ Ἅγιον Πάσχα ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ, προεξάρχοντος τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, κ.κ. Ἀθηναγόρου συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων καὶ λοιποῦ κλήρου. Κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀγάπης ἀνεγνώσθη τὸ Ἰ. Εὐαγγέλιον εἰς πολλὰς γλώσσας. Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἔχει τὸ θεόσδοτον προνόμιον νὰ ἀντλῇ ἐκ τῶν δοκιμασιῶν Της δύναμιν, τὰς δὲ θλίψεις Αὐτῆς νὰ μετουσιώνῃ εἰς ἁγιότητα καὶ αἴγλην. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς... «Ὃς ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ἡμᾶς ὑπενεγκεῖν».

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Ἀγάπης, ὁ Ἅγιον Πάσχα, ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας καὶ εἰς τὸ δοκιμαζόμενον ποίμνιον Αὐτῆς νὰ ἀναλογισθῇ καὶ πάλιν πόσον μεγάλη καὶ κραταιὰ καὶ σώτειρα εἶναι ἡ δύναμις τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἀλέξανδρος ἀπένειμε τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Αὐστραλίας καὶ Ν. Ζηλανδίας κ. Θεοφυλάκτῳ τὰ διάσημα τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας «Πέτρου καὶ Παύλου», εἰς ἐπιβράβευσιν τῆς ἐνδελεχοῦς μερίμνης αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ἐν Αὐστραλίᾳ ἐκ Συρίας καὶ Λιβάνου ὁρμωμένων Συρορθοδόξων. Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐξέφρασε τῷ Σεβ. κ. Θεοφυλάκτῳ τὰ συγχαρητήρια καὶ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἐκκλησίας.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. κ. Βενέδικτος ἀπέστειλε πρὸς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. κ. Μιχαὴλ θερμὸν εὐχαριστήριον γράμμα, διὰ τὴν ἐκ $10.000 δωρεὰν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ἥτις τακτικῶς κατ' ἔτος ἀποστέλλει τὸ ποσὸν τοῦτο πρὸς τὸ δοκιμαζόμενον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ τὴν Ἁγιοταφιτικὴν Ἀδελφότητα ἀκοίμητον φρουρὸν τῶν Σεπτῶν Προσκυνημάτων μας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

—Καθ' ἃ γράφει τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας (τεῦχος 1′ 1957) τὴν 19ην Σεπτεμβρίου 1957 συνεδρίασεν ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας, παρουσίᾳ τῆς τὴν Βουλγαρίαν ἐπισκεψαμένης Ρωσσικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀποστολῆς, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μακ. Πατριάρχην Μόσχας κ. Ἀλέξιον.

—Ἡ ἀπὸ τοῦ 1956 ἀναμενομένη συνάντησις μεταξὺ Ἀντιπροσωπειῶν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, θὰ λάβῃ χώραν ἐφέτος, μεταξὺ 1ης καὶ 10ης Αὐγούστου εἰς Ἀμστερδαμ ἢ Στοκχόλμην. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, εἰς σχετικὴν βολιδοσκόπησιν ἂν θὰ ἤθελε καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ μετάσχῃ τῆς ἀντιπροσωπείας καὶ ὡς Ρωσσομαθής, ἀπήντησεν ἀρνητικῶς, λόγῳ τῶν πολλῶν καὶ ὑπευθύνων διοικητικῶν του καθηκόντων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

—Κατά τινα πρόσφατον στατιστικήν, ὁ πληθυσμὸς τῆς Γιουγκοσλαβίας ἀνέρχεται εἰς 17.000.000. Ἐξ αὐτῶν 8.500.000 εἶναι Ὀρθόδοξοι, 6.000.000 Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ 2.000.000 Μουσουλμᾶνοι. Διαφόρων δὲ ὁμολογιῶν, 500.000.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

—Εἰς Ρουμανίαν ὑπάρχουν 13.000.000 μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, 9.000 Ναοί, 11.000 Ἱερεῖς καὶ 7.000 Μοναχοί. Εἰς Βουκουρέστιον λειτουργεῖ Ἀνώτατον Θεολογικὸν Ἰνστιτοῦτον, εἰς ἄλλας δὲ πόλεις Θεολογικαὶ καὶ Ἱερατικαὶ Σχολαί. Τὸ Πατριαρχεῖον ἐκδίδει ἐπίσημον Περιοδικόν, τὴν «Ρουμανικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν», ἐκδίδονται δὲ καὶ ἄλλα θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ περιοδικά.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Ἡ ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας προβλεπομένη κατὰ τριετίαν σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ τὴν 1ην Ὀκτωβρίου. Πιστεύεται καὶ ἐλπίζεται, ὅτι κατὰ τὴν σύγκλησιν αὐτῆς ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θὰ ἀπαλείψῃ ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Χάρτου τὴν ἀντορθόδοξον καὶ δὴ καὶ ἀντιχριστιανικὴν διάταξιν, καθ' ἣν ἀπαγορεύεται ἡ ὑποψηφιότης ἐξωκλιματικῶν, προκειμένου νὰ πληρωθῇ Ἐπισκοπικὴ θέσις. Χάρις εἰς αὐτὴν τὴν στενόκαρδον καὶ ξένην πρὸς τὴν Χριστιανικὴν ἀγάπην διάταξιν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κινδυνεύει νὰ μεταβληθῇ εἰς φέουδον ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ κρατοῦσα κλίκα ἔχει τὰ προνόμια καὶ τὰ ὑλικὰ ὀφέλη.

—Κατόπιν τῆς παραιτήσεως τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Σεβ. Μητροπολίτου πρώην Λήμνου κ. Βασιλείου, τὰ καθήκοντα ταῦτα ἀνετέθησαν εἰς τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέαν Φυτράκην. Ὁ κ. Φυτράκης ἀποτελεῖ μέγα κεφάλαιον διὰ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ 21ης Νοεμβρίου 1957 λειτουργεῖ τὸ "Ἱδρυμα τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν παρὰ τὴν Ἁγίαν Βαρβάραν Δαφνίου. Ἐκεῖ θὰ στεγασθῇ προσωρινῶς καὶ ὁ "Οἶκος τῆς Φοιτητρίας. Διευθύντρια ἀμφοτέρων εἶναι ἡ Δὶς Σοφία Μουρούκα. Τὴν δὲ ἐποπτείαν παρακληθεὶς ἀνέλαβεν ὁ καθηγητὴς κ. Ἀ. Ἀλιβιζάτος.

—Πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀρχιμ. Σεραφεὶμ Παπακώστα χηρευούσης θέσεως Προϊστάμενος τῆς Ἀδελφότητος «ΖΩΗ» ἐξελέγη τὴν 5ην Φεβρ. ὁ Ἀρχιμ. κ. Γεώργιος Δημόπουλος. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαὴλ συνεχάρη θερμότατα τὸν νέον Προϊστάμενον τῆς εὐλογημένης Ἀδελφότητος, εὐχηθεὶς αὐτῷ ὅπως φανῇ ἀντάξιος τῶν προκατόχων του, ἀειμνήστων Ἀρχιμανδριτῶν Εὐσεβίου καὶ Σεραφείμ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

—Βούλγαροι πρόσφυγες ὑπογραμμίζουν τὸ γεγονός, ὅτι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Στάλιν, ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦν τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας, ηὐξήθη σημαντικῶς. Πολλοὶ ἐργάται, διανοούμενοι, ἀκόμη καὶ ἐξέχουσαι προσωπικότητες τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος ἐκκλησιάζονται τακτικῶς.

"Ας μὴ λησμονῆται ὅμως, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὁ Κομμουνισμὸς ἐπεστράτευσε καὶ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Ἀναφορικῶς πρὸς τὴν τύχην τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Τυράννων κ. Χριστοφόρου, ἐγνώσθη—ἐξ ἀνεξακριβώτων ὅμως πληροφοριῶν—ὅτι ἐθεάθη περιπατῶν ἡμέραν τινὰ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ἕδρας αὐτοῦ, τῶν Τυράννων. Κατ' ἄλλας εἰδήσεις, εἶναι περιωρισμένος ἔν τινι Ἱερᾷ Μονῇ, παρὰ τὸ Βεράτιον.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΦΙΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ἡ αὐτόνομος Ὀρθόδοξος Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Φιλλανδίας, ἥτις ἱδρύθη τῷ 1923 διὰ Πατριαρχικοῦ Συνοδικοῦ Τόμου, περιλαμβάνει 80.000 πιστῶν ἢ 2% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας. Αὕτη ἀναγνωρίζεται ὡς ἡ δευτέρα Ἐκκλησία τοῦ Κράτους. Οἱ πλεῖστοι τῶν Φιλλανδῶν ἀνήκουν εἰς τὴν Λουθηρανικὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς ἡ πρώτη Ἐκκλησία τοῦ Κράτους. Ὁ ἀριθμὸς τὸν ρωμαιοκαθολικῶν ἀνέρχεται εἰς 2.000 περίπου ἄτομα.

—Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Φιλλανδίας διακρίνεται διὰ τὸ ἱεραποστολικόν της πνεῦμα καὶ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θερμουργόν της ζῆλον, ἅτινα ἀποδοτέα καὶ εἰς τὰς δοκιμασίας διὰ τῶν ὁποίων διῆλθεν ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων. «"Ον γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει...»

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

—Ὁ Ἐπίσκοπος "Οθων Ντιμπέλιους τῆς Εὐαγγελικῆς Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας Γερμανίας ἐνεκαινίασεν ἐσχάτως τὸ πρῶτον Προτεσταντικὸν Ἰνστιτοῦτον Ὀρθοδόξων σπουδῶν. Τοῦτο ἀποτελεῖ παράρτημα τοῦ Πανεπιστημίου Μιοῦνστερ. Διευθυντὴς αὐτοῦ ὡρίσθη ὁ δόκτωρ Ροβέρτος Στούππεριτς, Ρωσσικῆς καταγωγῆς, καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καὶ αὐθεντία ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς.

—Τὸ ἀμφιβόλου ὅμως ἀξίας γεγονὸς τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάμῃ νὰ λησμονῶμεν ὅτι ἡ Γερμανία ὑπῆρξεν ἡ πρωταίτιος τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων. Δι' αὐτὸ δὲν εἶναι τελείως ἀνεύθυνοι καὶ αἱ ἐν Γερμανίᾳ Ἐκκλησίαι, τῶν ὁποίων ἡ προσοχὴ πρέπει πρωτίστως νὰ στραφῇ πρὸς τὴν χριστιανικὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

—Καθ' ἃ ἀνεγράφη ἐν τῷ Παγκοσμίῳ Τύπῳ, ὁ Πάπας ἀπηύθυνεν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς Ρώμης, ἵνα λάβουν μέτρα, ὥστε ἡ πόλις των νὰ μὴ καταστῇ ἡ κατ' ἐξοχὴν «πόλις τῶν σκανδάλων», τονίσας, ὅτι τελευταίως «ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκτονιῶν καὶ τῶν ἀποπειρῶν αὐτοκτονίας ηὐξήθη εἰς βαθμὸν λίαν ἀνησυχητικόν». Ὡσαύτως ὁ Πάπας κατήγγειλε «σκανδαλώδη γεγονότα... ἐνίοτε διευρυνόμενα τόσον, ὥστε νὰ περιλαμβάνουν ἔντιμα πρόσωπα ἢ ἀκόμη καὶ τοὺς ἱερωτέρους θεσμούς».

—Ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς Καρδινάλιος Στρήτς τοῦ Σικάγου διὰ τοῦ ἀ/π. INDEPENDENCE μετέβη εἰς Ρώμην, ἵνα τῷ ἀνατεθῇ ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ ἱεραποστολικὴ δρᾶσις ἐν Ρωσσίᾳ.

—Εἶναι λυπηρὸν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία οὐδὲν μάθημα ἤντλησεν ἐξ ὅσων ἔπαθε κατὰ τὸ παρελθόν, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ τρέφῃ ὁλοκληρωτικὰς βλέψεις ἐπὶ τῶν ποιμνίων τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ νὰ ἀποκλείῃ τῆς Θείας Χάριτος καὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ τοὺς λοιποὺς Χριστιανούς.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

—Τὸ Συνέδριον τοῦ Λάμπεθ ἤτοι τῆς Ἱεραρχίας τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας συνέρχεται μεταξὺ 3ης Ἰουλίου καὶ 10ης Αὐγούστου. Διὰ τὰς Ὀρθοδοξο-ἀγγλικανικὰς συνομιλίας, ὡρίσθη ἡ ἑβδομὰς 27 Ἰουνίου—3 Ἰουλίου.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

—Ἐντὸς τοῦ Μαρτίου ἔλαβον χώραν τρεῖς «οἰκουμενικαὶ συγκεντρώσεις». Μία εἰς τὸ "Αρνολτσχάϊμ Γερμανίας, καὶ δύο εἰς τὸ «Οἰκουμενικὸν Ἰνστιτοῦτον». Μποσσέ, πλησίον τῆς Γενεύης.

—Εἰς Βηρυττόν, μεταξὺ 22ας—25ης Ἀπριλίου ἔλαβε χώραν τὸ κατὰ τριετίαν συνερχόμενον συνέδριον τῶν ἐν Μέσῃ Ἀνατολῇ Προτεσταντικῶν Ἱεραποστολῶν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Καθ' ἃ μεταδίδει τὸ ἐν Γενεύῃ ἐκδιδόμενον «Μηνιαῖον Δελτίον Πληροφοριῶν», ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, συνελθοῦσα, ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 14ης Φεβρουαρίου ἐν Λονδίνῳ, ἠσχολήθη, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ περὶ τὸ θέμα τῶν σχέσεων τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας. Πάντες οἱ παρόντες μετ' ἀγανακτήσεως ἐξεφράσθησαν κατὰ τοῦ ἀρθριδίου ἐκείνου, ὅπερ, δημοσιευθὲν ἐν τῷ Ἀμερικανικῷ περιοδικῷ «Χριστιανικὸς Αἰὼν» («CHRISTIAN CENTURY»), ἐτόνισεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεργάζεται μετὰ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, κινουμένη ἐξ ἰδιοτελῶν ἐλατηρίων.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

—Ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει τοῦ Κυρί- ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερι- ς κ.κ. Μιχαὴλ ἀπέστειλε συγ- φρητήριον τηλεγράφημα πρὸς ν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰ- υμενικὸν Πατριάρχην Κον Κον θηναγόραν, Ὅστις ἀπήντησε ὰ τοῦ κάτωθι τηλεγραφήματος: Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς Μιχαὴλ Ἐγκαρδίως εὐχαριστοῦντες πα- χαλίοις προσρήσεσιν, ὁλοψύχως ντευχόμεθα ὑμετέρᾳ προσφιλεῖ ερότητι πλουσίαν τὴν χάριν Ἀ- ιστάντος Κυρίου. Προτρεπόμεθα αθιβάσῃ διὰ τοῦ Τύπου εὐχὰς μῶν ἀγαπητοῖς Ἐπισκόποις, Ἱε- εῦσι καὶ πιστοῖς ὑμετέρας Ἀρ- επισκοπῆς. Πατριάρχης Ἀθηνα- όρας.»

—Τὸ ὡς ἄνω σεπτὸν Πατριαρχι- ὸν τηλεγράφημα ἐδόθη πρὸς δη- οσίευσιν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Τύ- ον Ἀμερικῆς.

—Ἡ Πασχαλινὴ Ἐγκύκλιος τοῦ εβ. Ἀρχιεπισκόπου ἀνεγνώσθη ατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως ς ἅπαντας τοὺς Ἱ. Ναοὺς τῆς ρχιεπισκοπῆς, οἱ ὁποῖοι κατε- λύσθησαν ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν ριστιανῶν μας, ποὺ ἐώρτασαν ὲ μεγάλην χριστιανικὴν χαρὰν ὴν κατ' ἐξοχὴν διὰ τοὺς Ἑλλη- ορθοδόξους μεγάλην αὐτὴν Χρι- τιανικὴν Ἑορτὴν τῆς χαρᾶς, τῆς γάπης καὶ τῆς εἰρήνης.

ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙ- ΣΚΟΠΟΣ κ. ΜΙΧΑΗΛ

—Προέστη τῶν κάτωθι Ἱ. Ἀκο- ουθιῶν, εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναούς:

—Κυριακῇ τῶν Βαΐων Ἀπριλίου, ῆς Θ. Λειτουργίας, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ ῆς Κοινότητος Ἁγίας Τριάδος, BINGHAMTON, N. Y., ὁμιλήσας αταλήλως.

Μεγάλῃ Τρίτῃ, ἑσπέρας ἐν τῷ Ι. Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεο- όκου, Μπροῦκλυν, N. Y., κηρύξας αὶ τὸν Θ. Λόγον.

—Μεγάλῃ Τετάρτῃ ἑσπέρας, ἐν ῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, Ι. Ὑόρκης, τελέσας τὸ Ἱ. Εὐχέ- αιον καὶ κηρύξας τὸν Θ. Λόγον.

—Μεγάλῃ Πέμπτῃ ἑσπέρας, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδω- νος Ν. Ὑόρκης, προστὰς τῆς Ἱ. Ἀκολουθίας τῶν Τιμίων Παθῶν τοῦ Κυρίου.

—Μεγάλῃ Παρασκευῇ, κατὰ τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν τοῦ Ἐπιταφίου, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Τῶν Ἁγίων Κων- σταντίνου καὶ Ἑλένης, Μπροῦ- κλυν, N. Y.

—Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, κατὰ τὸν Ὄρθρον καὶ τὴν Θ. Λειτουρ- γίαν τῆς Ἀναστάσεως, ἐν τῷ Κα- θεδρικῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριά- δος, Ν. Ὑόρκης.

—Κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀ- ναστάσεως, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, Ἀστορίας, Ν. Ὑόρκης.

—Τῇ 18ῃ Ἀπριλίου, Παρασκευῇ, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ἐν τῷ πανηγυ- ρίσαντι ὁμωνύμῳ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοι- νότητος Πρόγξ καὶ ηὐλόγησε τὸ ἔργον τῆς Κοινότητος καὶ τοῦ ἐ- κεῖ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Ἐκπαι- δευτηρίου.

Τῇ 20ῇ Ἀπριλίου, Κυριακῇ, πα- ρηκολούθησε τὴν Ἑλληνικὴν Πα- ρέλασιν τῆς Πέμπτης Λεωφόρου ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἑορτῇ τῆς Παλιγ- γενεσίας καὶ εἶτα προέστη τῆς πανηγυρικῆς Δοξολογίας ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος.

—Τῇ 22ᾳ Ἀπριλίου παρηκολού- θησε διάλεξιν τοῦ Ἐξοχ. κ. Χρ. Ξανθοπούλου Παλαμᾶ, περὶ τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, καὶ συνεχάρη τὸν ἐκλεκτὸν ὁμιλη- τὴν καὶ τοὺς διοργανώσαντας τὴν διάλεξιν.

—Τῇ 24ῃ Ἀπριλίου παρέστη εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τῆς δεκάτης ἐπετείου τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ.

Ο ΘΕΟΦ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΣ κ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κωνσταντί- ας κ. Γερμανὸς προέστη τῶν κά- τωθι Ἱ. Ἀκολουθιῶν εἰς τοὺς ἀ- κολούθους Ἱ. Ναούς: Μεγάλην Τρίτην, Ἁγίου Ἰωάννου, Νέας Ὑόρκης, Μεγάλην Τετάρτην (Εὐ- χέλαιον), Τριῶν Ἱεραρχῶν, Μρού- κλυν, N. Y., Μεγάλην Πέμπτην (Δώδεκα Εὐαγγ.) Ζωοδόχου Πη- γῆς, Μπρόγξ, N. Y., Μεγάλην Πα- ρασκευήν, Ἁγίου Ἐλευθερίου, Ν. Ὑόρκης, Ὄρθρον καὶ Θ. Λειτουρ- γίαν Ἀναστάσεως, Ἱ. Ν. Εὐαγ- γελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Ἑσπερι- νὸν τῆς Ἀναστάσεως: Ἱ. Ν. Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, Ὀραντζ, N. J.

ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΙΑ

Ὁ Πανοσιολ. Πρωτοσυγκελλεύ- ων Ἀρχιμ. κ. Νεόφυτος τὴν Μ. Δευτέραν ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουρ- γίαν ἐν τῷ VETERANS HOSPI- TAL OF NEW YORK καὶ μετέδωκε τὴν Θ. Κοινωνίαν εἰς τοὺς νοση- λευομένους Ἑλληνορθοδόξους. Τὴν Μ. Τρίτην ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Κοινότητος HUNTINGTON, N. Y. Τὴν Μ. Τε- τάρτην, Μ. Πέμπτην καὶ Μ. Πα- ρασκευὴν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁ- γίου Γεωργίου Φιλαδελφείας, κη- ρύξας καὶ τὸν Θ. Λόγον, κατὰ τὸν Ὄρθρον καὶ τὴν Θ. Λειτουρ- γίαν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀγάπης ἐν τῷ Κα- θεδρικῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τρι- άδος Ν. Ὑόρκης.

ΜΙΚΤΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Τὸ Ἐντιμ. Μικτὸν Συμβούλιον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, συνεδριάσαν τῇ 25ῃ Ἀπριλίου ὑπὸ τὴν προε- δρείαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, ἔλαβεν ἀπο- φάσεις ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων αὐτῆς, τῶν Κοινοτήτων καὶ τῶν Ἱδρυμάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΔΩΡΕΑ ΦΑΡΜΑΚΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ λίαν γνωστὴ Φαρμακευτικὴ Ἑταιρία Νέας Ὑόρκης MERCK SHARP AND DOHME ἀπετάνθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς, προσφέρουσα δωρεὰν ἐμβόλιον ἀσιατικῆς γρίππης, 300 χιλιάδων φιαλιδίων, ἀξίας ἄνω τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων λιανικῆς πωλήσεως, ἐπαρκοῦν διὰ τὸν ἐμβολιασμὸν ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου προσώπων, δὶς ἐμ- βολιαζομένων, καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως ἡ προσφορὰ αὕτη διατεθῇ δωρεὰν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μι- χαὴλ ἐπεκοινώνησεν ἀμέσως μετὰ τοῦ Ἐξοχ. Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Κ. Γεωργακοπούλου, ὅστις ἀπήντησε ὡς ἀκολούθως:

«Εὐγνωμόνως ἀποδεχόμεθα πολύτιμον δωρεάν, Ὑπουργείου Προνοίας ἀναλαμβάνοντος διάθεσιν ἐμβολίου συμφώνως ἐπιθυμίᾳ δωρητῶν. Εὐχόμενος πᾶσαν ἐπιτυχίαν ἐπὶ ἀναμενομένῃ λαμπρᾷ Ἀναστάσει Κυρίου, εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ἐπιτεύξεις ὑπὲρ Ἔθνους».

Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐμερίμνησε περὶ τῆς ταχείας καὶ ἀσφαλοῦς ἀποστολῆς τοῦ ἐμβολίου.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ, 1958.

Ἐκδοθεὶς ὑπὸ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀπεστάλη πρὸς ἁπάσας τὰς Ἑλληνορθοδόξους Κοινότητας ὁ ἀπολογισμὸς χρήσεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1957.

Συμφώνως πρὸς αὐτόν, αἱ εἰσπράξεις ἀνῆλθον εἰς 571,941.41 δολλάρια αἱ δὲ δαπάναι εἰς $554,-208.86, μὲ ὑπόλοιπον ἐνεργητικοῦ $17, 732.41. Ἐκ τῶν δαπανῶν διετέθησαν: Διὰ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Μπρουκλάϊν $90,000, Ἀκαδημίαν Βασιλείου $66,000, Ἡμερήσια Ἑλληνοαμερικανικὰ Σχολεῖα $28,-000 (Σχολεῖον Ἁγίου Δημητρίου Ἀστορίας $5.000, Ἁγίου Ἐλευθερίου Ν. Ὑόρκης $3,000, Ἁγίας Τριάδος Λόουελλ, Μασσ. $3,000, Ἁγίας Τριάδος Μόντρεαλ Καναδᾶ $3,000, Κοιμήσεως Θεοτόκου Σικάγου $3,000, Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Σικάγου, $3,000 καὶ Ἑλληνο-Αμερικανικοῦ Ἰνστιτούτου Ν. Ὑόρκης $3,000), διὰ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα $35,544.86, δι' ἐκδόσεις ἠθικοθρησκευτικῶν βιβλίων καὶ περιοδικῶν, $39,920,85, διὰ βοήθειαν Πατριαρχείων, Ἐκκλησιῶν καὶ Διεκκλησιαστικῶν Ὀργανισμῶν $33,226.85, διὰ συνταξιοδότησιν ἀπομάχων ἐκπαιδευτικῶν $7,240.00 καὶ διὰ τὸ Ταμεῖον Συντάξεως Ἱ. Κλήρου Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς $37,500.00. Διὰ τὴν Ἑλληνορθόδοξον Νεολαίαν G.O.Y.A. $5,000.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ ΤΥΦΛΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ ἀπέστειλε καὶ ἐφέτος—ὅπως ἀποστέλλει ἀπὸ τῆς θεσπίσεως τοῦ θεσμοῦ τοῦ Δεκαδολλαρίου (1950)—2.000 δολλαρίων πρὸς τὴν ἐν Σεπολίοις, Ἀθηνῶν, Ἀγροτικὴν καὶ Τεχνικὴν Σχολὴν Τυφλῶν, ἱδρυθεῖσαν πρωτοβουλίᾳ τῶν Ἑλληνοαμερικανῶν Φίλων τῶν Τυφλῶν Ἑλλάδος, ἐκ τῶν Πολιτειῶν Νέας Ἀγγλίας, Ἀμερικῆς. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς κ. Ἐμμανουὴλ Κεφάκης, ἀπέστειλε πρὸς τὴν Α. Σ. θερμοτάτην εὐχαριστήριον ἐπιστολήν.

ΤΥΦΩΝΟΠΛΗΚΤΟΙ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

Ἡ Θ. Ἀρχιεπισκοπὴ ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἐξοχ. Πρωθυπουργὸν Ἑλλάδος $5,000 ὑπὲρ τῶν τυφωνοπλήκτων Μεσσηνίας, ἐκ τοῦ Ταμείου Ἐράνων.

ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΟΙ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΒΟΛΟΥ

Ὡσαύτως ἀπέστειλε $2,000 πρὸς τοὺς σεισμοπλήκτους τοῦ χωρίου Χιλιαδοῦ, Βόλου, διὰ τὴν ἀνέγερσιν εὐκτηρίου Οἴκου. (Ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν Θεσσαλίας εἶχεν ἀποστείλει προηγουμένως $30.000.-00).

ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΝ Α΄ ΕΠΙΣΚΟΠ. ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ

—Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. κ. Μιχαὴλ δι' εἰδικῆς ἐγκυκλίου του συνιστᾷ εἰς τοὺς Ἱερεῖς καὶ τὰ Δ. Συμβούλια τῶν Ἱ. Ναῶν καὶ Κοινοτήτων τῆς Α΄ Ἐπισκ. Περιφερείας ὅπως περιαχθῇ τὴν Κυριακὴν 18ην Μαΐου εἰδικὸς δίσκος ὑπὲρ τοῦ Γηροκομείου.

—Τὰ ἐγκαίνια τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Πρωτοπόρου» θὰ γίνουν πανηγυρικῶς τὴν 25ην Μαΐου. Ἡ Ὁμογένεια πρέπει νὰ δείξῃ ἐμπράκτως τὸ ἐνδιαφέρον της ὑπὲρ τῶν Πρωτοπόρων μας καὶ τοῦ Σπιτιοῦ των, προσερχομένη εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Γηροκομείου.

—Τὸ Μικτὸν Συμβούλιον τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, κατὰ τὴν τελευταίαν του συνεδρίαν τῆς 25ης Ἀπριλίου, ἀπεφάσισεν ὅπως εἰς τὸ Γηροκομεῖον χορηγηθῇ ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὡς δωρεὰ ἐφ' ἅπαξ τὸ ποσὸν τῶν 5.000 δολλαρίων.

—Εἰς κοινὴν συνεδρίαν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τῇ 14ῃ Ἀπριλίου, ἀντιπρόσωποι τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου, τοῦ Τμήματος Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ τοῦ HOUSE COMMITTEE τοῦ Γηροκομείου, ἔλαβον ἀποφάσεις περὶ τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ἱδρύματος.

—Ἡ «G.O.Y.A.» τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης προσέφερεν εἰς τὸ Γηροκομεῖον χίλια δολλάρια ($1.-000) ἔναντι τῶν εἰσπράξεων, τὰς ὁποίας ἡ ἰδία Γκόγια ἐπραγματοποίησε ἀπὸ τὸ Κονσέρτο, τὸ ὁποῖον ἔδωσε τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων.

—Ὁ ἐκλεκτὸς Ὁμογενὴς Ἰατρὸς Δρ. Λούης Σ. Φέρρης, θὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του δωρεὰν εἰς τοὺς τροφίμους τοῦ Γηροκομείου. Ἀξίζουν θερμότατα συγχαρητήρια εἰς τὸν ἐκλεκτὸν ἐπιστήμονα καὶ Χριστιανὸν Δ/ρα Φέρρην.

—Διωρίσθησαν εἰς τὸ Γηροκομεῖον: Διευθυντὴς ὁ κ. Γεωργίος Εὐρυβιάδης, νομικός, ἐκ Παλαιστίνης, ἐργασθεὶς καὶ ἐν τῷ Πατριαρχείῳ Ἱεροσολύμων. Ἐπιμελητὴς ὁ κ. Στυλιανὸς Λάσκας. Οἰκονόμος ἡ κ. Θέμις Λάκωνος.

Η ΕΝ ΚΟΡΕΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐκ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι διαβιοῦν εἰς τὰς χώρας τῆς Ἄνω Ἀνατολῆς, Ἰαπωνίαν, Κορέαν καὶ τὰς Φιλιππίνας Νήσους, μόνον εἰς τὴν Κορέαν ἔχουν οὗτοι ὀργανωθῇ, ἱδρύσαντες τὴν Ὀρθόδοξον Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν τῇ πρωτευούσῃ Σεοὺλ τῆς Νοτίου Κορέας. Ἡ Νότιος Κορέα ἔχει πληθυσμὸν 20 ἑκατομμυρίων περίπου, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 2.000.000 περίπου εἶναι Χριστιανοί: Ρωμαιοκαθολικοί, Προτεστάνται καὶ Ὀρθόδοξοι. Εἰς τὴν πρωτεύουσαν Σεούλ, πόλιν μὲ 1.500.000 κατοίκους εἶχεν ἱδρυθῇ πρὸ ἀρκετῶν δεκαετηρίδων Ὀρθόδοξος Κοινότης ὑπὸ Ρώσσων κληρικῶν, εἰς τὴν Χώραν τῶν ὁποίων ὑπήγετο ἡ Κορέα. Ἡ Κοινότης αὕτη, μετὰ τὴν Κομμουνιστικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1917, διελύθη καὶ σχεδὸν ἐξηφανίσθη. Μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον, Ἑλληνορθόδοξοι Κληρικοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκστρατευτικοῦ Σώματος, ἐπέτυχον τὴν ἀνασύστασιν τῆς Ὀρθοδόξου Κοινότητος Σεοὺλ Ν. Κορέας. Αὕτη ἔχει ἤδη Ἱ. Ναὸν τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἀρκετὰς ἑκατοντάδας μελῶν, τὰ ὁποῖα σὰν τῷ χρόνῳ αὐξάνουν, κοινοτικὸν σχολεῖον μὲ 400 περίπου μαθητὰς καὶ μαθητρίας, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων εἶναι Ὀρθόδοξοι. Ἱερατικῶς Προϊστάμενος εἶναι ὁ Αἰδεσιμ. Βόρις Μούν, Πρόεδρος δὲ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινότητος ὁ κ. Κωνστ. Κίγκ. Μέλη τοῦ Συμβουλίου εἶναι καὶ στελέχη τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατιωτικοῦ Σώματος Ν. Κορέας. Ἐξ ἄλλου, εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, καὶ εἰς τὴν Θεολογικὴν αὐτοῦ Σχολήν, φοιτοῦν μία νέα

δύο νέοι Κορεᾶται οἵτινες, ὅ-
ἀποφοιτήσουν, θὰ ἐπανέλθουν
Κορέαν νὰ διδάξουν εἰς τὸ ὡς
σχολεῖον τὴν Ἑλληνικὴν
ωσσαν καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν.
Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Α-
ικῆς, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν σχετι-
Πατριαρχικὴν Ἐντολήν, ὡς
τὴν περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Κοι-
τος Σεοὺλ ἔκθεσιν τοῦ πέρυσι
αβάντος ὡς Πατριαρχικοῦ Ἐ-
χου εἰς Κορέαν καὶ Ἰαπωνίαν
βασμ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατεί-
ν Κου. Ἀθηναγόρου, ἀπεφάσι-
ν, ἐν συνεδρίᾳ τοῦ Ἐντιμοτάτου
κτοῦ Συμβουλίου Αὐτῆς, ὅπως
σχύσῃ ἠθικῶς, πνευματικῶς ἀλ-
καὶ οἰκονομικῶς τὴν Ὀρθόδο-
Κοινότητα Ἁγίου Νικολάου
ὸλ Ν. Κορέας. Πρέπει δὲ νὰ
νισθῇ, ὅτι, εἰς τὴν τεθεῖσαν ἤδη
ἐφαρμογὴν ἀπόφασίν της αὐ-
συμμετέσχεν ὅλως αὐτοβού-
καὶ κατὰ τρόπον συγκινητι-
ν ὁ Ἱεραποστολικὸς Σύνδεσμος
ιτητῶν τῆς ἐν Μπρουκλάϊν Θε-
ογικῆς ἡμῶν Σχολῆς, διὰ τῆς
ώτης αὐτοῦ γενναίας προσφο-
ς ὑπὲρ τῶν Ὀρθοδόξων ἀδελ-
ν μας ἐν Κορέᾳ ἐκ Πεντακο-
ων δολλαρίων ($500.00) ἅτινα
εστάλησαν ἤδη πρὸς αὐτοὺς διὰ
ς Ἀρχιεπισκοπῆς, μὲ ἕνα θερ-
τατον γράμμα. Οὕτω ἐπεκτεί-
ται ἡ Ἱεραποστολικὴ δρᾶσις
ς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς
μερικῆς, ἥτις εἶναι Ἐξαρχία
Ὠκεανῶν, Ἀτλαντικοῦ τε καὶ
ρηνικοῦ».

Δ΄ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

—Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ναζι-
ζοῦ Κος Ἰεζεκιήλ, εἰς τὸ Πα-
άλιον Μήνυμά του τονίζει μετα-
ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Διὰ τοὺς
ριστιανούς, ποὺ ἔζησαν καὶ ζοῦν
ς τὸ πνεῦμα τῆς Ἀναστάσεως,
ν ἔχει θέσιν ὁ φόβος ἐμπρὸς
ς τὰς δυσκολίας καὶ ἡ ἀπελπι-
α πρὸ τῶν κρίσεων καὶ ἐμπο-
ων. Καὶ ὅμως, δυστυχῶς, πολ-
οὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τρέμουν καὶ
οβοῦνται κατὰ τὸ ἐφετεινὸν Πά-
χα. Φοβοῦνται ὅτι, πιθανόν, τὰ
λευταῖα κατορθώματα τῆς ἐπι-
ήμης καὶ ἡ κατάκτησις ὑπὸ τοῦ
νθρώπου τοῦ διαστήματος νὰ φέ-
ουν τὴν τελικὴν τοῦ κόσμου κα-
στροφήν. Φοβοῦνται ἀπὸ μίαν
δεχομένην οἰκονομικὴν κρίσιν.
οβοῦνται τὴν διεθνῆ δύσκολον
ατάστασιν. Φοβοῦνται ἀπὸ τὰ
λλὰ ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ προ-
λήματα; ποὺ ἀντιμετωπίζομεν
καθημερινῶς, εἰς τὰς οἰκογενείας
μας καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν. Ὁ φό-
βος των καὶ ἡ ἀπαισιοδοξία των
ὀφείλεται ἀναμφιβόλως εἰς τὸ γε-
γονὸς ὅτι δὲν ἀνεγνώρισαν ἀκόμη
ποίαν τεραστίαν δύναμιν ἠμποροῦ-
μεν νὰ ἔχωμεν εἰς τὴν διάθεσίν
μας, ἐὰν ἀνοίξωμεν τὰς καρδίας
μας εἰς τὸ θριαμβευτικὸν πνεῦμα
τῆς Ἀναστάσεως, καὶ πόσον εὔ-
κολα λύονται ὅλα τὰ προβλήματα
αὐτὰ μὲ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ
τοῦ Εὐαγγελίου...»

—Εἰς ἐγκύκλιον αὐτοῦ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ συ-
νιστᾶ πρὸς τοὺς Ἱερεῖς τῆς Πε-
ριφερείας του, ὅπως καταβάλουν
κάθε προσπάθειαν ὥστε ἀρκετοὶ
μαθηταὶ νὰ ὑποβάλουν αἰτήσεις
εἰς τὴν Θεολογικήν μας Σχολὴν
ἵνα ἐγγραφοῦν φοιτηταὶ αὐτῆς,
καὶ ἕτεροι δὲ νὰ προετοιμάζωνται
διὰ τὸ μέλλον.

—Μετὰ τὴν πώλησιν τοῦ πρώτου οἰκοπέδου δι' ἀνέγερσιν Γηροκο-
μείου, καὶ τὴν πραγματοποίησιν
ἐκ τῆς πωλήσεως κέρδους $71.-
238.63, ἠγοράσθη νέον οἰκόπεδον
εὐρύτερον καὶ ὡραιότερον, εἰς
καλλιτέραν δὲ τοποθεσίαν ἀντὶ
$78.500.00, ὥστε διὰ τὴν ἀγοράν
του ἐδόθη μόνον τὸ ποσὸν τῶν
$7.361.31. Σήμερον εἰς τὸ Ταμεῖον
τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀνεγέρσεως ὑπάρ-
χουν $100.000, καὶ ἡ ὑπόσχεσις
τῆς GAPA ὅτι θὰ προσφέρῃ ἑτέ-
ρας $100.000. Ἐφέτος θὰ ἀρχίσῃ
ἡ ἀνέγερσις τοῦ Γηροκομείου καὶ
τῶν λοιπῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων
τῆς Ὁμογενείας Σικάγου, ἐλπί-
ζεται δὲ τὸ ἑπόμενον ἔτος νὰ εἶ-
ναι ἕτοιμα νὰ ἐκπληρώσουν τὴν
φιλανθρωπικὴν καὶ Χριστιανικὴν
ἀποστολήν των. Εἴμεθα βέβαιοι
ὅτι ὅλοι οἱ Ὁμογενεῖς θὰ φανοῦν
γενναιόδωροι διὰ τὴν πραγματο-
ποίησιν τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ.
(Διεύθυνσις: GREEK ARCHDIO-
CESE WELFARE FOUNDATION,
1549 NORTH ASTOR STREET,
CHICAGO, ILL.).

Γ΄ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ

—Αἱ Ἑλληνικαὶ Ὀρθόδοξοι Κοι-
νότητες Νέας Ἀγγλίας, μὲ τὸν
ἀνθηρότατον Ἑλληνισμὸν καὶ τὴν
ἄκραν ἀφοσίωσιν εἰς τὰς Ἑλλη-
νορθοδόξους Παραδόσεις, ἐκδη-
ουν καθημερινῶς τὰ αἰσθήματά
των αὐτά, καὶ τὸ ἐνεργὸν ἐνδιαφέ-
ρον των διὰ τὰς Ἐκκλησίας, τὰ
Σχολεῖα καὶ τὰ λοιπὰ Ἱδρύματα
τῆς Ὁμογενείας.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

—Ἡ μεγάλη ὑπόθεσις τῆς ἀνε-
γέρσεως νέων κτιρίων: Παρεκ-
κλησίου, Βιβλιοθήκης καὶ αἰθου-
σῶν παραδόσεως, προχωρεῖ κα-
νονικῶς πρὸς τὴν πραγματοποιη-
σίν του.

—Ἡ 25η Μαρτίου ἑωρτάσθη πα-
νηγυρικῶς εἰς τὴν Σχολήν. Ὡμί-
λησεν ὁ Καθηγητὴς κ. Πέτρος
Μουτεβελῆς, περὶ τῆς συμβολῆς
τοῦ κλήρου καὶ τῶν διδασκάλων
εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Γένους.

—Ὁ Καθηγητὴς Αἰδ. Γεώργιος Τσούμας ἔδωκε διάλεξιν ἐπὶ τοῦ
θέματος τῆς Ἱερωσύνης κατὰ τοὺς
Τρεῖς Ἱεράρχας.

—Ὁ κ. Β. Γιανακάκης περὶ τῆς διεθνοῦς θέσεως τοῦ Οἰκουμενι-
κοῦ Πατριαρχείου.

—Πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποχωροῦν-
τος Καθηγητοῦ κ. Εὐαγγέλου
Σδράκα διωργανώθη δεξίωσις ἐν
τῇ Σχολῇ τὴν 3ην Ἀπριλίου.

—Δι' Ἐγκυκλίου τῆς Ἀρχιεπι-
σκοπῆς, καὶ δι' ἀναλόγων ἐγκυ-
κλίων τῶν Θεοφιλ. Βοηθῶν Ἐπι-
σκόπων, συνιστᾶται ὅπως κατα-
βληθῇ προσπάθεια, ἵνα ὅσον τὸ
δυνατὸν περισσότεροι μαθηταὶ ὑ-
ποβάλουν αἴτησιν ἐγγραφῆς εἰς
τὴν Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Τι-
μίου Σταυροῦ, Μπρουκλάϊν, Μασσ.

—Ἡ Σχολὴ ἑτοιμάζεται διὰ τὴν
ἐτησίαν τελετὴν αὐτῆς ἐπὶ τῇ λή-
ξει τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους. Εἴ-
μεθα βέβαιοι ὅτι ἡ Ὁμογένεια
θὰ περιβάλῃ μὲ συνεχῶς αὔξου-
σαν στοργὴν τὸ πρῶτον ἐκπαι-
δευτικὸν τοῦτο Ἵδρυμα τῆς Ἑλ-
ληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΣΤ΄ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Τροπαί-
ου Κος Πολύευκτος, τὴν 25ην Μαρ-
τίου προέστη τοῦ πανηγυρικοῦ
ἑορτασμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς
τῆς Παλιγγενεσίας τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν 5 καὶ 20 τοῦ μηνὸς συνε-
δρίασε μετὰ τοῦ Ὁμίλου Ἐσωτε-
ρικῆς Ἱεραποστολῆς.

Τὴν 11 τοῦ αὐτοῦ συνεδρίασεν
εἰς τὸ Ἐπισκοπεῖον ἡ Ὁμοσπον-
δία τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων.

Τὴν 25ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Ἐπισκοπὴ διωργάνωσε δεξίωσιν
καθ' ἣν ὁ κ. Κ. Μπουρμπάκης
προσέφερε ἐπισήμως τὸν τίτλον
ἰδιοκτησίας τῆς τοποθεσίας εἰς
ἣν θὰ ἀνεγερθοῦν τὰ Φιλανθρω-
πικὰ Ἱδρύματα τῆς Ἐπισκοπῆς
εἰς τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον. Οἱ πα-
ρόντες προσέφεραν ὑπὲρ τοῦ ἱ-
ερου τούτου σκοποῦ περὶ τὰς 8

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ — ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

«ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ». Ἐκδόσεις Ἀδελφότητος Θεολόγων «Η ΖΩΗ». Ἀθῆναι, 1957.

Τόμος ὡραιότατος καὶ ἐποικοδομητικώτατος διὰ κάθε Ὀρθόδοξον Χριστιανόν. Ὅλως ἰδιαιτέρως διὰ κάθε Ἑλληνορθόδοξον κληρικὸν τῆς Ἀμερικῆς. Ἐξ 172 σελίδων ἀποτελούμενος, περιέχει ὅ,τι εἶπε καὶ ἔγραψεν ὁ χρυσοῦς τὴν γλῶτταν Ἰωάννης, περὶ τῆς χρησιμότητος καὶ τῆς ὠφελιμότητος τῶν Γραφῶν. Εἶναι «ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ὑπὲρ πάντας ὕμνησε τὴν ἀξίαν τῆς, Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἔπλεξεν ὑπέροχα ὄντως ἐγκώμια δι' αὐτήν. Φωτεινοτάτη διάνοια, εὐαίσθητος καρδία, ἁγία ψυχή, ἠγάπησε μὲ ὅλην του τὴν θέρμην τῆς ἁγίας προσωπικότητος του τὴν Ἁγίαν Γραφήν». Εἰς τὸν θαυμάσιον τοῦτον τόμον θὰ εὕρῃ ὁ ἀναγνώστης ὅσα εἶπεν ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος περὶ τῆς ἀξίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῶν ὠφελειῶν ἐκ τῆς μελέτης αὐτῆς, τοῦ καθήκοντός μας ὅπως μελετῶμεν τὰς Γραφάς, καὶ ἀπάντησιν εἰς τὰς διακαιολογίας ὅλων, οἵτινες, προφασιζόμενοι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, ἀγνοοῦν τὰς Γραφὰς καὶ προβάλλουν διαφόρους ἀδικαιολογήτους, δῆθεν διακαιολογίας, διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ὑπ' αὐτῶν ἄγνοιαν τῶν Γραφῶν.

«Η ΝΕΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ»

Ἕτερος ἐξαιρετικὸς εἰς περιεχόμενον, τόμος κυκλοφορήσας, ὅσα ἄρθρα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ περιοδικὸν τῆς εὐλογημένης Ἀδελφότητος «Ζωὴ» ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων Κεφ. Α—Ε'. «Ἡ Νέα Κοινωνία» εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἱδρύθη ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν καὶ τὴν πνοὴν τοῦ Παναγίου Πνεύματος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. «Τὶ θαυμαστή, τὶ χαριτωμένη καὶ χαρούμενη κοινωνία ἦταν ἐκείνη τῶν πρώτων Χριστιανῶν.' Πόση καλωσύνη καὶ ἀγάπη καὶ κατανόησις ἐπικρατοῦσε μεταξὺ τῶν πιστῶν.' Πόση χαρὰ εὕρισκαν στὸ νὰ ὑπηρετοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ προθυμίαν καὶ νὰ προσφέρουν μὲ ὅλην τους τὴν καρδιὰ ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ συνόλου.» Ἀνάγνωσμα ὡραιότατον καὶ ψυχωφελέστατον. Τὸ ὅλον, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 228 σελίδας, ἀποπνέει τὸ εὐωδέστατον ἄρωμα τῆς πνευματικότητος καὶ τῆς ἐμπράκτου ἀγάπης, ποὺ χαρακτηρίζει ὅλον τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Αὐτὴν τὴν Κοινωνίαν πεινᾷ καὶ διψᾷ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχή' τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἀνεπηρεάστου ἀπὸ τὸν ὑλισμὸν καὶ τὸν ὠφελιμισμὸν τῆς ἐποχῆς μας. Λαχταρᾷ ὁ κάθε συνειδητὸς Χριστιανὸς τὴν ἐγκαθίδρυσιν ἐπὶ τῆς γῆς μιᾶς τοιαύτης κοινωνίας, τῆς, ὄντως καὶ ἀληθῶς, Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. «Ἂς γίνωμεν οἱ φορεῖς καὶ οἱ κήρυκες τῶν εὐγενῶν ἰδανικῶν τῆς ζωῆς τῶν πρώτων Χριστιανῶν».

«ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ». Δ. Παναγοπούλου. Τύποις Χ. Περγάμαλη. Ἐμμ. Μπενάκη 31, Ἀθῆναι

Νὰ ἕνα βιβλίον, ποὺ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξῃ Χριστιανὸς Ὀρθόδοξος χωρὶς νὰ τὸ μελετήσῃ. Ἂς τὸ μελετήσουν, ὅμως, πρὸ πάντων ὅλοι οἱ ἱερεῖς μας, διὰ νὰ ἔχουν πολύτιμον πνευματικὸν ὑλικὸν εἰς τὴν διάθεσίν των καὶ τὸ μεταδίδουν εἰς τοὺς εὐλογημένους Χριστιανούς μας. Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ γίνεται λόγος περὶ συχνῆς μεταλήψεως τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων' καὶ ἀποδεικνύει τεραγωνικώτατα ὁ συγγραφεὺς τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς συχνῆς καὶ συνεχοῦς Θ. Κοινωνίας, ἀπὸ τοὺς Κανόνας, τὴν Θ. Λειτουργίαν, τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰς Πατριαρχικὰς καὶ Συνοδικὰς ἐγκυκλίους. Ἀκολουθεῖ ἀναίρεσις τῶν συστάσεων κατὰ τῆς συνεχοῦς κοινωνίας, συστηματική, μεθοδική, πειστικωτάτη. Καὶ ἔρχονται μετὰ αὐτὴν σοφαὶ συμβουλαὶ καὶ ὑποδείξεις διὰ τὸν κατάλληλον τρόπον τῆς Θείας Μεταλήψεως, καὶ ἔκθεσις τῶν ὠφελειῶν ποὺ ἀποκομίζει ὁ συνεχῶς μετέχων τῆς Θ. Κοινωνίας. Ὀρθότατα ἐπιμένει ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ καταδικάζει τὴν ἀνάγνωσιν ἁπλῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς. Καὶ κατακλείει τὴν θαυμασίαν του μελέτην μὲ ὡραιοτάτην εὐχαριστήριον προσευχὴν πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον ἡμῶν «τὸ τῆς θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς, ἵνα διανοίξῃ τὴν ψυχήν, τὴν καρδίαν καὶ διάνοιαν κάθε ἀναγνώστου τοῦ βιβλίου του εἰς τὸ συνιέναι, δέξασθαι καὶ ποιεῖν κατὰ τὸν λόγον τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου...»

«ΙΝΑ ΜΗ ΑΔΙΚΩΜΕΝ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΜΑΣ.»

Ἕτερον βιβλίον τοῦ ἰδίου συγγραφέως κ. Δ. Παναγοπούλου, ποὺ πρέπει καὶ αὐτό, ὅπως καὶ τὸ προηγούμενον νὰ γίνῃ κτῆμα καὶ ἀνάγνωσμα κάθε κληρικοῦ καὶ λαϊκοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ. Διότι καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ βιβλίου τούτου ὑπάρχει, δυστυχῶς, ἄγνοια δεινὴ μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν μας. Εἶναι δὲ τὸ θέμα τοῦτο τὰ ἱερὰ μνημόσυνα, ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μας τῶν πρὸ τὸν Κύριον μεταστάντων καὶ ἀπελθόντων ἐκ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας. Ἀρχίζει ὁ εὐσεβὴς συγγραφεὺς τὴν μελέτην του ἀπὸ τὰ Ψυχοσάβ-

---

χιλιάδας Δολλαρίων. Εἰς τὴν τελετὴν προσῆλθεν πλὴν ἄλλων καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως.

Τὴν 15ην ὁ Θεοφιλ. συνεδρίασε μετὰ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου, ὅστις θὰ συμμετάσχῃ εἰς τὸ Περιφερειακὸν Κληρικολαϊκὸν Συνέδριον τοῦ Μαΐου.

Τὴν 28 συνεδρίασε μετὰ ἐκπροσώπων τῆς Γκόγια.

Τὴν 30 τὸ ἑσπέρας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐπισήμου ἑορτασμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς εἰς τὸ Σύρια Μόσκ καθ' ἣν προσῆλθε ὁ κυβερνήτης τῆς Πολιτείας κ. Γ. Λίντερ, ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως καθὼς καὶ τῆς γειτονικῆς τοιαύτης, Γερουσιασταί, Βουλευταὶ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἀνέπεμψε προσευχὴν ἀγγλιστὶ καὶ ἑλληνιστί. Καθ' ὅλον τὸν μῆνα εἶχε συνεδριάσεις μετὰ συμβουλίων Κοινοτήτων καὶ ὀργανώσεων ἐπὶ ζητημάτων σχετικῶν πρὸς τὰς Κοινότητας τὰς ὁποίας ἀντεπροσώπευον, ἐδέχθη ἱερεῖς, λαϊκοὺς καὶ ἠσχολήθη γενικῶς μὲ τὸ ἔργον τῆς Ἐπισκοπῆς.

τα. Καὶ παραθέτει, ἐν συνεχείᾳ
ς μαρτυρίας περὶ τῶν μνημοσύ-
ν. Ἀναιρεῖ ἔπειτα τὰς ἐνστάσεις
ν αἱρέσεων, τῶν μὴ παραδεχο-
νων τὰ ἱερὰ μνημόσυνα. Καὶ ἀ-
ντᾶ μὲ εὐστοχίαν καὶ ἀκρίβειαν
; ὅλας τὰς ἀπορίας τὰς ἀφο-
σας τὸν σκοπὸν τῶν μνημοσύ-
ν, τὸν χρόνον τῆς τελέσεως αὐ-
ν, καὶ τὸν τρόπον τῆς προετοι-
σίας διὰ τὰ μνημόσυνα. Διδα-
κώτατον εἶναι τὸ κεφάλαιον, εἰς
ὁποῖον γίνεται λόγος περὶ τῶν
αμάτων τῶν γιγνομένων ἐκ τῶν
χῶν καὶ προσευχῶν ὑπὲρ τῶν
κοιμημένων. Ἡ μελέτη τελειώ-
ι δι' ἐπιλόγου, εἰς τὸν ὁποῖον
νακεφαλαιοῦται αὕτη. «Ταῦτα εἰ-
ρτες ἐπινοῶμεν ὅσας δυνάμεθα
αραμυθίας τοῖς ἀπελθοῦσιν, ἀν-
δακρύων, ἀντὶ θρήνων, ἀντὶ μνη-
είων, τὰς ἐλεημοσύνας τὰς εὐ-
άς, τὰς προσφοράς, ἵνα κἀκεῖνοι
κὶ ἡμεῖς τύχωμεν τῶν ἐπηγγελ-
ένων ἀγαθῶν». (Ἰ. Χρυσόστομος)

Γ. 'ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ'

Δ. 'ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ'

Ἔχω εἰς χεῖράς μου ἕνα σύγ-
ραμμα κοινωνικοῦ καὶ θεολογι-
οῦ περιεχομένου, τὴν «Ποιμαν-
κή», ἡ ὁποία πρόκειται νὰ ἐκδο-
ῇ, ἐν μεταφράσει, καὶ εἰς τὴν ἀγ-
λικήν. Ἐπίσης καὶ τὴν ἐξαίρετη
ελέτη: «Γάμος καὶ Οἰκογένεια».
Ὁ συγγραφεὺς τῶν φωτεινῶν
ὐτῶν ἔργων ὑπηρετεῖ ἀπὸ μα-
ρῶν ἐτῶν τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθό-
οξον Ἐκκλησίαν. Τὴν ἔχει λαμ-
ρύνει ὡς Διευθυντὴς τῆς Θεολο-
ικῆς Σχολῆς τοῦ Πατριαρχείου
Ἀλεξανδρείας. Ἔπειτα ὡς Καθη-
ητὴς εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ τώρα
πό τινων ἐτῶν στολίζει καὶ τὴν
Ἑλληνικὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμε-
ικῆς.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Παπαδόπου-
ος εἶναι συγγραφεὺς φωτεινὸς
αὶ γόνιμος.

Γράφων ἀδιακόπως ἀπὸ τὸ 1910
ιᾶς ἐχάρισε πληθώραν θεολογι-
ῶν, φιλοσοφικῶν καὶ κοινωνιολο-
νικῶν συγγραμμάτων μὲ τὰ ὁποῖα
πλούτισε τὴν σχετικῶς πενιχρὰν
νεοελληνικὴν φιλολογίαν.

Ὡς πρὸς τὴν πνευματικὴν πα-
αγωγὴν ἁμιλλᾶται μὲ τὴν πολυ-
χιδῆ γονιμότητα τοῦ αὐταδέλ-
φου αὐτοῦ, τοῦ ἀειμνήστου Χρυ-
οστόμου Α. Παπαδοπούλου, ὁ ὁ-
τοῖος ἐχρημάτισε Διευθυντὴς τῆς
Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ
Ἱεροσολύμων. Ἔπειτα δὲ καὶ Κα-
θηγητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀ-
θηνῶν. Μετὰ ταῦτα ἐκλέϊσε τὴν
Ἐκκλησίαν ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀ-
θηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος. Ἐξε-
λέγη δὲ καὶ μέλος τῆς Ἑλληνικῆς
Ἀκαδημίας.

Ἀδελφὸς ἀντάξιος ὁ Ἀρχιμαν-
δρίτης Ἰωάννης Α. Παπαδόπου-
λος στολίζει τὴν Θεολογικὴν Σχο-
λὴν Βοστώνης ὡς Καθηγητὴς καὶ
Κοσμήτωρ αὐτῆς. Διδάσκει Δογ-
ματικήν, Χριστιανικὴν Ἠθικὴν καὶ
Ποιμαντικήν. Εἶναι συγγραφεὺς
25 καὶ πλέον ἔργων τὰ ὁποῖα δια-
κρίνονται διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν
ἐμβρίθειαν. Διὰ τὴν σαφήνειαν.
Διὰ τὴν χριστιανικὴν θερμότητα.
Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἐπαγωγὸν τῆς
ἐκθέσεως καὶ τὴν καλλιλογίαν
τῆς γλώσσης.

Ἡ Δογματικὴ τοῦ σοφοῦ συγ-
γραφέως, κυκλοφοροῦσα καὶ εἰς
Δευτέραν ἔκδοσιν ἐπλήρωσε αἴ-
σθητὴν ἀνάγκην ὄχι μόνον διὰ
τοὺς ἱεροσπουδαστάς, ἀλλὰ καὶ
διὰ πάντα φιλόθρησκον, ὁ ὁποῖος
θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς
τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς
ὀρθοδόξου πίστεως. Εἶναι ἀληθῶς
ἐξαίσια καὶ τὰ ἄλλα ἔργα τοῦ κ.
Παπαδοπούλου. Ἔργα ἐμπνευ-
σμένα καὶ φωτεινά, ὅπως εἶναι ἡ
πλουσία μελέτη του ἡ ὁποία ἀνά-
γεται εἰς τὸν κλάδον τῆς Χριστια-
νικῆς Ἠθικῆς. Εἶναι ἡ γοητευτι-
κὴ μελέτη, ἡ ὁποία ἀναφέρεται
εἰς ὑψίστης κοινωνικῆς σπουδαιό-
τητος ζητήματα: «Γάμος», «Μι-
κτὸς Γάμος», «Διαζύγια», «Χριστι-
ανικὸς Γάμος» καὶ «Χριστιανικὴ
Οἰκογένεια».

Τῆς Μελέτης αὐτῆς προτάσσε-
ται ἐνθουσιώδης Πρόλογος τοῦ
σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡ-
μῶν κ. Μιχαήλ, ὅστις τονίζει καὶ
τὰ ἑξῆς: «Εὗρον τὴν Μελέτην σο-
βαράν, ἐπιστημονικήν, ἀλλὰ καὶ
πρακτικήν».

Ἀνάλογη, εἰς ἐμβρίθειαν, εἰς
πλοῦτον συγχρονισμένων θεμάτων,
εἰς ἔρευνα ψυχικῶν καὶ κοινωνι-
κῶν φαινομένων—τὰ ὁποῖα παρου-
σιάζουν ὄχι μόνον τὰ φωτεινὰ ση-
μεῖα, ἀλλὰ καὶ τὶς μαῦρες σελί-
δες τῆς σύγχρονης Ἀμερικανικῆς
ζωῆς—εἶναι καὶ ἡ «Ποιμαντική»,
ὅπου μεταφράζεται τώρα καὶ εἰς
τὴν ἀγγλικήν. Ἔχω ἐντρυφήσει
καὶ εἰς τὸ νέο αὐτὸ ἐπιστημονικὸ
Ἔργο τὴν «Ποιμαντική», ὅπως ἔ-
χω μαγευθῆ καὶ ἀπὸ τὴν Μελέτη:
«Γάμος καὶ Οἰκογένεια». Εἶναι
τελείως συγχρονισμένη ἡ «Ποι-
μαντική». Βασίζεται εἰς τὰ σημε-
ρινὰ ἠθικοκοινωνικὰ καὶ ψυχικὰ
ἐπιστημονικὰ προβλήματα διὰ τὰ
ὁποῖα ἀσχολεῖται καὶ ἡ Ἐγκλη-
ματολογία. Καὶ ἡ Ἰατροδικαστική.

Μὲ αὐτὸ τὸν κλάδον τῆς Πρα-
κτικῆς Θεολογίας, τὴν «Ποιμαντι-
κὴ» ἔχουν ἀσχοληθῆ καὶ ἄλλοι
ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα: Ὅπως ὁ Μητροπολίτης Κα-
θηγητὴς Νικηφόρος Καλογερᾶς,
Ἐπίσης ὁ Μητροπολίτης Νεκτά-
ριος Κεφαλᾶς, ὁ Σπυρίδων Μα-
κρῆς, ὁ Χρυσόστομος Θέμελης.
Ἀλλὰ κανένα ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω
ἔργα δὲν ἔχει τὴν εἰδικὴ σκοπιμό-
τητα νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ νὰ ἐνδυνα-
μώσῃ τὸν πνευματικὸ ποιμένα, τὸν
ἱεραπόστολο, τὸν κληρικὸ ποὺ
βρίσκεται μέσα εἰς τὸ πλαίσιο τῆς
πολύμορφης Ἀμερικανικῆς ζωῆς.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰωάννης Πα-
παδόπουλος ἐπωφελήθη τῶν σπου-
δαιοτέρων ἔργων τῶν σημερινῶν
ἐρευνητῶν: Ψυχολόγων, Παιδα-
γωγῶν, Κοινωνιολόγων. Πολιτει-
ολόγων. Ψυχοθεραπευτῶν. Ἰατρο-
δικαστῶν. Ἄπειρα εἶναι τὰ θέμα-
τα τῆς νέας αὐτῆς «Ποιμαντικῆς».
Νὰ μερικὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἐ-
ρευνῶνται εἰς τὸ φωτεινὸ αὐτὸ
σύγγραμα, τὸ ὁποῖον ἀπήλαυσα:
Σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.
Ὁ Κομμουνισμός. Ἡ προσωπικό-
της τοῦ ἱερέως. Αἱ ἀνθρώπινοι ἀ-
δυναμίαι. Ἐλαττώματα τοῦ χαρα-
κτῆρος. Ποιμὴν καὶ ποίμνιον. Τοῦ
εἰδικοῦ Μέρους τὸ κεφάλαιο τό:
«Ἁγιαστικὸ» εἶναι ἐκτεθειμένο μὲ
συγκινοῦσαν θρησκευτικὴν ἔμπνευ-
σιν.

Εἰς τὸ Διδακτικὸ τμῆμα ἐξετά-
ζονται καὶ τὰ ζητήματα περὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ Κατηχητικοῦ Σχο-
λείου καὶ τῆς Ὀργανώσεως τῆς
Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας (G.O-
Y.A.). Εἰς τὸ ποιμαντορικὸ Τμῆμα
ἐξετάζονται καὶ τὰ ζητήματα, τὰ
σχετιζόμενα μὲ τὴν Φιλόπτωχο
Ἀδελφότητα καὶ τὰ Ἀπογευματι-
νὰ Σχολεῖα. Ἐξαιρετικῶς νέο
καὶ ἐνδιαφέρον εἶναι τὸ Κεφάλαιο
τῆς «Ἀτομικῆς Ποιμαντικῆς». Ἐ-
ρευνῶνται θέματα ὅπως ἡ «Ποι-
μαντικὴ Ψυχολογία». «Ἡ παιδικὴ
ἡλικία». «Ἡ ἐφηβικὴ ἡλικία». Ἡ
ἀπόγνωσις τῶν ὑπευθύνων τῆς Πο-
λιτείας διὰ τὴν αὔξησιν τῆς ἐγ-
κληματικότητος τῶν νέων. Ἡ νεα-
νικὴ ἡλικία. Ὁ ἔγγαμος βίος. Αἱ

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 146)

BOOKS AND YOU

JOHN E. REXINE, Editor
Member of the Faculty, Department of Classics
Colgate University, Hamilton, New York.

GREEK HOLIDAY by Anne Anthony. Athens: Icaros Press, 1957. 427 pp.

Anne Anthony (Mrs. John Antoniades) who is not Greek, but who has lived in Greece with her Greek husband for many years, has written a quite remarkable book about Greece entitled "Greek Holiday".

This volume is an intriguing, instructive and critically apprciative combination of travelogue, history and a rounded appraisal of Greece and her people, and as such it reflects a factual validtty and a keen discernment rarely found in books on modern Greece.

"Greek Holiday" deals with practically every phase of modern Hellenism, and with many aspects of its past traditions as well. The author presents a vivid narrative of the everyday life of the modern Greeks in all its phases—social, religious and economic—and in so doing she enfolds strikingly the beauty and history of Greece.

"Greek Holiday" covers Greece and the island geographically, by seasons, by festivals religious and civic, and by the many serious and recreational activities of the Greeks, who know how to work, and, in spite of their limited resources and poverty, how to enjoy life. Some idea of the scope of the volume is gleaned from the chapter headings which include: HALCYON DAYS, LENTEN INTERLUDE, SPRING FESTIVAL, MAY DAYS, MIDSUMMER IN THE MOREA, THE GREEK ARCHIPELAGO, AUTUMNAL RAMBLE and MID-WINTER FESTIVAL.

In the APPENDIX there is a bibliography, a glossary and an index, all of them quite adequate. In the illustrated section there are maps of Greece, including one indicating the places covered in the text. There is an excellent plan of Athens from the Acropolis, and some fifty photographs depicting Greek scenes and local color, tastefully chosen. The sketches throughout the book by Architect George Konstantinides are excellent.

A defect of the book is the aggravatingly large number of misprints and errata. But even these may be excused in view of the truly good job the author does in capturing the essence and the many variations of the subtle Greek spirit. The author's first words in the book are:

"This Greece, is it real? The man who asked the question thought it was rather a heart beat, a momentary revelation of grace."

Perhaps it is; but to the reader of "Greek Holiday" Miss Anthony makes the Greece of today and its traditions very real indeed.

ἐπισκέψεις κατ' οἶκον. Αἱ προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίαι. Ἡ βασκανία. Αἱ ἐπισκέψεις τῶν ἀσθενῶν. Ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ ἱερεύς. Ὁ Ἔλεγχος τῆς τεκνογονίας κτλ.

Ἕνα τέτοιο ἔργο, φωτεινό, ἔργο ἐκλαϊκευμένης ἐπιστήμης διὰ ζητήματα ὑψίστου θρησκευτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος δὲν εἶναι μόνον πολύτιμο διὰ τοὺς Ἱεροσπουδαστάς, τοὺς Ἕλληνο-Ἀμερικανοὺς ποιμένας τῆς αὔριο. Εἶναι πολύτιμο καὶ διαφωτιστικὸ εἰς τὰς οἰκογενείας καὶ τὴν κοινωνίαν μας. Εἶναι ἔργο ἐμπνεύσεως ἑλληνοχριστιανικῆς.

† LITRAS FUNERAL HOME †
INCORPORATED

OUR FIRST THOUGHT when called is; To provide PROMPT COURTEOUS SERVICE; To give an ESTIMATE of COST in advance for the COMPLETE FUNERAL that is within the FAMILY MEANS; To give the best in QUALITY & DIGNIFIED SERVICE.

WE ARE DEDICATED in serving the GREEK FAMILIES of the Following COMMUNITIES.

NEW YORK CITY
Holy Trinity (Cathedral)
Saint Spyridon
Saint Eleftherios
Saint Gerasimos
Saint George Tropaioforos
Saint John
Saint Nicholas
St. George — St. Demetrios
Annunciation
Saint Barbara
BROOKLYN
Saint Constantine
Kimisis Theotokou
Three Hierarchs
BRONX
Zoodochos Pighe
SS. Constantine and Helen
STATEN ISLAND
Holy Trinity
QUEENS
Astoria — St. Demetrios
Corona — Tranfiguration
Jamaica — St. Demetrios
Flushing — St. Nicholas
LONG ISLAND
Hempstead — St. Paul
Patchogue — St. John
Huntington — St. Peter
YONKERS
Prophet Elias

CHAPEL FACILITIES AVAILABLE IN ALL COMMUNITIES

MAin 4-4530

BIRMINGHAM, ALA.

LY TRINITY 307 So. 19th Street
LY CROSS 725 No. 25th Street
. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
vine Liturgy and Sunday School 10:30
M.–12 N.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

ANGELISMOS Parker & Ruggles Sts.
v. John Zannetos Rev. P. Kyriacos
Rev. G. Boccopoulos
vine Liturgy 10:30 A.M.—12:15 P.M.
nday School 9:00—10:30 A.M.
eek School 3:15—5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

THE TRANSFIGURATION OF CHRIST
98-13 38th Ave., Corona 68, N. Y.
. E. Tselentakis HAvermeyer 9-8901
vine Liturgy 11:00 A. M.—12:30 P.M.
nday School 9:00—10.00 A.M.
eek School 3:00—5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
Rev. Chris W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 11:00 A.M.
Greek School 4:30—6:00 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M. daily

WAUKEGAN, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. P. K. Mitsis Tel. ONtario 2-9598
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:00—11:00 A.M.
Greek School 4-6 P.M., four days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M.—12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M.—12:00 M.
Greek School 3:30—6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Ave., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30—6:30 P.M.

RHinelander 4-8849

TOMMY'S MARKET

Quality, Fruit, Produce and Groceries

1337 Third Avenue

Between 76th and 77th Sts.

New York 21, N. Y.

Orders Promptly Delivered

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΣΚΕΥΩΝ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Φιλοθέης 7. Πλατεῖα Μητροπόλεως.

ΑΘΗΝΑΙ.

Αἰδεσιμώτατοι, καὶ Ἀξιότιμα Διοικητικὰ Συμβούλια, Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἀνοίγματος τῆς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Διεθνοῦς Ἐμπορικῆς Ἐκθέσεως τὴν 7ην μὲ 17ην Μαΐου, προσκαλεῖσθε παρὰ τοῦ Πανελληνίως γνωστοῦ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐργοστασίου Ἐκκλησιαστικῶν Σκευῶν κ. Β. Ἀσκληπιάδη, ὅπως ἐπισκεφθῆτε τὸ περίπτερον τὸ κατέχον Χρυσοῦν Βραβεῖον εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ σκεύη τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως τοῦ 1955 μεταξὺ 108 ἐργοστασίων, θαυμάζοντες τὴν καλλιτεχνικὴν ἀνωτερότητα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀριστουργημάτων.

Διὰ κάθε πληροφορίαν ἀποτείνεσθε εἰς τὸν γενικόν μας ἀντιπρόσωπον, ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ.

MR. MICHAEL KAMARINOS

400 West 43rd Street

New York 36, N. Y.

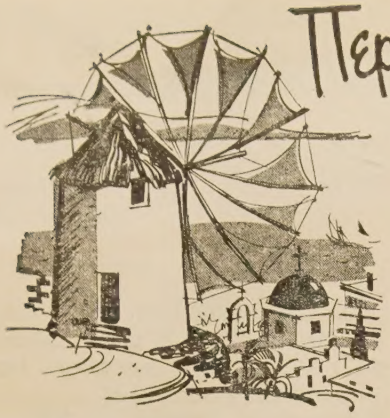

Περάσετε ἕνα ἀναπαμὸ βαπαίσιον στὴν

ΕΛΛΑΔΑ...

ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΑΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ...

ΜΕ ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ
ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΝ ΕΙΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ
ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

ΑΠΛΟΧΩΡΙΑ — ΑΝΕΣΙΣ — ΕΥΣΤΑΘΕΙΑ

Τὸ ἐθνικὸν ὑπερωκεάνειον «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ» μετέφερε κατὰ τὸ 1957 τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἐπιβατῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν δρομολογίων του. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ καθὼς καὶ ὅτι καὶ τὸ 1958 θὰ μεταφέρῃ στὴν Ἑλλάδα σχεδὸν ὅλες τὶς ἐκδρομὲς τῶν ὀργανώσεων, ἀποτελοῦν τρανὰ δείγματα τῆς προτιμήσεως τῶν ὁμογενῶν μας πρὸς αὐτό.

☆

ΑΠΛΟΧΩΡΙΑ . . . ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ . . . ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ . . . καὶ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ βασικοὶ λόγοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν κάνῃ τὸ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ» τὸ λαοφιλέστερον ὑπερωκεάνειον τῆς γραμμῆς. Τὰ πολυτελῆ Suites τῆς πρώτης θέσεως ἔχουν καταστῇ πλέον θρυλικὰ διὰ τὴν εὐρυχωρίαν καὶ πολυτέλειάν τους. Δίπλα ὅμως σὲ αὐτὰ καὶ οἱ καμπίνες τῆς Τουριστικῆς συναγωνίζονται εἰς εὐρυχωρίαν καὶ ἀνέσεις τὰ διαμερίσματα τῆς πρώτης.

☆

Ἀξιωματικοὶ καὶ ἄνδρες τοῦ ὑ/π ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν λαοφιλῆ της Κυβερνήτη Ναύαρχο Κ. Κοντογιάννη, δὲν ἔχουν παρὰ ἕνα μόνο σκοπό. Νὰ χαρίσουν στοὺς ἐπιβάτες τους ἕνα ἀξέχαστο ταξείδι στὴν Ἑλλάδα.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀποταθῆτε εἰς τὸν Ταξειδιωτικὸν Πράκτορα τῆς ἀρεσκείας σας.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΕΙΣ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟ 1958

ΜΕ ΤΟ

Υ/Π ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

ΑΧΕΠΑ
Μαρτίου 19
ΓΚΑΠΑ
Ἀπριλίου 12

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ
Ἀπριλίου 12
ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΑΙ ΚΑΙ ΘΡΑΚΕΣ
Μαΐου 11
ΠΑΝΣΑΜΙΑΚΗ
Μαΐου 11
ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΚΕΛΛΑΣ
ΧΙΑΚΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ
Μαΐου 11
ΠΑΝΛΗΜΝΙΑΚΗ
Ἰουνίου 7
ΠΑΝΑΡΚΑΔΙΚΗ
Ἰουλίου 4

Ἀπριλίου 13, ἔκτακτος προσέγγισις εἰς ΒΟΣΤΩΝΗΝ.

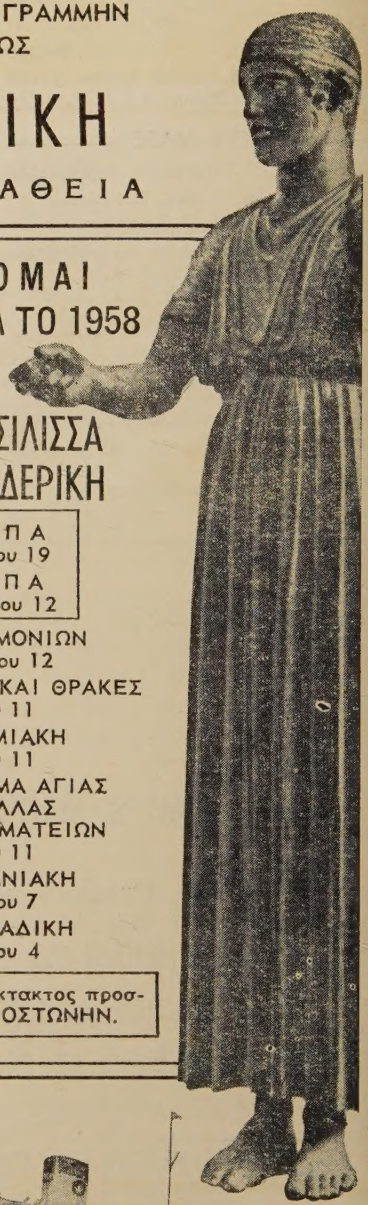

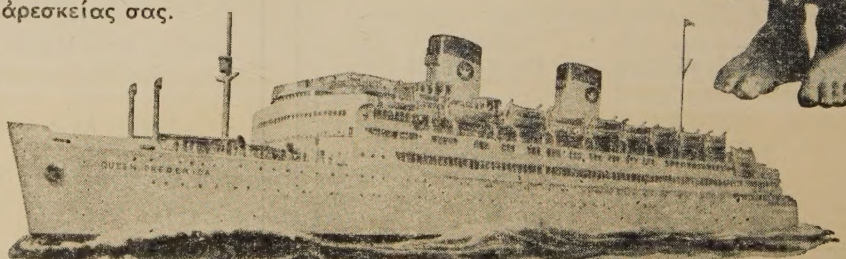

ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

HOME LINES AGENCY INC. ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΔΙ' Η.Π.Α. ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑΝ 42 Broadway, New York 4, N. Y.